

# ספר זוהר פרה אדומה השלם

"אפר פרה אדומה" = 622 = "זהר קדוש" = 622

ליקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש לימודים הנוגעים לימים אלו של הכנה לביאת המשיח, הקרוב מאוד מאוד, מְצוּוֹת וסודות של "אפר פרה אדומה", שנדע איך לקיים את מצוות אפר פרה אדומה ונדע את הסודות של המצוה הגדולה הזאת, וכמו שכתב הרמב"ם שהפרה האדומה העשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה, אמן בן יהי רצון, ועוד מאמרים הוצבי להבות אש מדברי זוהר הקדוש בעניני פרה אדומה, שנזכה לקיים בקרוב עם מלך המשיח.

ליקוט מקיף כזה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה. תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י זי"ע לכל ישראל הבא לקיים מצוות אפר פרה אדומה ככל משפטיו וחוקותיו על ידי לימוד תורת הסוד, אשר ממיו אנו שותים ולאורו אנו הולכים, ובו אנו נגאלים, ונקיים הכתוב "וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ" (הושע יד), כאמרם ז"ל (מנחות ק"א, א), כל העוסק בפרשת קרבנות כאלו הקריב קרבנות, ובזכות לימוד הקדוש הזה נזכה לקיים מצוות פרה אדומה בפועל ממש.

## ובו שֵׁשׁ סְפָרִים נִפְתָּחִים

- סְפָר א. הוא, זוהר פרה אדומה, בו לְקַטְנוּ הַמַּאֲמָרִים מִסְפְּרֵי הַזוֹהַר בְּאֲרָמִית וְלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ.
- סְפָר ב. כתבי האר"י על פרה אדומה.
- סְפָר ג. הפסוקים עם המפרשים על מצות פרה אדומה.
- סְפָר ד. מְשִׁנּוֹת מִסְכַּת פְּרָה פֶּרֶק ג'.
- סְפָר ה. הרמב"ם הלכות פרה אדומה (פ"ב ופ"ג).
- סְפָר ו. זוהר על ברכת כהנים.
- סְפָר ז. הלכות נשיאת כפים - מרן המחבר ורמ"א.

יצא לאור חודש אב תשע"ג על ידי "מפעל הזהר העולמי"  
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל



רבי שלום יהודה גראס שליט"א  
האדמו"ר מהאלמין  
חיבר למעלה מאלף ספרים  
על כל מקצועות התורה



מפעל  
העזרה  
סניף בת ים  
רחוב בר יהודה 50  
בת ים יצ"ו ארץ ישראל  
טל: 0527651911

זכות הדפסת הספר הזה

וזכות הרשב"י יעמוד

לזכותו של

יוסף בן יפה

לזיווג הגון בקרוב ולרפואה

שלמה

ולזכותו של

עידן שלום בן עליזה

לזיווג הגון בקרוב

## תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר  
וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׁכִינְתָא מַעְפְּרָא, וְלַעֲלוּי  
שְׁכִינַת עֲוֹנֵנו אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל  
יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים  
וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנַא הָאֱלוּקֵי  
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תַתְּקִינִי תַפִּילַת דְּיָוֵד  
הַמְּלֻךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִילִים ס א ד- ה') כִּי הָיִיתָ מַחְסֶה לִּי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי  
אוֹיֵב. אָגוּרָה בְּאֶהְלֵךְ עוֹלָמִים אַחְסֶה בְּסִתְר כְּנָפֶיךָ סֵלָה. וְאַזְכֶּה  
שְׁבָלִימוֹדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׁפֹתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקִבְר, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה  
לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא  
הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּה וְהַדְרָךְ  
עַל בְּנֵיהֶם. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ  
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה, וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה  
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה (תְּהִילִים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')



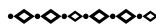
## תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אָנַחְנוּ  
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,  
שְׁקִרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקֶּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת  
תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל כְּזֶה.  
עַל כֵּן אָנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׁתַּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַפְאֵתֵינוּ  
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן

מִלְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן אֶת לִבְבֵנו לִירְאָתְךָ וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשֵׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהִים, וְתִפְתַּח לִבְבֵנו הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵינוּ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרוּחַ נִיחוּת. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשִׁמְתָנוּ בְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִיתְ דְבָרֶיךָ אֱלֹהִים בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְבַל נִכָּשֵׁל בְּדַבְרֵים אֱלוֹהִים. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שָׁאֲנוּ לֹמְדִים. כִּמְאֹמֵר גַּעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאֶבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבּוֹנָה:

רְבוֹן עֲלְמִין, דַּאֲנֵת הוּא מְגַלֵי עֲמִיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא וְגַלֵי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁפָתוּב, וְאַנְכֵי אֶהֱיָה עִם פִּיקָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנוֹכְפֵי לְמִשְׁמַע רִזִין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מְפוּמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָתָה. אֲמֵן וְכֵן יְהִי רִצּוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנַהֲרַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים: וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ בְּזֹהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל-עֵינֵי וְאֶבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:



## תְּפִלָּה לְרִפּוּאוֹת וִישׁוּעוֹת

הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מְזוּמָן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכָאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאוֹת...] [ישועת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזַקְהוּ וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרִפּוּאוֹת

הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי  
 יִשְׂרָאֵל וַיֹּאדָרְךָ יָמָיו וְשָׁנוּתָיו בְּנֻעִימִים] [וַיִּזְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים  
 [... אָמֵן סְלָה:



### תְּפִילָּה לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקִים בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא  
 שְׁכָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצִל יָדַי כְּסִיתִיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסַד  
 אָרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וּלְתַקֵּן הַרְיוּסוֹת וְחַרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה  
 לְקִשׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנָו יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמֻרָה  
 לְיוֹשְׁנֵיהּ וְקִיָּם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה  
 וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשֵׁב"י  
 הַקְּדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם  
 שְׁנִבְרָא עַד סוֹפּוֹ כְּרִצּוֹנוֹ וְכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתְנֵנוּ עֶסוּקִים בַּחֲכָמָה  
 הַזֹּאת, עַל יְדֵהּ תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָהּ מְהֵרָה תִצְמִיחַ, לְעֵלוּי  
 שְׂכִינַת עֲזוּנֵנוּ בְּמֵהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְקִיָּים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים  
 יְהִי אוֹר", וַיִּזְרַח עָלֵינוּ אוֹר יְהוָה, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ  
 אֶחָד, אָמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וַיִּטְאַל

זיע"א)

מוֹרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכִּיתָנִי לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת  
 בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיהֶרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים  
 שְׁלַמְדָנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נִס, כ-כא)  
 וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בַּיַּעֲקֹב נָאִם יְהוָה. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם  
 אֲמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי  
 זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אֲמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיָּים בְּנוֹ הַנְּבוּאָה

(ישעיה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֶי כְּפִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עָמִי אַתָּה. וּבִרְכַת מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידֶךָ, יְהוּה בְּרַד יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוּ אַל נְכָר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְפָנָו וְתַגְל נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאֶמֶת בְּאִמֹר לְצִיּוֹן מַלְךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוּה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

(סיד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדְּרִשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וּבִגְוֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחֵנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהִשָּׁב שְׁכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבּוֹדְתֵם וְלוֹיִים לְדוֹכְנֵם לְשִׁירִם וְלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלֹאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוּה לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

(סי"ת)



## בשער

הולך ואור עד נכון היום" (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני מצוות פרה אדומה, המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתבי האריז"ל, ועוד, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות פרה אדומה בזמן הזה על ידי לימוד הזוהר הקדוש שמטהר כמו אפר פרה אדומה, כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

**ובזכות** לימוד הזוהר הקדוש על עניני פרה אדומה, נזכה שְׁיִתְקַיֵּם דְּבַרֵי הַרְשָׁבִי עֲלֵי הַשָּׁלוֹם בְּדָא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן. - וְיִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאַחַדוֹת וּבְשִׂמְחָה וְאֶחָזוּ בְּאֵילָן הַחַיִּים לְלַמֹּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכַאֲשֶׁר יִלְמְדוּ וְיַעֲסִקוּ כָּלֵם בְּתוֹרַת הַסּוּד תִּכְרָ תְּבוּא הַגָּאֵלָה בְּכַח הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה\*. וּבַזְוֵהר יַעֲיָא מְהִימָנָא פְּרֻשַׁת נֶשֶׁא (דף ככד, ב) אָמְרוּ: דְּבִגְיָנִיה "וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְצֵי", וּבְזִכְוֹתֶיהָ

**ברוך** המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר פרה אדומה, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על מצוות פרה אדומה וסודותיהם, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתנו ומועד כהלכתו.

**בספרים** אלו נקבצו מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, "וארח צדיקים כאור נגה

מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור סמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא צוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן

\* בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מובאר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ה, ט), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלה אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, א), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים יד יעשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צ"ב ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל

וְתִקְיָם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֶל נְכָר". הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה ונזכה לשנה הבאה לאכול מן הזבחים ומן בימינו אמן.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי  
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א  
חודש מנחם אב שנת תשע"ג



עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיהו אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.





## הקדמה

העולם, ונזכה שְׁעַל יְצִיאַת הַקּוֹנִטְרָס הַלְזָ בְּעֶזְרַת ה' וּבְסִייעָתוֹ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִּקְוֹן יַחֲדָה קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתֵיהָ, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

**וּבְזִכּוֹת** לִימוּד מִצּוֹת פְּרַה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ, נִזְכָּה לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּב"א.

**וְאַתָּה** בְּן אָדָם חָגוּר חֲרָבָךְ עַל יָרֵךְ גְּבוּרָה וְתִאָזוּר חֵיל לְלַמֵּד אֶת סֵפֶר זוֹהַר פְּרַה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִּקְוֹנֵי הַמְּלָכוֹת בְּשְׁלָמוֹת.

**וְעַל** יְדֵי זֶה יִשְׁפַּע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְלִתְקַן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם וְלִטְהַרְנוּ וְלִקְדָּשְׁנוּ בְּקִדְשֵׁיךָ הָעֲלִיּוֹנָה וְתִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְנִזְכָּה בְּהַאי שְׁתָּא לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְלְבִנְיָן מִקְדָּשֵׁינוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ.

**כֹּה** דְּבָרֵי הַמִּצְפָּה לְהִרְמוֹת קֶרֶן תּוֹרָה לְשִׁמָּה, שְׁהוּא רַק עַל יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלְבִיאַת גּוֹאֵל צַדִּיק בְּב"א.

**יְשִׁמְחוּ ה' שְׁמִים** (זְעִיר אֲנִפִּין) וְיִתְגַּל ה' אֲרָרְךָ (מְלָכוֹת) בַּהֲגָלוֹת נִגְלוֹת מֵאִמְרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ עַל מִצּוֹת פְּרַה אֲדוּמָה וְסוּדוֹתֶיהָ, וְעוֹד, מִתּוֹרָגְם לְלִשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְקִצַּת בִּיאוּרִים שִׁכְתַּבְנוּ בְּס"ד.

**וְיִהִי** רִצּוֹן שְׁבִזְכוֹת לִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, נִזְכָּה עוֹד בְּשִׁנָּה הַזֹּאת, פִּימֵי צִאתְךָ מֵאֲרָרְךָ מִצְרִים אֲרָאֵנוּ נְפִלְאוֹת בַּגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה, כִּי כָל קִירוּב הַגְּאוּלָּה תְּלוּי אֶךְ וּרַק בְּלִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסוּדוֹתֶיהָ, וּבִפְרָט בְּזִמְנִים אֵלּוּ שִׁזְכִּינוּ לְפָרְסָם אֶת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְמֵאוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּגִים וְלוֹמְדִים מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּמִצּוּהָ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַפִּיץ וּלְגַלּוֹת הַסּוּדוֹת, כִּי זֶה לְעוֹמוֹת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלוּקִים, וּבִפְרָט כַּעַת שִׁזְכִּינוּ לְסַדֵּר כָּל הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְשִׁבְעִים חֲלָקִים, וְכֵן זְכִינוּ לְהִגִּיעַ לְקִירוּב לְשִׁבְעִים אֶלֶף אִישׁ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל אֶת כָּל הַשִּׁבְעִים רֵאשֵׁי הָאוּמוֹת כְּמוֹ שִׁכְתַּב בְּזוֹהַר"ק (בְּשִׁלַּח נח:), וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ נִזְכָּה לְבַטֵּל 70 אוֹמוֹת הָעוֹלָם שֶׁבְּמִלְחַמַּת גּוֹג וּמְגוּג (זוֹהַר) לְהַכְרִיתָם וּלְבַעֵרָם מִן

הוֹצֵאתִי לְאוֹר בְּחִמְלַת ה' עָלַי

חודש מנחם אב תשע"ג

הק' שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאס

אבדק"ק האלמין בית שמש

יצא לאור על ידי מְפַעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי בֵּית שִׁמְשׁ





**יִשְׁאָלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יָדַעְתָּ שְׂאֵפֶשֶׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אֲשִׁיב, "כן."**

**יִשְׁאָלוּ, "וַיְמָה עֵשִׂיתָ לָזֶה?"**

**אֲשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִלְיוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזֹּהֵר"ק, וְאָמַרְתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שְׁכַל הַרְבָּנִים וְהָרְאִשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלָהֶם לְלַמֵּד זֹהוּר הַקְּדוֹשׁ הֵם רְאִשֵׁי הָעָרֵב רַב [כֹּל זֶה כְּתוּב בְּזוֹהַר"ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סֵךְ הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכַל אֶחָד יִכּוֹל לְרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגְיָעִים לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל מִיָּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."**

## מבוא

"אפר פרה אדומה" בגימטריה "זהר קדוש"  
 אודה ה' מאד בפי, בתוך רבים אהללנו,  
 ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה לסדר הספר זוהר פרה אדומה,  
 ש"אפר פרה אדומה" בגימטריה "זהר קדוש",

"אפר פרה אדומה" = 622 = בגימטריה "זהר קדוש" = 622

"אפר": 281=200+80+1; "פרה": 285=5+200+80;

"אדומה": 56=5+40+6+4+1; "אפר פרה אדומה": 622=56+285+281

"זהר": 212=200+5+7; "קדוש": 100=4+4+6+300+410; "זהר הקדוש": 622=410+212

להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק  
 בחשקו, אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן  
 השואבת את הברזל ויפנס אליו להצלת  
 נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה  
 רשע אין חשש אם יפנס.

(אור יקר, שער א' סימן ה')

**טעם ההילולא של רבי שמעון בן יוחאי**

**ועל** כן עתה עושין הילולא של רבי שמעון  
 בן יוחאי, שהוא מתלמידי רבי עקיבא,  
 ששמחים על שבאים על קברו, פי עתה  
 עקר התקון על ידי קברי צדיקים כאלו וכו',  
 שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו' על ידי  
 שבאים על קבריהם הקדושים, כי כבר עשו  
 פעולות נוראות כאלו מאז ועד עתה,  
 שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע  
 שבגרועים, הרשע שברשעים, ולהתתקן על  
 ידי זה.

(ס' לקוטי הלכות ה' תפלת המנחה ה' ז אות נו)

בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של  
 סודות התורה מתוקים מדבש, בכל אלה  
 יתמתקו הדינים, וממש יתהפך ברגע לאיש  
 אחר בלב רחב ושמה

**והענין** דהעוסקין בסודות התורה נקראין

**זאת** אומרת, שמי שלומד זוהר הקדוש,  
 מטהר אותו הלימוד כמו שאפר פרה  
 אדומה הייתה מטהרת, כמו כן הזוהר  
 הקדוש מטהר את הטמאים, וכמו  
 שאומרים בסדר יוצר לפרשת פרה "לטהר  
 טמאים. לטמא טהורים. באומר קדוש",  
 שמי שלומד זוהר הקדוש אומרים עליו  
 בשמים שהוא קדוש, כי הזוהר הקדוש  
 מטהר אותו, כמו שכתוב בספר "מאורות  
 הזוהר" מהצדיק הקדוש רבי פנחס מקאריץ  
 ז"ע בספר אמרי פנחס השלם דף קס"ד:  
 אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור  
 שיושבין בכפרים ואין להם מקוה אינם  
 רוצים ללמד זוהר, ואני אומר להם אדרבא -  
 על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום  
 טוב בערב שבת אין צריך לטבול על השבת,  
 כי מה צריך מקוה גדולה מקדושת יום טוב,  
 עכ"ל.

**ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם  
 יהיה רשע אין חשש אם יפנס**

**כי** חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו  
 תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה  
 קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא  
 על ידי פניסתם להתבה כן הוא ממש... כן  
 יפנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה

יצחק לוריא (האר"י), שכאשר עוסקים בהשבעת המלאכים, כלומר בקבלה מעשית, נגרם פגם גדול ונזק גדול בעולם וגם לעוסק באופן פרטי.

**"המשתמשים** בשמות הקדושים, או בהשבעות עונשו גדול מאד... ואני שאלתי למורי ז"ל, אם מותר להשתמש בהם, כמו הקדמונים שהיו משתמשים, כדי לידע החכמה. והשיב לי מורי ז"ל, כי אותם החכמים היו משתמשים בשמות הקודש, לפי שהיה להם אפר פרה (אפר פרה אדומה מזמן בית המקדש בו היו מטהרים מטומאת מת), כרבי טרפון, אבל אנחנו טמאי מת, ואסורים בדברים אלו. ואפילו אותם השמות שבידינו, מוטעים הם, והכל אסור. ואם היה איזה אמיתיים הם מותרים...

**... והטעם** אמר לי, כי כשהקב"ה ברא את המלאכים, צוום, כשקראום או כשישביעום, שיבואו. ולכן כשהאדם מזכירם, חושבים שקוראים אותם וכשבאים ורואים לבטלה, יבוא נזק לאדם מזה. ולזה צריך להיזהר מלהזכיר. אבל אם הוא שם כשמות בני אדם, מיכאל, גבריאל וכו'. מותר להזכירם ואין חשש בזה...

**... וגם** על זה שאלתי, למה אנו מזכירים בפירוש שם שד"י, או אלקים, ואין חשש. ובשמות מלאכים שהם משמשי, יש להיזהר מלהזכירם. והשיב לי עם מה שאמר רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, ... כי על ארץ מצרים מקום טומאה ביותר, והיה פחד אם היה יורד מלאך לשם, יכול היה לאיתפגמא, באותו כח הטומאה. אבל השם יתברך, אש אוכלה הוא, ואינו שייך בו. והנה דבר זה הוא גם כן, כי המלאכים הם במדור העליון זך יותר, ואם ירדו אצלנו,

מחצדי חקלא שקוצרין ומכלין הקוצים, אתה אחי תסבר שבלימוד קבלה קוצרין הקוצים, לא כן אחי, אלא שהחיות והאור והדבקות והשראות השכינה ונעימות ערבות ודידות אור התורה והיחודים והמשכות נעם אור חיות זו השכינה הוא ממש מיתה ומות לקלפות מקום חיותו של זה הוא ממש מיתתו של זה ומחצדי חקלא הם עצמן הקוצים הסובבין את האדם מחשבות רעות יש מהם אסורים באסור לאו ורשע מיקרי פגון הרהור נאוף בכונה שזה צריך לרחות בשתי ידים כי הוא ממש עומד בעת שהוא באש של גיהנם ונפשו מלהטות באש גיהנם והם מכאובי הנפש ובעת מיתה ירגיש הפאב והצער אף גוף ונפש הקטנות שלו שזה עקר הרגש אדם בגשמי ויזכר לעצמו שהוא ממש נעשה מרכבה לקלפות וגורם שפע לשונאי השם שהם אויביו ושונאיו גם כן וכל זה יתרגב אצל הנערים והצעירים על ידי למוד התורה כי צדיק אמת המזכר לא יבוא לו פנה ואם עובר בהרף עין תקף נהפך אצלו לאש קדוש אור ודבקות וחיית אלקות.

**אבל** אפלו סתם מחשבות הטורדת מקנאת איש על רעהו או מרשעים המחבלים המצערים ומבזים אותו וכיוצא באלו כל המחשבות הטורדת הם דינים השורים על האדם ובלמוד התורה ובפרט בעסקו במתיקות לשון הזהר ובאור של סודות התורה מתוקים מדבש, מתוקים ודאי, טעמו וראו, בכל אלה יתמתקו הדינים, וממש יתהפך ברגע לאיש אחר בלב רחב ושמח, ובה מתתיק הדינים, וכורת ומשבת הקלפות, וזהו הנקרא מחצדי חקלא.

(נוצר חסד שביל התורה א' אות י')

**רבי** חיים ויטאל כתב בשם מורו רבי

שבקמיעות שנתן היה כתוב שמו האישי ולא היה שם שמות מלאכים והשבעתם. וכן ישנם הרבה סיפורים מצדיקים קדושים שכתבו שם שלהם בקמיעות.

אז יתערבו בזה האויר הנפסד, ויש פחד שלא יתערב ויתלבש בו, וזה הפסד להם, ולכן אסור להזכירם".

(כתבי האר"י, בספר טעמי המצוות פרשת ויחי)

**מהאמור** בכתבי האר"י, רואים בבירור שאין להשתמש, להזכיר, להשביע ולהזכיר בפיו את שמות המלאכים בכלל, ואין להשתמש בקמיעות! - ומסיפורי הבעל שם טוב אנו למדים,

**וַיְהִי רָצוֹן שְׁנוּזָה בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה, לְכִימֵי צְאֹתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת, וְנִזְכָּה כְּלָנוּ יַחַד לְגֵאֲלָה הַשְּׁלִימָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.**

**בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:**

**יְמֵלוֹךְ הוּא לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:**



# בוקר חדש מפציע בעולם משמיע זוהר ומאיר לכולם.

**ברדיו 2000 טל: 03-5220005**  
**תוכלו להאזין ברינה**  
**כל דרשה מיוחדת במינה**  
**חמש דקות בלבד להקשבה**

ובנוסף תוכלו להאזין  
לתוכניתו של האדמו"ר מהאלמין  
"חיים על פי הזוהר"  
כל יום רביעי בשעה 12:00 בצהריים.



להזמנת דיסקים  
054-457-7956



**חמש דקות**

**זוהר חק לישראל**  
כל יום בשעה 8:05 בבוקר

**חמש דקות**

**זוהר דף היומי**  
כל יום בשעה 8:00 בבוקר

**בחמש דקות קנית קנין רוחני מיוחד!**

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

# ספר זוהר פרה אדומה

## ספר א

הוא זוהר פרה אדומה, בו לקטנו  
המאמרים מפרה אדומה, מספרי הזוהר  
בארמית ולשון הקודש.

# סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527651911

## קובץ שופר הזוהר

כרך ב'  
ובו ספר אחד  
(284 עמודים):  
ספר התשובה



## קובץ שופר הזוהר

כרך א'  
ובו שני ספרים נפתחים  
(268 עמודים):  
קובץ הספמות ומכתבים  
מח הזוהר חלק ג'



## קובץ שופר הזוהר

כרך ג'  
ובו ששה ספרים  
נפתחים (252 עמודים):  
פתח אליהו המבאר  
סגלת פתח אליהו  
גימטריית הזוהר/קובץ  
הספמות ומכתבים/כח  
הזוהר חלק ב' / הבעל  
שם טוב והשחיקה



בהאי חבורא דילקו דאיהו  
ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא  
עלאה תשובה. באלין לא  
צריק נסיון, ובגין דעתידין  
ישראל למטעם מאילנא דחיי,  
דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון  
ביה מן גלותא בר חמי.

## קובץ שופר הזוהר

כרך ה'  
ובו אחד עשר ספרים  
נפתחים (228 עמודים)  
יהודי הזוהר והשבט  
הכפרות והשבט/הזוהר  
הזוהר/גאלת הזוהר  
לקליחות תשע"ג/הזוהר  
לכר מצוה/הזוהר בר בי  
רב חמד יומא/סיום  
הזוהר/10. גם הזוהר/11.  
מח הזוהר



## קובץ שופר הזוהר

כרך ד'  
ובו ששה ספרים  
נפתחים (228 עמודים):  
הזוהר וספריו/הזוהר  
דעקב/הזוהר ומשיח  
הזוהר והגאולה/הזוהר  
המוזוהר/הזוהר הגאולה





בראש חדש בהתחדשות הלבנה

**וּבְרֵאשׁ** חֹדֶשׁ בְּהִתְחַדְּשׁוֹת הַלְּבָנָה  
 אָנוּ מְקַרְיָבִים (במדבר כח)  
 פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם, שֶׁהָרִי מֵצֵד שֶׁל  
 פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה בָּאוּ, וְהֵם לְמַעַלָּה  
 לַהֲשִׁלִּים אֶת הַפָּגָם שֶׁלָּהּ וְלַתֵּת לָהּ  
 שִׁפְעָה אֶחָד עַל שְׁנַיִם מְאוֹתוֹ מְקוֹם  
 שֶׁנִּקְרָא עוֹלָה, וְנוֹסֵף בְּאוֹתוֹ זְמַן אוֹר  
 לְלִבְנָה. וְאֵיל אֶחָד - לַהֲקָרִיב לָהּ אֵילוֹ  
 שֶׁל יִצְחָק, (שיר ב) שֶׁמְאַלּוֹ תַּחַת  
 לְרֵאשִׁי, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שֶׁבָעָה, לְחַבְקָ  
 אוֹתָהּ בְּיָמֶיךָ, וְשֶׁבָעָה זְכָרִים וְנִקְרָבִים  
 עִמָּהּ, תְּמִימִים שְׁלֵמִים בְּכָל, וְאָנוּ  
 מְקַרְיָבִים שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת.  
 שְׁחָטָאת הַזֶּה בָּאָה מֵצֵד זֶה שֶׁל פֶּר  
 הַחַטָּאת, שֶׁפְּתוּב שְׁמוֹר, וְשְׁמוֹר לֹא  
 תַעֲשֶׂה הוּא, וְאָנוּ מְקַרְיָבִים שְׁעִיר  
 חַטָּאת שֶׁבָּא עַל לֹא תַעֲשֶׂה.

**וּבְרֵאשׁ** חֹדֶשׁ דְּאִיהוּ חֲדָתוֹתָא  
 דְּסִיְהֵרָא אָנוּ מְקַרְיָבִין  
 (במדבר כ"ח) פְּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם דְּהָא  
 מְסַטְרָא דְּפָרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲתוּ  
 וְאִינוּן לְעִילָא לְאִשְׁלָמָא פְּגִימוּ דִּילָהּ  
 וְלְמִיָּהֵב לָהּ שִׁפְעָה עַל חַד תְּרִין מֵהֵהוּא  
 אֲתֵר דְּאִקְרִי עוֹלָה וְאֲתוֹסֵף בְּהֵהוּא  
 זְמַנָּא נְהִירוּ לְסִיְהֵרָא אֵיל אֶחָד לְקָרְבָּא  
 לָהּ אֵילוֹ דִּיִּצְחָק (שיר השירים ב') שֶׁמְאַלּוֹ  
 תַּחַת לְרֵאשִׁי כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שֶׁבָעָה  
 לְחַבְקָא לָהּ יְמִינָא וְשֶׁבָעָא דְּכָרִין  
 אֲתִקְרָבִין בְּהַ תְּמִימִים שְׁלֵמִין בְּכוֹלָא  
 וְאָנוּ מְקַרְבִין שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת  
 דְּהֵאִי חַטָּאת מֵהֵאִי סְטְרָא דְּפֶר חַטָּאת  
 אֲתִי דְּכְתִיב שְׁמוֹר. וְשְׁמוֹר לֹא תַעֲשֶׂה  
 אִיהוּ וְאָנוּ מְקַרְבִין שְׁעִיר חַטָּאת דְּאֲתִי  
 עַל לֹא תַעֲשֶׂה.

זוהר  
 בראשית  
 (דף מ"ז  
 ע"א)

פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ כָּל אוֹתָם הַצְּדִידִים הַטְּמֵאִים שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ

**בֹּא** וּרְאֵה, בְּמִצְרַיִם, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד  
 שֶׁלָּהֶם כְּתוּב (שם יב) אֵל תֹּאכְלוּ  
 מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, כְּדִי שִׁיַּעֲלֶה  
 רִיחוֹ נוֹדֵף. רֵאשׁוּ עַל כְּרַעְיוֹ, לְשִׁבֹר  
 אוֹתוֹ וְלַהַכְנִיעוֹ, וְאֵז כָּל אֵלוֹ שֶׁבָּאִים  
 מֵצֵדוֹ לֹא שׁוֹלְטִים. כְּמוֹ כֵן (במדבר יט)  
 פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ  
 כָּל אוֹתָם הַצְּדִידִים הַטְּמֵאִים שֶׁלֹּא  
 יִשְׁלְטוּ.

**תֵּא** חַיּוּ, בְּמִצְרַיִם, בְּהֵהוּא סְטְרָא  
 דְּלֵהוֹן כְּתִיב, (שמות יב) אֵל  
 תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, בְּגִין  
 דִּיִּסְלַק רִיחוֹ נוֹדֵף. רֵאשׁוּ עַל כְּרַעְיוֹ,  
 לְתַבְרָא לִיָּהּ וְלֹאֲכַפְיָא לִיָּהּ, וּכְדִין כָּל  
 אִינוּן דְּאֲתִיִּין מְסַטְרִיהּ לֹא שְׁלִטִי. כְּגוֹוֹנָא  
 דָּא (במדבר יט) פָּרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה וְגו',  
 בְּגִין לְאֲכַפְיָא כָּל אִינוּן סְטְרִי מְסַבָּא,  
 דְּלֹא יִשְׁלְטוּן.

זוהר שמות  
 (דף רל"ז  
 ע"א-ע"ב)

וְהָרִי פְּרִשׁוּהּ, כָּלֵל שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּיֹת הֵיטָהּ פָּרָה

**אָמַר** לִיָּהּ רַבִּי אַבָּא, וְהָא פָּרָה קוּדִישָׁא **אָמַר** לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי הַפָּרָה הִיא

קדושה, היא טהורה, ולמה? אמר לו, כף הוא, והרי פשוטה, כלל של ארבע מלכיות היתה פרה, כמו שנאמר (הושע ד) כי כפרה סורה סרר ישראל. אדמה - זו מלכות בכל, שכתוב (דניאלב) אתה הוא ראש הזקב. תמימה - זו מלכות מדי. אשר אין בה מום - זו מלכות יון (שהם קרובים לדרכי האמונה). אשר לא עלה עליה על - זו מלכות אדום, שלא עלה עליה על. והסוד של הדבר הזה, אף על גב שכמה דברים נתנו לדרש בפתובים - כלם אחד.

איה, דכיא איה, ואמאי. אמר ליה הכי הוא, והא אוקמוה, כללא דארבע מלכוון הות. פרה, כמה דאת אמר (הושע ד) כי כפרה סורה סרר ישראל. אדומה, דא מלכות בכל, דכתיב, (דניאל ב) אנת הוא רישא די דהבא. תמימה, דא מלכות מדי. אשר אין בה מום, דא מלכות יון. (דאינון קריבין לארחי מיהמנותא) אשר לא עלה עליה עול, דא מלכות אדום, דלא סליק עליה עול. ורוא דמלה דא, אף על גב דכמה מלון אתייהיבו למדרש בקראי, בלהו חד.

מי יתן טהור מטמא - סוד זה כף הוא

הרי נאמר, שפתוב (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור מטמא - סוד זה כף הוא, שזהו טהור שיוצא מטמא. שהרי בהתחלה טמא, ועכשו שנעשה בו דין ונתן לשרפת אש באש בווערת ונעשה עפר, עכשו הוא טהור מטמא, טהור שיוצא מטמא.

הא אתמר, דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, רוא דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא בגורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם

ובגין כף, כל אינון דמשתדלי בה, כלם נטמאים, שהרי כף הוא ודאי. וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם, כמו שנאמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר, מה הטעם? כמו שנאמר

ובגין כף, כל אינון דמשתדלי בה, בלהו מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר, כדון עד דיתכניש ויסתליק מתמן, מסאיב לבלהו, כמה דאת אמר וכבס האסף וגו' וטמא. אפר, מאי טעמא. כמה דאת

(מלאכי ג) וְעִסְוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יְהִיו אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וְכִיִּן שְׁנַתֵּן עַל אוֹתוֹ אִפֶּר מִיָּם, אִזְּ הוּא טְהוֹר מִטְּמֵא.

אָמַר (מלאכי ג) וְעִסְוֹתֵם רְשָׁעִים כִּי יְהִיו אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וְכִיִּן דְּאִתְיַיְהִיב עַל הַהוּא אִפֶּר מִיָּם, כְּדִין אִיהוּ טְהוֹר מִטְּמֵא.

וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּמִשׁוּם כֶּךָ נִתְּנָה לְסַגְּן וְלֹא לְכַהֵן גְּדוֹל

**וְרִזָּא** דְּמַלְהָ, דְּכַתִּיב, (במדבר ח) מִי חֲטָאתָ, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (בראשית ד) לַפֶּתַח חֲטָאת רֹבֵץ, וּבִגִּין דְּאִיהִי פֶתַח חֲטָאת רֹבֵץ וְדָאִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּבִגִּין כֶּךָ אִתְיַיְהִיב לְסַגְּן, וְלֹא לְכַהֵן גְּדוֹל. וְזֵהוּ טְהוֹר מִטְּמֵא. בְּהַתְּחֵלָה טְמֵא, וְעַכְשָׁו טְהוֹר. וְכָל צַד רוּחַ הַטְּמָאָה, כִּיִּן שְׂרוּאָה אֶת זֶה בּוֹרַחַ, וְלֹא יוֹשֵׁב בְּאוֹתוֹ מְקוּם.

**וְרִזָּא** דְּמַלְהָ, (במדבר ח) מִי חֲטָאתָ, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (בראשית ד) לַפֶּתַח חֲטָאת רֹבֵץ, וּבִגִּין דְּאִיהִי פֶתַח חֲטָאת רֹבֵץ וְדָאִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. וּבִגִּין כֶּךָ אִתְיַיְהִיב לְסַגְּן, וְלֹא לְכַהֵן רַבָּא, וְדָא הוּא טְהוֹר מִטְּמֵא, בְּקַדְמִיתָא טְמֵא, וְהַשְׁתָּא טְהוֹר. וְכָל סִטְר רוּחַ מְסַאֲבָא, כִּיִּן דְּחָמָא דָּא, עֲרָק, וְלֹא יְתִיב בְּהַהוּא דְּיֻכְתָּא.

וְעַל כֵּן שׁוֹלְטַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְרוּחַ הַטְּמָאָה נִכְנַעַת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת כְּלָל

**מִי** חֲטָאת וְדָאִי, מִי נִדְּהָ, כְּלָל טְמֵא. וְעַל כֵּן שׁוֹלְטַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְרוּחַ הַטְּמָאָה נִכְנַעַת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת כְּלָל. וְזֵהוּ דִּין שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה - מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, מִשׁוּם שֶׁהִיא רוּחַ טְמָאָה, שְׁכַתּוּב (דברים כג) וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ. בָּא רַבִּי אֲבָא וּנְשָׁקוּ.

**מִי** חֲטָאת וְדָאִי, מִי נִדְּהָ, כְּלָל מְסַאֲבָא. וְעַל דָּא שְׁלֵטָא רוּחַ קוֹדֶשָׁא, וְרוּחַ מְסַאֲבָא אִתְּכַפִּיָּא, דְּלֹא שְׁלֵטָא כְּלָל. וְדָא הוּא דִּינָא דְּרוּחַ מְסַאֲבָא, מַחוּץ לַמַּחֲנֶה. בִּגִּין דְּאִיהִי רוּחַ מְסַאֲבָא, דְּכַתִּיב, (דברים כג) וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ. אֲתָא רַבִּי אֲבָא וּנְשָׁקִיָּהּ.

בָּא וְאָמַר לֶךְ סוּד אַחַד, וְשְׁלֵא נִתֵּן לְגַלוֹת פֶּרֶט לְאוֹתָם קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים

**אָמַר** רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַף עַל גַּב שְׁכָל הַדְּבָרִים כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ שְׁלִטוֹן. וְרוּחַ הַטְּמָאָה צְרִיף לְהַכְנִיעָה בְּכָל הַצְּדִדִים. בָּא וְאָמַר לֶךְ סוּד אַחַד, וְשְׁלֵא נִתֵּן לְגַלוֹת פֶּרֶט לְאוֹתָם קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים.

**אָמַר** רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַף עַל גַּב דְּכָל הַגִּי מַלְיָן בְּדַקְאֲמַרְןָ, קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ. וְרוּחַ מְסַאֲבָא בְּעֵי לְאִכְפִּיָּא לִיָּה בְּכָל סִטְרֵין. תָּא וְאִמָּא לֶךְ רִזָּא חֲדָא, וְלֹא אִתְיַיְהִיב לְגַלְאָה בַּר לְאִינוּן קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין.

## צְרִיכִים לְהִשְׁמַר מִמֶּנּוּ שְׁלֵא יִקְטַרְגַּ עֲלֵינוּ

**בא** וְרָאָה, לְמִקּוּם הַזֶּה שֶׁהוּא רוּחַ טְמֵאָה, נִתֵּן לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלִטוֹן לְשִׁלְט בְּעוֹלָם בְּכַמְה סְטָרִים, וְיִכּוֹל לְהִזְיֵק, וְאִין לוֹ (לנו) רְשׁוּת לְנַהֵג בּוֹ קְלוּן, שְׁצָרִיכִים לְהִשְׁמַר מִמֶּנּוּ שְׁלֵא יִקְטַרְגַּ עֲלֵינוּ בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה שְׁלָנוּ. וְעַל כֵּן סוּד אֶחָד יֵשׁ לָנוּ שְׁצָרִיכִים לְתַת לוֹ מְקוּם קֶטָן בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה שְׁלָנוּ, (שלא ימצא מקטרג בתוך הקדשה שלנו) שְׁהָרִי מִתּוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה יוֹצֵאת שְׁלִיטָתוֹ.

**תא** חַוִּי, לְהֵאֵי אֲתֵר דְּאִיהוּ רוּחַ מִסְאָבָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיה שׁוּלְטָנוּ, לְמִשְׁלַט בְּעֵלְמָא, בְּכַמְה סְטָרִין, וְיִכּוֹל לְנַקֵּא, וְלִית לִיה (נ"א לן) רְשׁוּ, לְאַנְהָגָא בִּיה קְלָנָא, דְּבַעֲיָן לְאַסְתְּמָרָא מִנִּיה, דְּלֵא יִקְטַרְגַּ עֲלָן בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּילָן. וְעַל דָּא רְזָא חֲדָא אִית לָן, דְּבַעֲיָן לְמִיֵּהב לִיה דּוּכְתָא זְעִיר, בְּגוֹ קְדוּשָׁה דִּילָן (דלא אשתכח מקטרגא בנו קדושה דילן) דְּהָא מְגוֹ קְדוּשָׁה נְפִיק שׁוּלְטָנוּ דִּילִיה.

## צְרִיכִים תוֹךְ סוּד הַתְּפִלִּין לְהַצְנִיעַ שְׁעָרָה אַחַת שֶׁל עֵגֶל שְׁתַּצָּא הַחוּצָה וְתִרְאָה

**שְׁצָרִיכִים** תוֹךְ סוּד הַתְּפִלִּין לְהַצְנִיעַ (סוד שער שבתפלין) שְׁעָרָה אַחַת שֶׁל עֵגֶל שְׁתַּצָּא הַחוּצָה וְתִרְאָה, שְׁהָרִי חוּט שְׁעָרָה זֶה אֵינוֹ מִטְמֵא, פְּרִט לֹא מִתְחַבֵּרֵת שְׁעָרָה זֹו וְנִעֲשִׂית כְּשִׁעוּרָה, אֲבָל פְּחוּת מִזֶּה לֹא מִטְמֵא. וְאֵת אוֹתָהּ שְׁעָרָה צָרִיךְ לְהַכְנִיס אוֹתָהּ בְּתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה הָעֲלִיוֹנָה שְׁלָנוּ וְלְתַת לָהּ מְקוּם, כְּדֵי שְׁלֵא תִקְטַרְגַּ עֲלֵינוּ בְּקְדֻשׁוֹת שְׁלָנוּ.

**דְּבַעֲיָן** גוֹ רְזָא דְתְּפִלִּין, לְאַצְנִיעָא (סוד שער שבתפלין) חֲדָ שְׁעָרָא דְעֵגֶלָא, דִּיפּוֹק לְכַר וְיִתְחַוִּי. דְּהָא חוּטָא דְשְׁעָרָא דָּא לֹא מִסְאִיב, בַּר דְּאִי אֲתַחֲבַר הָאִי שְׁעָרָא, וְאֲתַעְבִּיד כְּשִׁעוּרָא, אֲבָל פְּחוּת מִן דָּא לֹא מִסְאִיב. וְהוּא שְׁעָרָא בְּעִי לְאַעֲלָא לִיה בְּגוֹ קְדוּשָׁה עֲלָאָה דִּילָן, וְלְמִיֵּהב לִיה דּוּכְתָא, בְּגִין דְּלֵא יִקְטַרְגַּ לָן בְּקְדוּשָׁן.

## לֹא יוֹכֵל לְהִזְיֵק לוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה

**וַיֵּצֵא** מֵאוֹתָהּ שְׁעָרָה הַחוּצָה שְׁתִּירְאָה. שְׁכִּשְׁרוּאָה אֵת אוֹתוֹ אָדָם בְּקְדֻשָּׁה עֲלִיוֹנָה וְחִלְקוֹ מִשְׁתַּתְּףָ לְשָׂם, אַז לֹא יִקְטַרְגַּ לוֹ, וְלֹא יוֹכֵל לְהִזְיֵק לוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, שְׁהָרִי נִתֵּן לוֹ מְקוּם. וְאִם לֹא נוֹתְנִים לוֹ אוֹתוֹ חֵלֶק (מְקוּם) בְּקְדֻשָּׁה הַזֶּה,

**וַיִּפּוֹק** מִן הַהוּא שְׁעָרָא לְכַר, דִּיתְחַוִּי, דְּכַר חִמִּי לְהַהוּא בַּר גִּשׁ בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, וְחוּלְקָא דִּילִיה מִשְׁתַּתְּףָ לְתַמּוֹן, כְּדִין לֹא יִקְטַרְגַּ לִיה, וְלֹא יִכּוֹל לְאַבְאָשָׁא לִיה לְעֵילָא וְתַתָּא, דְּהָא דּוּכְתָא יְהִיב לִיה, וְאִי הַהוּא חוּלְקָא לֹא יְהִיבִין לִיה (דּוּכְתָא) בְּהָאִי קְדוּשָׁה,

יכול להזיק לו למטה, ועולה לקטרג עליו למעלה, ואומר: פלוני שעכשו מקדש, כך וכך עשה ביום פלוני וכך הם חטאיו. עד שיגיע דין על אותו אדם ויענש על ידו. (וכן שיעיר המשתלח).

יכול לאבאשא ליה לתתא, וסליק מקטרגא ליה לעילא, ואמר פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על ההוא בר נש, ויתענש על ידוי. (וכן שיעיר המשתלח).

אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגוהו בו לרע

**וכשהיו** ישראל עושים, שהיו יודעים סוד זה, כשמתחילים להתקדש בקדשה עליונה ביום הכפורים, היו מסתכלים מיד לתת את חלקו לאותו מקום ולתת לו חלק ביניהם, כדי שלא ימצא מקטרג עליהם ולא יבואו להזכיר חטאיו ישראל. שפמה קבוצות וכמה מחנות הם שפזזדמנים לטל דבר ממונו כשבא לקטרג. אשרי חלקו של מי שיכול להשמר שלא יזכרו חטאיו למעלה, ולא ישגוהו בו לרע.

**וכך** הוּוּ ישראל עבדי, דהוּוּ ידעי רוא דא, כד שראן לאתקדשא בקדושה עלאה ביומא דכפורי, הוּוּ מסתכלי מיד למיהב חולקיה להאי אתר, ולמיהב ליה חולקא ביניהו, בגין דלא ישתכח מקטרגא עליהו, ולא ייתון לאדרבא חוביהון דישראל. דכמה חבילין, וכמה משריין, אינון דאזדמנן לנטלא מלה מניה, כד אתי לקטרגא. וכאה חולקיה, מאן דיכיל לאסתמרא, דלא ידברון חובוי לעילא, ולא ישגוהו עליה לביש.

סודות התורה נתנו לצדיקים, שכתוב סוד ה' ליראיו

**בין** כך זלגו עיניו של רבי אבא. אומר לו: אבא אבא, לך והתר קשרי צערך ותקפיד בהשגתך, שהרי סודות התורה נתנו לצדיקים, שכתוב (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.

**אדהכי** הוּוּ זלגין עינוי דרבי אבא. אומר ליה, אבא אבא, זיל שגפיר קטורך, ואקפיד בקולמך, דהא רזין דאורייתא לזכאי אתייהיבו דכתיב, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו.

משום שנמזל ונרשם בו הרשם הקדוש ושמר אותו כראוי, מעלה עליו כאלו שמר את כל התורה

זוהר ויקרא (דף י"ד ע"ב)

**בא** ראה, טרם שנמזל אברהם הרי לא נאמר שהוא שמר את התורה.

**תא** חזי, אברהם עד לא אתגור, הא לא אתמר דאיהו נטיר אורייתא,

כִּיּוֹן שְׁנַמּוּל מַה כְּתוּב? (בראשית כו) עֵקֶב  
אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר  
מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְהַכֵּל  
מִשׁוּם שְׁנַמּוּל וְנִרְשָׁם בּוֹ הַרְשָׁם הַקְדוּשׁ  
וְשָׁמַר אוֹתוֹ פְּרָאוּי, מַעֲלָה עָלָיו כְּאֵלוֹ  
שָׁמַר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. אַף בִּיִּצְחָק כְּתוּב,  
(בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק.  
ועל זה נקראת התורה ברית.

כִּיּוֹן דְּאַתְגִּזֵּר מַה כְּתוּב, (בראשית כו)  
עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר  
מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֻקוֹתַי וְתוֹרֹתַי. וְכֹלֵא  
בְּגִין דְּאַתְגִּזֵּר, אַתְרָשִׁים בֵּיהּ רְשִׁימָא  
קֻדְיָשָׁא, וְנָטִיר לִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק  
לִיהּ כְּאֵילוֹ נָטִיר אוֹרִייתָא כְּלָהּ. יִצְחָק (דף  
י"ד ע"א) אוּף הָכִי כְּתוּב, (בראשית יז)  
וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֵת יִצְחָק. וְעַל דָּא  
אוֹרִייתָא אֶקְרִי בְּרִית.

משום שיוסף שמר את הברית הזו ולא רצה לשקר בה, זכה לכבוד בעולם הזה ולכבוד בעולם הבא

**בא** ראה, משום שיוסף שמר את  
הברית הזו ולא רצה לשקר בה,  
זכה לכבוד בעולם הזה ולכבוד בעולם  
הבא, ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך  
הוא השקה את שמו בתוכו, שכתוב  
(תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. וזכה  
לברכת העולם הזה ולברכת העולם  
הבא.

**תא** חזי, יוסף בגין דנטר ליה להאי  
ברית, ולא בעא לשקרא ביה,  
זכה ליקרא בהאי עלמא, וליקרא  
לעלמא דאתי. ולא עוד, אלא דקודשא  
ברוך הוא אשרי שמויה בגויה, דכתיב,  
(תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. וזכה  
לברכתא דהאי עלמא, ולברכתא  
דעלמא דאתי.

**אמר** רבי יצחק, כתוב (דברים לג) בכור  
שורו הדר לו וגו'. משום שיוסף  
שמר את הברית הזו, זכה בשור, שהוא  
ראשון לקרבן. אמר לו רבי יהודה, אם  
כן, למה התברך בדבר שהוא שמאל?  
במין היה צריך, שהרי כתוב (יחזקאל א)  
ופני שור מהשמאל. אמר לו, כדי שיגן  
על חטאי ירבעם.

**אמר** רבי יצחק, כתיב (דברים לג) בכור  
שורו הדר לו וגו'. יוסף בגין  
דנטיר להאי ברית, זכה בשור, דאיהו  
קדמאָה לקרבנא. אמר ליה רבי יהודה,  
אי הכי אמאי אתברך במלה דאיהי  
שמאלא, בימינא מבעי ליה, דהא כתיב  
(יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. אמר  
ליה בגין דיגין על חובי דירבעם.

זוהר ויקרא  
(דף ע"ז  
ע"א-ע"ב)

הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא  
**אמר** ליה, רוא אולפנא בהאי קרא,  
דכיון דיוסף נטר ליה להאי

הזו, שהברית הזו אחוזה בשתי דרגות, ואותן שתי דרגות למעלה נקראו בשמות. ולמדנו בפרשת פרה אדמה, שהפרה הזו היא דרגה אחת מאותן שתי דרגות עליונות, והזוג של פרה נקרא שור, וזהו בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא על כל האחרות, ועל כן - בהם עמים יגנח יחדיו אפסי ארץ.

ברית, דהאי ברית אחיד בתרין דרגין, ואינון תרין דרגין לעילא, בשמיהן אתקרון. ואוליפנא בפרשת פרה אדומה, דהאי פרה חד דרגא מאינון תרין דרגין עלאין הוי, וזווגא דפרה שור אקרי, ודא הוא בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו הדר לו ודאי. ולא האי בשור דעלמא, אלא וקרני ראם קרניו. קרנא עלאה הוא על כל אחרניו, ועל דא בהם עמים יגנח יחדיו אפסי ארץ.

כל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון

**אמר** רבי אבא, משמע שכל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון, ולכן זכה בשתי מלכות - אחת הוא, ואחת בנו. שפיון ששלמה המלך נדבק בנשים נכריות, נתנה המלכות לירבעם, ולכן הברית חביבה מהכל.

**אמר** רבי אבא, משמע, דכל מאן דנטיר להאי את רשימא קדישא, אינון תרין דרגין עלאין אתקשרן ביה. לנטרא ליה בכלא, ולא עמרא ליה ביקרא עלאה. ועל דא זכה בתרין (לך לך צ"ג) מלכו. חד הוא. וחד בנו. דכיון דשלמה מלכא אתדבק בנשים נכריות, אתיהיב מלכותא לירבעם, ועל דא ברית חביב מכלא.

אמר רבי שמעון, אדם שמוליד בן, נקשר לשכינה

**משום** כך אמר רבי שמעון, האדם הזה שמוליד בן, נקשר לשכינה, שהיא הפתח של כל הפתחים (והתינוק הזה שנמול, נקשר בשכינה, שהיא פתח של כל הכתרים) העליונים, הפתח שנקשר בשם הקדוש. (שאמר רבי שמעון) ואותו דם שיוצא מאותו תינוק שמור לפני

**בגין** כך אמר רבי שמעון, האי בר נש דאוליד בר, אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל פתחין (ס"א והאי רביא דאתגור אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל כתרין) עלאין, פתחא דאתקשר בשמא קדישא. (דאמר רבי שמעון) ויהוא דמא דנפיק מההוא רביא, נטיר קמי קודשא

הקדוש ברוך הוא, ובשעה שמתעוררים דינים בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא באותו דם ומציל את העולם. ומשום כך כתוב, (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. והכל עולה במשקל אחד.

ברוך הוא, ובשעתא דדינן מתערין בעלמא, אשגח קודשא בריך הוא בההוא דמא, ושזיב עלמא. ובגין כך פתיב (בראשית יז) ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. וכתיב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. וכלא בחד מתקלא סלקא.

באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים

**שנינו**, באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים, שכתוב (ירמיהלג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי מילא, אבל למה יומם ולילה?

**תאנא** בההוא דמא, זכי עלמא לאתבסמא בחסד, וקיימין בלהו עלמין, דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי תינה. יומם ולילה למה.

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים פאחד והם הפתח של כל הכתרים

**אמר** רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים פאחד והם הפתח של כל הכתרים, ושנינו, אחד דין ואחד רחמים, ומתבשמים זה עם זה, זכר ונקבה. (ושנינו, אחד זכר ואחד נקבה, אחד דין ואחד רחמים). בצד הזכר שרוי חסד, ובצד הנקבה שרוי דין. (ומשום כך) אחד לבן ואחד אדם. וכדי להתבשם זה עם זה, (משום כך) הם מתקשרים זה בזה. והברית הזו אוהזת בהם ביומם ולילה, בדיו וחסד. בדיו בראשונה, ואחר כך שורה בחסד, ומתבשם בכל. וזוהי הברית שנקראת יומם ולילה, שאוהזת בשניהם.

**אמר** רבי שמעון, תנינן תרין בתרין אתאחדן בחדא, ואינון פתחא דכל שאר בתרין, ותאנא, חד דינא, וחד רחמי, ומתבסמאן דא בדא, דכר ונקבא. (ס"א ותאנא חד דכר וחד נוקבא, חד דינא, וחד רחמי) בסטרא דדכוניא שריא חסד. (לך לך צ"ד) בסטרא דנוקבא שריא דינא. (ובגין כך) חד תוורא וחד סומקא. ובגין לאתבסמא דא בדא, (בגין כך) מתקשרן דא בדא. והאי ברית אחיד בהו ביומם ולילה, בדינא וחסד. בדינא בקדמיתא. ולבתר שריא ביה בחסד, ואתבסם בכלא. ודא הוא ברית דאקרי יומם ולילה, דאחיד בתרווייהו.



מי שזוכה לשמור את אות הברית הזו פראוי ולא חוטא בה כל ימיו, הוא אוהז ביומם ולילה, וזוכה לשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא

**ומאן** דזכי לנטרא להאי ברית בקרא יאות, ולא חמי ביה כל יומיו, אחיד בהו ביומם ולילה. וזכי לתרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. ועל דא אקרי אברהם שלים, דכתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, ואימתי אקרי שלים. בד זכה בתרווייהו, ביומם ולילה. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצנה יי' חסדו ובלילה שירה עמי. ותריווייהו אחסין אברהם. ולא אתקיימא ביה חסד בקיימא שלים, עד דאתגור. כיון דאתגור, אתקיים ביה, וזכה לתרווייהו, ואקרי שלים.

**ומי** שזוכה לשמור את אות הברית הזו פראוי ולא חוטא בה כל ימיו, הוא אוהז ביומם ולילה, וזוכה לשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא. ולכן אברהם נקרא שלם, שפתיב (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. ואימתי נקרא שלם? כשזכה בשניהם, ביומם ולילה, שפתיב (תהלים מב) יומם יצנה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. ושניהם ירש אברהם, ולא התקיים בו החסד בקיום שלם עד שנמול. כיון שנמול, התקיים בו וזכה לשניהם, ונקרא שלם.

פתח האהל, זהו הכתר העשירי של המלך, שהיא פתח לכל המשכן הקדוש של שאר הכתרים

**כמו** ששנינו, שפתיב (בראשית יח) והוא ישב פתח האהל כחם היום. פתח האהל, זהו הכתר העשירי של המלך, שהיא פתח לכל המשכן הקדוש של שאר הכתרים, ודוד המלך קורא (לזה) פתח (צדק), שפתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתוב זה השער לה'. כחם היום, כשמאיר האור של החסד, חלק גורלו, כמו שישב בזה - ישב בזה. מתי התקיימו בו? כשנמול, ולכן נקראת ברית יומם ולילה. שנינו, כתוב (שמות יב) ופסח ה' על הפתח. מה זה ופסח ה' על הפתח? ששורה על

**כמה** דתנינן דכתיב, (בראשית יח) והוא יושב פתח האהל כחום היום. פתח האהל, דא הוא כתרא עשיראה דמלכא, דאיהו פתחא לכל משכנא קדישא דשאר כתרין, וקרייה דוד מלכא (להאי) פתחא (נ"א צדק), דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתיב זה השער ליי'. כחום היום. בד נהרא נהירו דחסד, חולק עדיב, כמה דיתבי בהאי יתיב בהאי. אימתי אתקיימו ביה, בד אתגור. ובגין בד אקרי ברית יומם ולילה. תאנא כתיב, (שמות יב) ופסח יי' על הפתח. מאי ופסח יי' על

הפתח הזה חסד להתבשם. ומשום כך, ולא יתן המשיחית וגו'.

הפתח. דשריא על האי פתחא חסד, לאתבסמא. ובגניני בך ולא יתן המשיחית וגו'.

הצדיק שמשתדל בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט אחד של חסד ונרשם לו בפניו, ומאותו רשם פוחדים עליונים ותחתונים

**שנינו**, הצדיק הזכאי הזה שמשתדל בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט אחד של חסד ונרשם לו בפניו, ומאותו רשם פוחדים עליונים ותחתונים. כך גם מי שעובר על דברי תורה, מושכים עליו רוח טמאה ונרשם לו בפניו, וממנו בורחים עליונים ותחתונים. וכלם מכריזים עליו: הסתלקו מסביב לפלוני, שעבר על דברי תורה ועל מצוות רבוננו. אזי לו ואזי לנפשו! הרי שלף רוח טמאה שנמצאת עמו והורישו לבנו, וזהו שהקדוש ברוך הוא אין לו בו חלק, ועוזב אותו להשמידו לעולם הבא.

**תנינו**, האי צדיקא זכאה דאשתדל באורייתא יממא וליליא, קודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחסד, ואתרשים ליה באנפוי, ומההוא רשימא דחלי עלאי ותתאי. הכי נמי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, משכאן עליה רוחא דמסאבא, ואתרשים ליה באנפוי, ומניה ערקין עלאי ותתאי. וכלא מכרזי עליה, אסתלקו מסחרניה דפלגיא, דעבר על פתגמי אורייתא, ועל פקודי דמאריה, ווי ליה, ווי לנפשיה. האי אשליף רוחא דמסאבא, דאשתכח עמיה, ואורית ליה לבריה, והאי הוא דקודשא בריך הוא לית ליה ביה חולקא, ושביק ליה, לשיצאה ליה לעלמא דאתי.

זוהר במדבר (דף ק"א ע"ב)

ברוך הרחמן שראיתי אותך וזכיתי לראותך בנה. אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא

**אמר** לו רבי אבא, יפה אמרת, אבל מנין לך את זה? אמר לו, כך למדתי, ולמדתי שהירשה הרעה הזו יורשים כל בניו, אם לא שישובו, שהרי אין דבר שעומד לפני תשובה. ואני כך למדתי, שרפואה זו נתנו לי פעם אחת, שהייתי רשום בפני, ויום אחד הייתי

**אמר** ליה רבי אבא, שפיר קאמרת, מנא לך האי. אמר ליה הכי אוליפנא. ואוליפנא, דהאי ירותא בישא, אחסינון בלהו בנוי, אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אוליפנא, דאסוותא דא יתבו לי ומנא חדא, דהוינא רשים באנפאי, ויומא חד הוינא אזיל

הולך בדרך ופגשתי צדיק אחד, ועל ידו עבר ממנו אותו הרשם. אמר לי, מה שמך? אמרתי לו, אלעזר, וקרא עלי אלעזר אחר. אמר לו, ברוך הרחמן שראיתי אותך וזכיתי לראותך בזה. אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא. (אמר לו) אני הוא שפגשתי בך.

באורחא, ואערענא בחד זכאה, ועל ידו אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר לי, מה שמך. אמר ליה אלעזר, וקרי עלי אלעזר אחרא. אמר ליה, בריך רחמנא, דחמינא לך, וזכינא למחמי לך בהאי. זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי, (אמר ליה) אנא הוא דאערענא לך.

פרה אדמה יש לי

**השתטח** לפניו והביאו לביתו. התקין לפניו חלת (טרכוסא) לחם ובשר של עגלה משלשת. אחר שאכלו, אמר לו אותו האיש: רבי, אמר לי דבר אחד, פרה אדמה יש לי, אמו של העגל שאת בשרו זה עתה אכלנו, ויום אחד טרם שהתעברה והולידה, הלכתי אחריה למרעה במדבר, בעוד שאני מנהיג אותה עבר לפני איש אחד, אמר לי, מה שמך של הפרה הזו? אמרתי, מיזם שגולדה לא קראתיה בשם. אמר לי, היא נקראת בת שבע אם שלמה, אם תזכר לכפרה. ואני, בעוד שהחזרתי את ראשי, לא ראיתי אותו, וצחקתי מאותו הדבר.

**אשתטח** קמיה, אייתיה לביתיה, אתקין קמיה קורטיסא (ס"א טרכוסא) (טרטיסאי) דנהמא, ובשרא דעגלא תליתאה. בתר דאכלו, אמר ליה ההוא גברא, רבי, אימא לי חד מלה, חדא תורתא סומקא אית לי, אימא דעגלא דבישרא דא דאכילנא, ויומא חד עד לא אתעברת ואולידת, אזילנא בתראה למרעא למדברא, עד דדברנא לה אעבר קמאי חד גברא, אמר ליה, מה שמך דתורתא דא. אמיןא, מן יומא דאתיילידת לא קרינא לה בשמא. אמר ליה, בת שבע אם שלמה אתקרי, אי תזכר לכפרה. ואנא בעוד דאהדרנא רישאי, לא חמינא ליה, וחיכנא מההוא מלה. (דף ע"ו ע"ב)

עכשו שזכיתי בתורה, התעוררתי על הדבר שהוא

**ועכשו** שזכיתי בתורה, התעוררתי על הדבר שהוא, ומיום שנפטר מכאן רבי שמלאי, לא היה איש שיאיר לנו בתורה כמותו, ואני

**והשתא** דזכינא באורייתא, אתערנא על ההיא מלה, ומן יומא דאתפטר רבי שמלאי מהכא, לא הוה בר גש דינהיר לן באורייתא כוותיה.

פחדתי לומר דבר תורה שלא למדתי. והדבר הזה שהסתכלתי שדבר חכמה הוא, ולא ידעתי. אמר לו, ודאי שזהו דבר חכמה, ורמז עליון הוא למעלה ולמטה.

ואנא דחילנא למימר מלה דאורייתא דלא אוליפנא. ומלה דא דאסתכלנא דמלה דחכמתא היא, ולא ידענא. אמר ליה, ודאי מלה דחכמתא היא, ורמזיא עלאה היא לעילא ולתתא.

בת שבע נקראת ממש בסוד החכמה

**אבל** בא ראה, בת שבע נקראת ממש בסוד החכמה, משום כף פתוב בה הכל בשבע: שבע פרות, שבע שרפות, שבע הזאות, שבעה כבוסים, שבעה טהורים, שבעה טהורים, ומשה ואהרן בהשבון, שכתוב וידבר ה' אל משה ואהרן וגו'. ויפה אמר אותו האיש שאמר בת שבע, והפל הוא סוד של חכמה.

**אבל** תא חזוי, בת שבע אתקרי ממש ברזא דחכמתא. בגין כך כתיב בה בלא בשבע. ז' פרות. ז' שרפות. ז' הזאות. ז' כבוסים. ז' טמאים. ז' טהורים. ז' כהנים. ומשה ואהרן בחושבנא דהא כתיב, וידבר יי' אל משה ואהרן וגו'. ושפיר קאמר ההוא גברא, דאמר בת שבע, וכלא רזא דחכמתא היא.

קרא עליו רבי אבא, אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום

**אמר** לו, ברוך הרחמן ששמעתי דבר זה, ברוך הוא, שהרי הקדים לי שלום בראשונה לזכות לזה, שכתוב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה'. כשאני הייתי רחוק, הקדים לי הקדוש ברוך הוא שלום להיות קרוב. קרא עליו רבי אבא, (שמואל א כה) אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום.

**אמר** ליה, בריך רחמנא דשמענא מלה דא. בריך הוא דהא אקדים לי שלם בקדמיתא, למזכי להאי. דכתיב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי'. אנא פד הוינא רחוק, קודשא בריך הוא אקדים לי שלם למהוי קרוב. קרא עליה רבי אבא, (שמואל א כה) אתה שלום ובייתך שלום וכל אשר לך שלום.

כל הכח וכל תקון תלוי בו, משום שכל כח הגוף עומד בזרוע ימין

**רבי** שמעון אמר, ביום שעולים הלויים למקומם, בשני פרים. מה הטעם פרים? אלא הם כפרים,

**רבי** שמעון אמר, ביומא דסלקין לויאי בדוכתייהו, בתרין פרים. מאי טעמא פרים. אלא אינהו כפרים,

במדבר דף קי"ז ע"ב - קפ"א ע"ב

לְקַבֵּל בְּשִׂמְלֵא לְהֵאֵי פֶּרֶה דְאֶקְרִי  
 פֶּרֶה אֲדוּמָה. כֹּהֲנָא כֹּל חֵילָא וְכֹל  
 תְּקוּנָא בֵּיהּ תְּלִייא, בְּגִין דְּכֹל חֵילָא  
 דְּגוּפָא בְּדְרוּעָא יְמִינָא קִימָא. וְעַל דָּא  
 כֹּהֲנָא דְרוּעָא דִישְׂרָאֵל בְּלָהוּ הָוֵי. וּבֵיהּ  
 קִימָא לְאַתְקַנָּא כֹּלָא וְלְאַתְקַנָּא עֲלָמָא  
 (ס"א מאי טעמא פרים אלא אינהו שמאלא  
 כפרים לקבלא בשמאלא. תא חזי כהנא דרועא  
 ימינא דישראל כלהו הוה וביה קיימא  
 לאתתקנא עלמא ולאתתקנא כלא בגין דכל  
 חילא דגופא בדרועא ימינא קיימא וכל תקונא  
 ביה תלייא) וְעַם כֹּל דָּא, לָא אֲשַׁתְּכַח  
 בְּלַחְדוּי, אֶלָּא בְּגוּפָא וּשְׂמָלָא, וְגוּפָא  
 עֶקְרָא הוּא דְכֹלָא.

לקבל בשמאל את הפרה הזו  
 שנקראת פרה אדומה. הנהן, כל הכח  
 וכל תקון תלוי בו, משום שכל כח  
 הגוף עומד בזרוע ימין, ועל כף הכהן  
 הוא זרוע של כל ישראל, ובו עומד  
 להתקין הכל ולהתקין עולם, (מה הטעם  
 פרים, אלא הם שמאל כמו הפרים לקבל  
 בשמאל. בא ראה, הכהן זרוע ימין של כל ישראל  
 היה, ובו עומד להתקין העולם ולהתקין הכל,  
 משום שכל כח הגוף בזרוע הימין עומד, וכל  
 התקון בו תלוי) וְעַם כֹּל זֶה לֹא נִמְצָא  
 לְבַדּוֹ, אֶלָּא בְּגוּפָא וּשְׂמָלָא, וְהַגּוּף הוּא  
 עֶקְרָא הַכֹּל.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה. פֶּרֶה זוּ בָּאָה לְטַהַר

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה,  
 הָאֵי פֶּרֶה לְדַכּוּתָא קָא אַתְיִיא.  
 לְדַכּוּתָא לְמַסְאֲבֵי. פֶּרֶה דְקַבִּילַת מִן  
 שְׂמָלָא. וּמֵאֵן הוּא לְשִׂמְלָא. שׁוּר.  
 כְּמָה דְאֵת אָמַר, (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוּר  
 מִהַשְּׂמָלָא. אֲדוּמָה, סוּמְקָא כְּוֹרְדָא.  
 דְכַתִּיב, (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין  
 הַחוּחִים. אֲדוּמָה: גִּזְרַת דִּינָא.

רעיא  
 מהמנא

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פֶּרֶה.  
 פֶּרֶה זוּ בָּאָה לְטַהַר. לְטַהַר  
 לְטַמְאִים. פֶּרֶה שְׂמֻקְבֵּלַת מִהַשְּׂמָלָא.  
 וּמֵי הוּא לְשִׂמְלָא? שׁוּר, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר  
 (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוּר מִהַשְּׂמָלָא. אֲדוּמָה  
 - סְמוּקָה כְּשׁוֹשְׁנָה, שְׂכַתוּב (שיר ב)  
 כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. אֲדוּמָה - גִּזְרַת  
 הַדִּין.

"פֶּרֶה אֲדוּמָה" - מִצַּד הַגְּבוּרָה, "תְּמִימָה" - מִצַּד הַחֶסֶד, שֶׁהוּא דְרָגַת אַבְרָהָם, "אֲשֶׁר אֵין  
 בָּהּ מוּם" - מִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי וְכוּ'

פֶּרֶה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם  
 וְגו', אֲסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה  
 דְשׁוּר, דְאֵתְמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי  
 חֲרָשׁוּ חוֹרְשִׁים. וּשְׂכִינְתָא תַתְּאָה, אֵיהִי  
 פֶּרֶה אֲדוּמָה, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה

פֶּרֶה אֲדוּמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם  
 וְגו', אֲסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשֶׁבֶת חֲרִישָׁה  
 דְשׁוּר, דְאֵתְמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי  
 חֲרָשׁוּ חוֹרְשִׁים. וּשְׂכִינְתָא תַתְּאָה, אֵיהִי  
 פֶּרֶה אֲדוּמָה, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. תְּמִימָה

זוהר  
 במדבר  
 (דף רמ"ג  
 ע"ב)

הגבורה. תמימה - מצד הַקֶּסֶד, שהוא דַּרְגַת אַבְרָהָם, שְׁנֵאמַר בו (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם - מצד הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל - מצד שְׂכִינָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא חֲרוּת. בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלֵטָת, וְהָזָר הַקָּרֵב אֵין לוֹ רְשׁוּת לְצַד הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט, לֹא שֶׁטֶן וְלֹא מְלֶאךְ הַמּוֹת, שֶׁהֵם מְצַד הַגִּיהֶנֶם.

מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְּאִיהוּ דְרָגָא דְאַבְרָהָם, דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשְׂכִינְתָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ חֲרוּת. בְּאִתְרֵי שְׁלֵמָא, וְהָזָר הַקָּרֵב לִית רְשׁוּ לְסְטָרָא אַחֲרָא לְשְׁלֵמָאָה. לֹא שֶׁטֶן, וְלֹא מְשַׁחִית, וְלֹא מְלֶאךְ הַמּוֹת, דְּאִינוּן מִסְטָרָא דְגִיהֶנֶם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תמימה דין רפה, גבורה תחתונה, זוהי תמימה

**תְּמִימָה,** מַה זֶה תְּמִימָה? כְּמוֹ שְׁשִׁנְיָנוּ, שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוּעֵד. שׁוֹר תָּם דִּין רְפָה. שׁוֹר מוּעֵד דִּין קָשָׁה. גַּם כִּף תְּמִימָה דִּין רְפָה, גְּבוּרָה תַּחְתּוֹנָה, זוּהִי תְּמִימָה. גְּבוּרָה עֲלִיּוֹנָה, זֶהוּ דִּין קָשָׁה, וְהִיא יָד הַחֲזָקָה תְּקִיפָה.

**תְּמִימָה,** מֵאִי תְּמִימָה. כְּמָה דְתַנְיִנְךָ, שׁוֹר תָּם וְשׁוֹר מוּעֵד. (קס"ג ע"ב) שׁוֹר תָּם דִּינָא רְפִיָא. שׁוֹר מוּעֵד דִּינָא קָשִׁיא. אוּף הֵכָא תְּמִימָה דִּינָא רְפִיָא, גְּבוּרָה תַּתְּאָה, דָּא הִיא תְּמִימָה. גְּבוּרָה עֲלָאָה, דָּא הִיא דִּינָא קָשִׁיא, וְהִיא יָד הַחֲזָקָה תְּקִיפָא.

אשר אין בה מום, כמו שנאמר כלף יפה רעיתי ומום אין בך

**אֲשֶׁר** אֵין בָּהּ מוּם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר השירים ד) כִּלְף יָפָה רַעִיְתִי וּמוּם אֵין בָּךְ. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, עַל כְּתוּב, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שמואל ב כג) וַיָּבֵא הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל. מַה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁהִיא (שם ט) שְׁלָמִי אֲמוּנִי יִשְׂרָאֵל, וְעֲלֶיהָ לֹא הִיא, אֲלֵא עֲמָה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, הֵינּוּ שְׁכַתּוּב (עמוס ה) בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, (בראשית כד) בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יָדְעָה.

**אֲשֶׁר** אֵין בָּהּ מוּם, כְּמָה דְאִתְ אֲמַר (שיר השירים ד) כִּלְף יָפָה רַעִיְתִי וּמוּם אֵין בָּךְ. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל. עַל כְּתוּב, כְּמָה דְאִתְ אֲמַר (שמואל ב כג) וַיָּבֵא הַגִּבּוֹר הוֹקֵם עַל. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּהִיא שְׁלָמִי אֲמוּנִי יִשְׂרָאֵל, וְעֲלֶיהָ לֹא הִיא אֲלֵא עֲמָה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, הֵינּוּ דְכְתוּב, (עמוס ה) בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, (בראשית כד) בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יָדְעָה.

אהרן שושבין המלכה

**וּנְתַתֶּם** אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ופרשוה. מה הטעם לו ולא לאהרן? אלא אהרן שושבין המלכה. ועוד, שאהרן לא בא מצד של טהור, אלא מצד של קדוש, ומשום שזה בא לטהרה, לא נתן לו.

**וּנְתַתֶּם** אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא לאהרן. אלא אהרן שושבין דמטרוניתא. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא (קע"ז ע"ב) מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתיין לטהרה, לא אתייהיב ליה.

בת שבע נקראת, ועל כך כל מעשיה בשבע

**כָּל** דבר בפרה זו היא בשבע, שבעה כבוסים וכו', והרי נתבאר. מה הטעם? משום שהיא שבע שני שמטה, ובת שבע נקראת, ועל כך כל מעשיה בשבע. בא וראה, כל מה שנעשה מפרה זו - בשביל לטהר, ולא לקדש. ואף על גב שנתנה לסגן, הוא לא שוחט ולא שורף, בשביל שלא ימצא דין בצדו, וכל שכן אהרן, שהוא בדרגה יותר משלמות, ולא צריך להמצא שם ולהזדמן לשם.

**כָּל** מלה דהאי פרה, היא בשבע, ו' כבוסים וכו', והא (ע"ז ע"ב) אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא שבע שני שמטה, ובת שבע אתקרי, ועל דא כל עובדוי בשבע. הא חזי, כל מאי דאתעביד מהאי פרה, בגין לדכאה, ולא לקדשא, ואף על גב דאתייהיב לסגן, הוא לא שחיט ולא שורף, בגין דלא ישתבח דינא בסטרוי, וכל שכן אהרן דאיהו בדרגא שלים יתיר, דלא בעי לאשתכחא תמן, ולאזדמנא תמן.

והניח מחוץ למחנה במקום טהור

**פְּרָה** זו, פיון שנעשתה אפר, צריך לזרק בה עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והרי אלה נאמרו. ואסף איש טהור, ולא קדוש. והניח מחוץ למחנה במקום טהור, שהרי טהור לא נקרא אלא מצד שמטמא בהתחלה.

**האי פרה**, פיון דאתעביד אפר, בעי למשדי ביה עץ ארז, ואזוב, ושני תולעת, והא אלן אתמרו. ואסף איש טהור, ולא קדוש. והניח מחוץ למחנה במקום טהור, דהא טהור לא אקרי, אלא מן סטרא דמסאב בקדמיתא.

סוד הכל, זה שכתוב למי נדה חטאת היא

**רָזָא** דכלא, האי דכתיב למי נדה **סוד** הכל, זה שכתוב למי נדה חטאת

היא. משום שכל דינים התחתונים וכל אלו שבאים מצד הטמאה, כשיונקים מצד אחר ויושבים בדין, כמו שנאמר (ישעיה לד) מלאה דם הדשנה מחלב, אז כלם מתעוררים ומסתלקים ושורים בעולם. כיון שעושים מעשה זה שלמטה, וכל הדין הזה במקום זה של פרה זו, וזורקים עליה עץ ארז וגו', אז נחלש פחם, ובכל מקום ששורים נשברים ונחלשים ובורחים משם, שהרי פחם נראה כמו זה לגביהם, ואז לא שורים באדם, והוא נטהר.

חטאת היא, בגין דכל דינין תתאין, וכל אינון דאתו מסטרא דמסאבא, פד איהו ינקא מסטרא אחרא, ויתיבת בדינא, כמה דאת אמר (ישעיה לד) מלאה דם הדשנה מחלב. כדון בלהו מתערי ומסתלקי ושראן בעלמא. כיון דעבדי האי עובדא דלתתא, וכל האי דינא באתר דא דהאי פרה, ורמאן עלה עץ (דף קפ"א ע"א) ארז וגו'. כדון אתחלש חילא דלהו, ובכל אתר דשראן אתברו ואתחלשו וערקין מגיה, דהאי חילא דלהו אתחזו כגוונא דא לגבייהו, כדון לא שראן כבר נש, ואתדבי.

טמאה וטהרה כלל עליון בתורה, ובארוה החברים

**ועל** זה נקראים מי נדה, מים לטהר. כשהעולם שרוי בדין וצד הטמאה מתפשט בעולם, כאן נכללים כל מינים של טמאה וכל מיני טהרה, ומשום זה טמאה וטהרה כלל עליון בתורה, ובארוה החברים. אמר רבי שמעון, אלעזר, עשית שלא יאמרו החברים דבר אחריו.

**ועל** דא אתקרי מי נדה, מיאי לדבא. פד עלמא שארי בדינא, ומטרא מסאבא אתפשט בעלמא, הכא אתכלילין כל זינין מסאבא, וכל זיני דכיו, ובגין כד טומאה וטהרה, כללא עלאה דאורייתא, ואוקמוה חבריאי. אמר רבי שמעון, אלעזר, עבדת דלא יימרון חבריאי מלה אבתרד.

בשעה שחכמה עליונה מכה בחקיקות, אף על גב שהיא נסתרת בכל הצדדים, נפתח ושופע מפנה נהר אחד מלא

**פתח** רבי שמעון ואמר, (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים וגו'. ישקו כל חיתו שדי וגו'. הני קראי דוד אמרם דוד המלך ברוח הקודש, ויש להסתכל בהם. בא וראה, בשעה

**פתח** רבי שמעון ואמר, (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים וגו'. ישקו כל חיתו שדי וגו'. הני קראי דוד מלכא ברוחא קדישא אמרו, ואית לאסתכלא בהו. תא חזו, בשעתא



שחכמה עליונה מכה בחקיקות, אף על גב שהיא נסתרת בכל הצדדים, נפתח ושופע ממנה נהר אחד מלא (וממלא לשערים) בשערים עליונים.

דחכמתא עלאה בטיש בגליפוי, אף על גב דהיא טמירא בכל סטרין, פתח ואתנגיד מניה חד נהרא, מליא (נ"א ומלייא לתרעין) בתרעין עלאין.

כמבוע ומקור של מים שטמלא כלי גדול ממנו, ומשם נמשכים מבועים של נחלים ונהרות בכל צד

**כמבוע** ומקור של מים שטמלא כלי גדול ממנו, ומשם נמשכים מבועים של נחלים ונהרות בכל צד - כך זה, בשביל דקיק אחד שלא נודע, מושף ושופע אותו נהר ששופע ויוצא וממלא לאותו נחל עמוק, ומשם נמשכים מבועים ונחלים ומתמלאים ממנו. זהו שכתוב המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלה נהרות עליוני קדש של אפרסמון זך, וכלם משקים כאחד מאותה נביעת הנחל העליון הקדוש שיוצא ושופע.

**כמבועא** ומקורא דמיא דמלי קופא רבא מניה, ומתמן אתמשכן מבועין דנחלין ונהרין בכל סטר, כך האי, בחד שביל דקיק דלא אתידע, משיך ונגיד ההוא נהר דנגיד ונפיק, וממלי לההוא נחלא עמיקא, ומתמן אתמשכאן מבועין ונחלין, ואתמליין מניה. הדא הוא דכתיב, המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלין נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכייא, וכלהו אתשקיין כחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד.

ארבעה ראשים אלה הם חיתו שדי, כלל כל אותן מרכבות וכל אותם חילות ששדי אחוזה בהם **אחר** כך, ישקו כל חיתו שדי, הינו שכתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. ארבעה ראשים אלה הם חיתו שדי, כלל כל אותן מרכבות וכל אותם חילות ששדי אחוזה בהם. אל תקרי שדי אלא שדי, שהוא נוטל ומשלים את השם מיסוד העולם.

לבתר, ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ד' ראשין, אלין אינון חיתו שדי, כללא דכל אינון משריין, וכל אינון חילין, דאחידן בהו שדי, אל תקרי שדי, אלא שדי. דהוא נטיל, ואשלים שמא מיסודא דעלמא.

והאופנים ינשאו לעמתם כי רוח החיה באופנים

**ישברו** פראים צמאם, אלין אינון **ישברו** פראים צמאם - אלה אותם

שְׁכַתּוֹב בְּהֵם (יחזקאל א) וְהָאוֹפְנִים וְנִשְׂאוּ  
 לַעֲמַתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים. מִי  
 הַחַיָּה? אֵלָּא אֵלּוּ חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע הֵן,  
 וְכָל אַחַת וְאַחַת לְצַד אֶחָד שֶׁל הָעוֹלָם.  
 וְאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא חַיָּה, וְאוֹפְנִים מוֹל כֹּל  
 אֶחָד וְאַחַד. וְלֹא הוֹלְכִים אֵלָּא מֵרוּחַ  
 אוֹתָהּ חַיָּה שֶׁהוֹלֶכֶת עֲלֵיהֶם, וְכֹאשֶׁר  
 אֵלֶּה מְשֻׁקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה עֲלִיּוֹנָה,  
 כֹּל שְׂאָר הַחֵילוֹת הָאֲחֵרִים מְשֻׁקִים  
 וּמְרִיִם וּמְשַׁתְּרָשִׁים בְּשִׁרְשֵׁיהֶם,  
 וְנִאֲחֲזִים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה בְּדַרְגוֹת יְדוּעוֹת.  
 זֶהוּ שְׁכַתּוֹב עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן  
 וְגו'. מְשֻׁקָה הָרִים מְעֲלִיּוֹתָיו וְגו' - אֵלּוּ  
 שְׂאָר דַּרְגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת.

דְּכַתִּיב בְּהוּ, (יחזקאל א) וְהָאוֹפְנִים  
 וְנִשְׂאוּ לַעֲמַתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים,  
 מֵאֵן חַיָּה. אֵלָּא אֵלּוּ חֵיתוֹ שְׂדֵי, אַרְבַּע  
 אֵינוֹן, וְכָל חַד וְחַד לְחַד סְמָרָא  
 דְּעֵלְמָא. וְהוּא אֶקְרִי חַיָּה, וְאוֹפְנִים  
 לְקַבִּיל כֹּל חַד וְחַד. וְלֹא אֲזִלִּין אֵלָּא  
 מֵרוּחַ דְּהַהִיא חַיָּה דְּאֲזִיל עֲלֵיהֶוּ וְכַד  
 אֲזִין מִתְשַׁקִּינִן מֵהַהוּא שְׁקִיּוֹ עֲלָאָה, כֹּל  
 שְׂאָר חֵילוֹן אַחֲרֵינוּן אֲשַׁתְּקִינִן, וְאֲתַרְוּוֹן,  
 וּמִשְׁתַּרְשֵׁן בְּשִׁרְשֵׁיהֶוּ, וְאֲתַאֲחֲדִין אֲזִין  
 בְּאֵלִין, בְּדַרְגִּין יְדִיעֵן. הֲרָא הוּא דְּכַתִּיב,  
 עֲלֵיהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוֹן וְגו'. מְשֻׁקָה  
 הָרִים מְעֲלִיּוֹתָיו וְגו'. אֵלּוּ שְׂאָר דַּרְגִּין  
 עֲלִיּוֹן.

מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ, אֶרֶץ עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה

**אָחֵר** כֹּל זֶה - מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע  
 הָאָרֶץ, (למטה, וכל העולמות וכו')  
 אֶרֶץ עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה. וְכֹשֶׁהִיא  
 מִתְבָּרְכֶת, כֹּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה,  
 וּמִתְבָּרְכִים. וְזֶה בְּשַׁעַה שְׁנִמְצְאוֹת  
 בְּרֻכּוֹת מֵהַשְּׂקָאָת הַנִּחַל הָעֵמֶק שֶׁל  
 הַכֹּל.

**לְבַתֵּר** כֹּל דָּא, מַפְרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע  
 הָאָרֶץ, (ס"א לתתא וכל עלמין  
 וכו') אֶרְעָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְכַד אֵיהִי  
 מִתְבָּרְכָא, כֹּל עֲלָמִין בְּלֵהוּ חֲדָאן,  
 וּמִתְבָּרְכָאן. דָּא בְּשַׁעַתָּא דְּבִרְכָאן  
 מִשְׁתַּכְּחִי, מְשֻׁקִיּוֹ דְּנִחְלָא (בראשית רכ"א  
 ע"א) עֲמִיקָא דְּכָלָא.

בְּשַׁעַה שֶׁהָעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין, שְׁבָרְכוֹת לֹא נִמְצְאוֹת לְרַדֵּת בְּעוֹלָם

**וּבְשַׁעַה** וּבְשַׁעַה שֶׁהָעוֹלָם יוֹשֵׁב בְּדִין,  
 שְׁבָרְכוֹת לֹא נִמְצְאוֹת  
 לְרַדֵּת בְּעוֹלָם, אֲזַ נִטְמָא הַמְקַדָּשׁ.  
 (ובשעה שאין נמצאות ברכות לרדת למטה, אז  
 העולם יושב בדין. ומצד שמאל מתעוררת רוח  
 ומתפשטת בעולם) וְכִמְהָ חֲבִילוֹת שֶׁל  
 מְזִיקִים נִמְצְאִים בְּעוֹלָם וְשׁוֹרִים (בכמה

**וּבְשַׁעַתָּא** דְּעֵלְמָא יְתִיב בְּדִינָא  
 דְּבִרְכָאן לֹא מִשְׁתַּכְּחִי  
 לְנַחְתָּא בְּעֵלְמָא, כְּדִין אִסְתָּאב מְקַדָּשׁ  
 (ס"א ובשעתא דברכאן לא משתכחי לנחתא  
 בעלמא, כדין עלמא יתיב בדינא, ומסמרא  
 דשמאלא רוחא אתער ואתפשט בעלמא)  
 וְכִמְהָ חֲבִילֵי מְרִיקִין מִשְׁתַּכְּחִי בְּעֵלְמָא,

מקומות) על בני אדם, ומטמאת אותם אותה הרוח, כמו בן אדם שגוע (כבר הרוח הזו) ורוח הטמאה שורה עליו. כך גם שורה, למי שיקרב אליו.

וְשָׂרָאן (ככמה אתרי) על בני נשא, ומסאב ההוא רוחא להו, כבר נש דגוע (ס"א כבר האי רוח) ורוח מסאבא שריא עליה. הכי נמי שריא, למען דיקרב בהדיה.

עפר שרפת החטאת בשביל לטהר בו

זהו שכתוב תסתיר פניך יבהלון וגו'. פסוק זה מהו אומר? אלא תסתיר פניך יבהלון, שהרי לא השקו להמצא ברכות לעולמות. תוסף רוחם יגועון, (לעורר) ומתעורר רוח אחר מצד שמאל, ורוח טמאה שורה על בני אדם, על אותם שמתו ומי שעומד עליהם ועל שאר בני אדם, מה רפואתם? זה שכתוב ואל עפרם ישובון. זה עפר שרפת החטאת (זהעפר המקדש שלמעלה) בשביל לטהר בו, והינו סוד (קהלת ג) הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה.

הרא הוא דכתיב, תסתיר פניך יבהלון וגו'. האי קרא מאי קא מיירי. אלא תסתיר פניך יבהלון, דהא לא אתשקוין לאשתכחא ברקאן לעלמין. תוסף רוחם יגועון, (נ"א לאתערא) ואתער רוחא אחרא מסטרא שמאלא, ורוח מסאבא שריא על בני נשא, על אינון דמיתין, ומאן דקאים בהדיה, ועל שאר בני נשא, מאי אסוותא דלהון. הא דכתיב ואל עפרם ישובון. דא עפר שריפת החטאת, (ס"א דא עפר מקדשא דלעילא) בגין לאתדכאה ביה. והיינו רזא (קהלת ג) הכל היה מן העפר, ואפילו גלגל חמה.

זהו שכתוב תשלח רוחך יבראון, יבראון וירפאו ברפואה עליונה

לאחר שחוזרים לעפר זה בשביל לטהר בו, נעברת רוח הטמאה, ומתעוררת רוח אחרת קדושה ושורה בעולם. זהו שכתוב תשלח רוחך יבראון, יבראון וירפאו ברפואה עליונה של רוח אחרת. ותחדש פני אדמה, שהרי נטהרה (אשה לבעלה), וחדוש הלבנה נמצא, וכל העולמות מתברכים. אשרי חלק

לבתר דמתדרן להאי עפר, בגין לאתדכאה ביה, מתעבר רוחא מסאבא, ואתער רוחא אחרא קדישא, ושארי בעלמא. הרא הוא דכתיב, תשלח רוחך יבראון, יבראון, ויתסון באסוותא עלאה, דרוחא אחרא. ותחדש פני אדמה, דהא אתדכיאת, (אתתא לבעלה) וחדותתי דסיהרא אשתכח, ועלמין בלהו מתברקאן. ופאה

ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם עצה שפלה רפואה כדי שיזכנו לחיי העולם הבא, וימצאו טהורים בעולם הזה, קדושים לעולם הבא, עליהם פתוב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. רבי יהודה אומר, למה פרשת פרה סמוכה למיתת מרים, הרי פרשה אלא פיון (כמו) שנעשה הדין בפרה זו לטהר הטמאים, נעשה דין במרים לטהר העולם, והסתלקה מהעולם. פיון שהסתלקה מרים, הסתלקה אותה באר שהיתה הולכת עם ישראל במדבר, והסתלקה הבאר בכל.

חולקיהו ד' ישראל, דקודשא בריך הוא יהיב לון עיטא, דכלא אסוותא, בגין ד'זובון לחיי עלמא דאתי, וישתכחו דכין בהאי עלמא, קדישין לעלמא דאתי, עלייהו פתיב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. (דף קפ"א ע"ב) (במדבר כ') ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. רבי יהודה אומר, אמאי פרשתא דפרה, סמיכה למיתת מרים. הא אוקמוה. אלא פיון (ס"א כמה) דאתעביד דינא בהאי פרה, לדכאה למסאבי, אתעביד דינא במרים, לדכאה עלמא, ואסתלקת מן עלמא. פיון דאסתלקת מרים, אסתלק ההוא פאר, דהוה אויל עמהו ד' ישראל במדברא ואסתלק בירא בכלא.

### שהרי הסתלקה הבאר שלמעלה ושלמטה

**אמר** רבי אבא, פתוב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל. וכי עליה לבדה? לא. אלא משום שהכל נשבר בגללה. בגללה נשבר הימין אחריה, שהיה מקרבה לגוף. והגוף, שהוא שמש, נחשף בגללה, וזהו שכתוב (תהלים ס) הושיעה מינך וענני גוף, (בגללה, שכתוב (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו, וכתוב (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות, שהרי השמש נחשף בגללה. כמו זה, ותמת שם מרים וגו'. ולא היה מים לעדה, שהרי הסתלקה הבאר שלמעלה ושלמטה,

**אמר** רבי אבא, פתיב ואתה בן אדם שא קינא על בתולת ישראל, וכי עלה בלחודתא, לא. אלא בגין דכלא אתבר בגינה. בגינה אתבר ימינא אבתרה, דהוה מקרב לה גבי גופא. וגופא דאיהו שמשא, אתחשף בגינה. ודא הוא רזא דכתיב, (תהלים ס) הושיעה מינך וענני. גופא (ס"א בגינה דכתיב, (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וכתוב) דכתיב, (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות, דהא שמשא אתחשף בגינה. בגוונא דא ותמת שם מרים וגו'. (במדבר כ') ולא היה מים לעדה, דהא אסתלק

אחר כך נשבר הימין, שכתוב יאסף אהרן אל עמיו. ואחר כך נחשף השמש, שכתוב (דברים לב) ומת בהר וגו', והאסף אל עמיו וגו'. הרי זרוע ימין נשברה, והגוף, שהוא שמש, נחשף.

בירא דעילא ותתא לבתר אתבר ימינא, דכתיב יאסף אהרן אל עמיו. ולבתר אתחשף שמשא, דכתיב, (דברים לב) ומת בהר וגו'. והאסף אל עמיו וגו'. הא (תצוה קפ"א ע"א) דרועא ימינא אתבר, וגופא דאיהו שמשא אתחשף.

לא נמצא דור בעולם כמו הדור שעמד משה בעולם, ואהרן ומרים

**ובא** וראה, לא נמצא דור בעולם כמו הדור שעמד משה בעולם, ואהרן ומרים. ואם תאמר בימי שלמה גם כן - לא! שהרי בימי שלמה שלטה הלבנה, והשמש התפנסה. ובימי משה התפנסה הלבנה ושלט השמש.

**ותא חזי**, לא אשתכח דרא בעלמא, כדרא דמשה קיימא בעלמא, ואהרן ומרים. ואי תימא ביומוי דשלמה הכי נמי, לאו. דהא ביומוי דשלמה שליט סיהרא, ושמשא אתכנייש. וביומוי דמשה, אתכנייש סיהרא, ושמשא שלטא.

מרים - לבנה. משה - שמש. אהרן - זרוע ימין. חור - זרוע שמאל. ויש אומרים נחשון בן עמינדב

**שלשה** אחים היו: משה, אהרן ומרים, כמו שנאמר (מיכה 1) ואשלח לפניהך את משה אהרן ומרים. מרים - לבנה. משה - שמש. אהרן - זרוע ימין. חור - זרוע שמאל. ויש אומרים נחשון בן עמינדב. בהתחלה מתה מרים - הסתלקה הלבנה והסתלקה הבאר. אחר כך נשברה זרוע ימין שמקרכת תמיד את הלבנה באחזה ובשמחה, ועל זה כתוב (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן. אחות אהרן בנדאי, שהיא זרוע שמקרבה באחזות עם ובאחזה עם הגוף.

**תלת** אחין הוו: משה, אהרן, ומרים. כמה דאת אמר (מיכה 1) ואשלח לפניהך את משה אהרן ומרים. מרים, סיהרא. משה, שמשא. אהרן, דרועא ימינא. (שמות ס"ו ע"א) חור, דרועא שמאלא. ואמרי לה, נחשון בן עמינדב. בקדמיתא מיתת מרים, אסתלקת סיהרא, אסתלק באר. לבתר אתבר דרועא ימינא, דמקרב תדיר סיהרא, באחוא, בחידו. ועל דא כתיב, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן. אחות אהרן ודאי, דאיהו דרועא, דמקרב לה באחזותא, באחזה עם גופא.

בימי שלמה שלטה הלבנה בתקונייה ונראתה בעולם, והתקנים שלמה בחכמת האור שלה ושלט בעולם

**אחר** כף התכנס השמש ונחשף, כמו שאמרנו שפתוב (במדבר כז) ונאספת [והאסף] אל עמיק גם אתה וגו'. אשרי חלקם של משה, אהרן ומרים שנמצאו בעולם. בימי שלמה שלטה הלבנה בתקונייה ונראתה בעולם, והתקנים שלמה בחכמת האור שלה ושלט בעולם. כיון שהלבנה ירדה בעונותיו, נפגם יום אחר יום, עד שנמצא בקרן מערבית ולא יותר, ונתן שבת אחד לבנו. אשרי חלקו של משה נביא הנאמן.

**לבתר** אתפגיש שמשא ואתחשף, כמה דאוקימנא דכתיב והאסף אל עמיק גם אתה וגו'. זכאה חולקיהון דמשה אהרן ומרים, דאשתכחו בעלמא. ביומוי דשלמה, שלטא סיהרא, בתקונהא, ואתחוי בעלמא. ואתקיים שלמה בחכמתא דנהירו דילה, ושלטי בעלמא. כיון דסיהרא נחתא בחובי, אתפגים יומא בתר יומא, עד דאשתכח בקרן מערבית, ולא יתיר, ואתיהיב שבמא חד לבריה. זכאה חולקא דמשה נביאה מהימנא.

שהרי לא מוארת הלבנה אלא מאור השמש, וזהו סוד הפתוב "הנף שכב עם אבתיך וקם", אף על גב שתתפנס, הנף קים להאיר ללבנה

**פתוב** (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. פסוק זה בארנו. אבל וזרח השמש, כשיצאו ישראל ממצרים, שהאיר השמש ולא הלבנה. ואל מקומו שואף וגו'. הרי פתוב ובא השמש, במדבר, עם שאר מתי מדבר. כיון שנכנס השמש, לאיזה מקום התפנס? אל מקומו, בשביל להאיר ללבנה. זהו שפתוב שואף וזרח הוא שם. שאף על גב שהתפנס, וזרח הוא שם ודאי. שהרי לא מוארת הלבנה אלא מאור השמש. וזהו סוד הפתוב (דברים לא) הנף שכב עם אבתיך וקם.

**פתוב** (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אוקימנא. אבל וזרח השמש, כד נפקו ישראל ממצרים, דנהיר שמשא ולא סיהרא. ואל מקומו שואף וגו', הא פתיב ובא השמש, במדברא, עם שאר מתי מדברא. כיון דעאל שמשא, לאן אתר אתפגיש. אל מקומו, בגין לאנהרא לסיהרא. הדרא הוא דכתיב שואף וזרח הוא שם. דאף על גב דאתפגיש, וזרח הוא שם ודאי. דהא לא אנהיר סיהרא, אלא מנהירא דשמשא. ודרא הוא רוא דכתיב, (דברים לא) הנף שכב עם

אבותיה וקם. אף על גב דתתפגש, הנדף קיים לאנהרא לסיהרא. דא הוא יהושע.

אף על גב שתתפגס, הנדף קיים להאיר ללבנה (ועליה זה הוא יהושע).

אילן החיים, שהיא נשמה יתרה בשבת

**ובגין** דנשמתא יתירה אתפשטא בשכינתא, דאיהי שבת מלפתא, דאתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, משם איהי מלכות, דשלטנותהא על ארעא, ועל אילנין וזרעין. (וטורין ואבנין) ובגין דאילנא דחיי, דהיא נשמתא יתירה דבשבת, בה תולדין דילה, אית גיחא לארעא, דאיהי שכינתא.

**ומשום** שנשמה יתרה מתפשטת בשכינה, שהיא שבת המלכה, שנאמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה - משם היא נעשית מלכות, ששליטתה על הארץ ועל אילנות וזרעים (והרים ואבנים). ומשום שאילן החיים, שהיא נשמה יתרה בשבת, בה תולדות שלה - יש בה מנוחה לארץ, שהיא השכינה.

תיקוני זוהר (תיקון כ"א דף מח ע"א-ע"ב)

פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על

**ובגין** דשכינתא עלאה אתפשטת בארעא, דאתמר בה (במדבר יט) פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול, אסור לחרוש בשבת חרישה בשור. דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חורשים. ושכינתא תתאה איהי פרה אדומה מסטרא דגבורה. תמימה, מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום, מסטרא דעמודא דאמצעיתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי חירו, באתר דאיהי שלטא (במדבר א) והזר הקרב ימת, לית רשו לסטרא אחרא לשלטאה, לא שטון, ולא

**ומשום** שהשכינה העליונה התפשטה בארץ, שנאמר עליה (במדבר יט) פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על, לכן אסור לחרוש בשבת. וחרשה בשור, שנאמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חרשים. והשכינה התחתונה היא פרה אדמה מצד הגבורה. תמימה - מצד החסד, שהיא מדרגה של אברהם, שנאמר בו (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום - מצד העמוד האמצעי. אשר לא עלה עליה על - מצד השכינה העליונה שהיא חרות הכל, במקום שהיא שולטת, (במדבר א) והזר הקרב ימת, אין רשות לצד האחור לשלט, לא

משחית, ולא מלאך המות, דאינון מפטרטא דגיהנם. ולא משחית, ולא מלאך המות, שטון, ולא משחית, ולא מלאך המות, שיהם מצד הגיהנם.

בשבת מתפשטת מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א ובגין דא, ביומין דחול, אמרין ישראל, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו וגו'. בגין דביומין דחול, שכונתא תתאה אתלבשת באלין קלפין דמיתה דדינא. ובשבת אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ד, יד"ו, אתחבר בה"א. בההוא זמנא נייחא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל משתכחין, גטירו אשתכח ונייחא.

בשבת מתפשטת מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א ובגין דא, ביומין דחול, אמרין ישראל, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו וגו'. בגין דביומין דחול, שכונתא תתאה אתלבשת באלין קלפין דמיתה דדינא. ובשבת אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ד, יד"ו, אתחבר בה"א. בההוא זמנא נייחא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל משתכחין, גטירו אשתכח ונייחא.

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו עביד פגמו בארעא קדישא, דאיהו שכונתא. ואסור לאשתמשא בכלים דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן. ולא בלי בעלמא. דיהוי נייחא לון בזכו דשכונתא דאתקריאת אבנא, דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה, בצלותא. עמידה איהו לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא. ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל. (זכריה ג) על

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו עשה פגם בארץ הקדושה, שהיא שכונה. ואסור להשתמש בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט) משם רועה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת



אָבן אַחַת שְׁבַעַה עֵינַיִם, (תהלים קיח) אָבן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.

שְׁבַעַה עֵינַיִם. (תהלים קיח) אָבן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.

ו' שְׁהוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי כּוֹלֵל שֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוּד

זוהר חדש  
יתרו

קָם תִּנְא תִנְיִנְא וְאָמַר לֵיהּ, הָא תִנְיִא דְמִסְיַע לָךְ, בְּרוּמְחָא דְאִיהוּ כְּלִילָא מְאַרְבַּע פְּרָשִׁיין, וְדָא ו' דְאִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, כְּלִיל שִׁית תִּיבִין דְיַחְוָדָא, וְרַמ"ח תִּיבִין דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (במדבר כד כא) וְשִׁים בְּסַלְעַ קַנְדָּ.

קָם הַתִּנְא הַשְּׁנִי וְאָמַר לוֹ: הֲרִי תִנְא שְׁמִסְיַע לָךְ, בְּרַמְחָא, שְׁהוּא כְּלוּל מְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, וְזֶה ו' שְׁהוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי כּוֹלֵל שֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוּד, וְיִמְאֲתִים אַרְבַּעִים וְשִׁמּוֹנָה תְּבוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְשִׁים בְּסַלְעַ קַנְדָּ.

אֲצַמִּיחַ קַרְן לְדוֹד, וּמְצַמִּיחַ קַרְן וְשׁוּעָה

דְּהָא קַרְנֵי פְּרָה [צִיּוּר] לְגַבְדָּ, דְאֲנִין תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּמָא, עֲלִיהוּ אֲתַמַּר (תהלים קלב ז) אֲצַמִּיחַ קַרְן לְדוֹד, וּמְצַמִּיחַ קַרְן וְשׁוּעָה מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָא אֲתַקְרִי קַרְנֵי פְּרָה, מִסְטָרָא דְשׁוּר (דברים לג ז) וְקַרְנֵי רֵאִם קַרְנֵי, וְאִינוּן מְשִׁיחַ רֵאִשׁוֹן וְשִׁנֵי י' ו', בֵּית רֵאִשׁוֹן וְשִׁנֵי ה"ה.

שְׁהַרִי קַרְנֵי פְּרָה אֲצַלְךָ, שְׁהֵם שְׁנֵי נְבִיאֵי אֲמֵת, עֲלִיהֶם נֶאֱמַר אֲצַמִּיחַ קַרְן לְדוֹד, וּמְצַמִּיחַ קַרְן וְשׁוּעָה. מִצַּד שֶׁל הַשְּׁכִינָה נִקְרָא קַרְנֵי פְּרָה, מִצַּד שֶׁל הַשׁוּר - וְקַרְנֵי רֵאִם קַרְנֵי, וְהֵם מְשִׁיחַ רֵאִשׁוֹן וְשִׁנֵי י' ו', בֵּית רֵאִשׁוֹן וְשִׁנֵי ה"ה.

תְּמִימָה מִהַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים

וְשְׁכִינְתָא נִמְלָא פּוֹרְפִירָא מְאֻשָּׁא סוּמְקָא וְאַצְטַבַּעַת בְּהַ, וְאַתְקַרִיאת סוּמְקָא פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה (במדבר יט ב), אֲדוּמָה וְדָאֵי מִסְטָרָא דְגַבְוֵרָה, תְּמִימָה מִסְטָרָא דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית ז א) הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים, אֲשֶׁר אֵין בְּהַ מוּם מִסְטָרָא דְיַעֲקֹב דְלִית בֵּיהּ פְּסוּלָת, דְאֲתַמַּר בֵּיהּ (שם כה כז) וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, יַעֲקֹב דְלַעֲיָלָא, וְגַדְיוֹקְנִיָּה יַעֲקֹב דְלַתְתָּא, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל (במדבר יט ב),

וְשְׁכִינָה נוֹטְלַת בְּגַד מַלְכוּת מְאֻשׁ אֲדָמָה וְנִצְבַּעַת בְּהַ, וְנִקְרָאת אֲדָם פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, אֲדָמָה וְדָאֵי מִצַּד הַגְּבוּרָה, תְּמִימָה מִהַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ הַתְּהַלֵּף לִפְנֵי וְהִיָּה תְּמִים, אֲשֶׁר אֵין בְּהַ מוּם מִצַּד שֶׁל יַעֲקֹב שְׁאִין בּוֹ פְּסוּלָת, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, יַעֲקֹב שְׁלַמְעֵלָה, וּבְדָמוֹתוֹ יַעֲקֹב שְׁלַמְטָה. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עוֹל, מְשַׁעֲבֹד הַגְּלוּת, בְּגַלְלָא שְׁהִיא נִקְרָאת שְׁכִינָה

העליונה, ולא עוד, אלא שהיא נקראת שבת, שהיא אסורה במלאכה, משום שנקראת חרות.

משעבודא דגלותא, בגין דאיהי שכנתא עלאה אתקריאת, ולא עוד אלא דאיהי אתקריאת שבת, דאיהי אסור במלאכה, בגין דאתקריאת חרות.

אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, בשביל פרה אדמה

**ושלמה** אמר בגללה, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, בשביל פרה אדמה, שהיא מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור שהתעסק בה, וסוד הדבר - מי יתן טהור מטמא לא אחד, מטהרת את הטמא מן הצד של הימין, שהכהן מצד הימין נקרא איש טהור, משום שלצד (שצד) הימין היא מים של התורה, אף על גב שיהיה טמא, נטהר בה, ומטמאת את הטהור זו גבורה, שלצד סמא"ל שנפל מקדשתו, ומה שהיה טהור טמא אותו משום ששולט על חילות הטמאה, והכהן שהוא טהור, פשהיה מתעסק לקרבו לעזאזל, הנה מטהר את ישראל מפל חטאיהם, כמו שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו', והוא שהיה טהור, הנה מתטמא באותו עזאזל, וכך למי נדה הנה הכהן מטהר אותה, והוא הנה נטמא עד עת ערב שהיה נטהר.

**ושלמה** בגינה אמר (קהלת ז כג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, בגין פרה אדומה דאיהי מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור דאתעסק בה, ורוא דמלה מי יתן טהור מטמא לא אחד (אייב יד ד), מטהרת את הטמא מסטרא דימינא, דכהנא מסטרא דימינא אתקרי איש טהור, בגין דלסטרא (נ"א דסטרא) דימינא איהי מיא דאורייתא, אף על גב דיהא טמא אתדכי בה, ומטמאת את הטהור דא גבורה, דלסטרא סמא"ל דנפל מקדושתיה, ומה דהוה טהור סאיב ליה, בגין דשליט (דף מח ע"ב) על תיילין דמסאבון, וכהנא דאיהו טהור כד הוה משתדל לקרבא ליה לעזאזל, הוה מטהר לישראל מפל חובין דלהון, כמה דאת אמר (ויקרא טו ל) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו', ואיהו דהוה טהור הוה מתטמא בההוא עזאזל, והכי למי נדה הוה כהנא מטהר לה, ואיהו הוה מסתאב עד ערן רמשא דהוה מתדכי.

של נעליך מעל רגליך

**ועוד** מטהרת את הטמא, כד נולד ועוד מטהרת את הטמא, כשנולד

מִשֶּׁה אָמַר בֵּיהּ (לגבי בת פרעה) (שמות ב ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, דְחָמַת עַמִּיה שְׂכִינְתָהּ, וּמִיָּד דִּנְגַעָה (איהו) בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה אַתְדִּפִּיאת וְאַתְסִיאת מְצַרְעָתָא דִּילָהּ, וּמִשֶּׁה אַתְדַּבְּקַת בֵּיהּ צַרְעַת, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שם ד ו) וְהִנֵּה יָדוֹ מְצוֹרַעַת כְּשִׁלְגָא, דְבַהֲהוּא זְמַנָּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה, פְּרַחַת מִמְּנוּ הַשְּׂכִינְתָּה, וּמִשׁוּם זֶה, כְּשִׁרְצָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ בְּסִנְיָהּ, אָמְרָה לּוֹ אַל תִּקְרַב הַלּוֹם שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ, עַד שִׁיתְפַּשֵּׁט מֵאוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁנִּגְעָה בּוֹ בַּת פְּרַעֲה, שֶׁם הִרְאָה לּוֹ שְׂגוּף הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא צַרְעַת מְעוֹר הַנְּחָשׁ.

מִשֶּׁה אָמַר בֵּיהּ (לגבי בת פרעה) (שמות ב ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, דְחָמַת עַמִּיה שְׂכִינְתָהּ, וּמִיָּד דִּנְגַעָה (איהו) בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה אַתְדִּפִּיאת וְאַתְסִיאת מְצַרְעָתָא דִּילָהּ, וּמִשֶּׁה אַתְדַּבְּקַת בֵּיהּ צַרְעַת, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שם ד ו) וְהִנֵּה יָדוֹ מְצוֹרַעַת כְּשִׁלְגָא, דְבַהֲהוּא זְמַנָּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה, פְּרַחַת מִמְּנוּ הַשְּׂכִינְתָּהּ מִנִּיָּה, וּבְגִין דָּא כַּד בְּעָא לְאַתְקַרְבָּא לְגַבְהָ בְּסִנְיָהּ, אָמְרָה לִיָּה אַל תִּקְרַב הַלּוֹם שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ (שם ג ה) עַד דִּיתְפַּשֵּׁט מֵהוּא גּוּפָא דִּנְגַעַת בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה, תַּמָּן אַחֲזִי לִיָּה, דִּגְנִפָא דְבַר נִשְׁ בַּהֲי עֲלֵמָא, אִיהוּ צַרְעַת מְמוּשְׁכָא דַחֲוִיא.

אחר שהתפשט ממנו וחזר לגן עדן, התלבש בגוף קדוש לו

**אחר** שהתפשט ממנו וחזר לגן עדן, התלבש בגוף קדוש לו, וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשׂוֹר, וְכַף מִשֶּׁה הַתְּלַבֵּשׁ בָּהּ, וְזֵהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשׂוֹר, פְּרֵאשׁוּנָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ עֵצִים מֵעֵצֵי מִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂר, וּמִשׁוּם זֶה אָמַר לּוֹ שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ, זֶה הַגּוֹף שֶׁהִיָּה לּוֹ כְּנַעַל, אוֹתוֹ שֶׁנִּגְעָה בּוֹ בַּת פְּרַעֲה וְהַתְּלַבֵּשׁ בְּאַחַר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן חֲזָרָה עֲלָיו הַשְּׂכִינְתָּה.

**לְבַתֵּר** דַּאֲתַפְשֵׁט מִנִּיָּה, וְהָדַר לְגַנְתָּא דְעַדְנָא, אַתְלַבֵּשׁ בְּגוּפָא קַדִּישָׁא דִּילִיָּה, וְדָא אִיהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשׂוֹר (שם ד ה), וְהִכִּי אַתְלַבֵּשׁ מִשֶּׁה בָּהּ, וְדָא אִיהוּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשׂוֹר, כְּקַדְמִיתָא דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית כ כג) עֵצִים מֵעֵצֵי מִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂר, וּבְגִין דָּא אָמַר לִיָּה שֶׁל נַעֲלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ (שמות ג ה), דָּא גּוּפָא דְהוּוּ לִיָּה כְּנַעַל, הַהוּא דִּנְגַעָה בֵּיהּ בַּת פְּרַעֲה, וְאַתְלַבֵּשׁ בְּאַחֲרָא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אַהֲדַרַת עֲלֵיהּ שְׂכִינְתָּא.

הִרְאָה לוֹ שְׂנִסְהַר בַּתּוֹרָה, זֵהוּ שְׂכִתּוּב בַּהּ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשׂוֹר

**ומשום** זה נראה (הראה) לו באותות ושעשה באות הראשונה,

**ובגין** דָּא אַתְחֲזִי (נ"א אחזי) לִיָּה בְּאַתִּין דְעַבְדַּת בְּאַתְ קַדְמָאָה, וְאָמַר לִיָּה

הָבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקָהּ וְכוּ' (שם ד ו),  
 וְאָמַרְתָּ בְּחִיקָהּ, הֲבֵא רְמִיז מְשׁוֹכֶכֶת  
 חִיקָהּ שְׁמֹר פְּתָחֶי פִּיהָ (מיכה ז ו), וְהִנֵּה  
 מְצֹרַעַת כְּשֶׁלֶג (שמות ד ו), וְלִבְתָּר אַחֲזִי  
 לִי הָאֵתְרֵיךָ בְּאֹרֵייתָא, הֲדָא הוּא  
 דְכְּתִיב בָּהּ (שם) וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ.  
 וְאָמַר לֹו הֲבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקָהּ וְכוּ',  
 וְלָמָּה בְּחִיקָהּ? כָּאֵן רִמְזֵי, מְשֻׁכְּבֵת  
 חִיקָהּ שְׁמֹר פְּתָחֶי פִּיהָ, וְהִנֵּה מְצֹרַעַת  
 כְּשֶׁלֶג, וְאַחַר כֵּן הֲרָאָה לֹו שְׁנִטְהַר  
 בְּתוֹרָה, זֶהוּ שְׁפָתוֹב בָּהּ וְהִנֵּה שָׁבָה  
 כְּבָשָׂרוֹ.

השכינה נקראת בכמה שמות

לִית בְּרִיהַּ בְּעִילָאין וְתַמְאין, דְּלֹאוּ אֵינֹון רְשִׁימִין בְּשִׁמְיָהּ, וְכֵן בְּשִׁכְיִנְתָּא בְּכָל חַד.  
 וּבְגִין כֵּן אֲתַקְרִיאַת שְׁכִינְתָּא שׁוֹשְׁנָה. וְאַתְקְרִיאַת נְשָׂרָא. פְּרָה אֲדָמָה אֵילַת.  
 יוֹנָה. צְפוּרָה. לִית בְּרִיהַּ דְּלֹא אֲתַקְרִיאַת בְּשִׁמְיָהּ, כֵּד אֲתַלְבְּשָׂא בֵיהּ, לְמִיעָבַד  
 פְּעִילְתִּיהּ.



זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ב

כתבי האר"י על פרה אדומה

# כל הדיסקים הקדושים

מפי הרב: אריה ברדה בשפה העברית



ניתן להשיג ישירות למחשב שלך

[www.kolothakodesh.com](http://www.kolothakodesh.com)

## ליקוט קטן מכתבי האר"י<sup>ל</sup> על פרה אדומה

### א

ועולות ונכנסות בסוד הריח דרך  
נקבי החוטם, הנה הם עולות עד  
המוח הנקרא דעת, אשר שם  
עטרא דגבורה שהיא שורש כל  
החמש גבורות כנודע, ואז הם  
מתמתקים שם כנודע, כי אין  
הדינין מתמתקים אלא בשרשם  
וכמבואר אצלנו בסוד פרה  
אדומה.

אין הדינין מתמתקים אלא בשרשם  
**דע** כי ענין הריח הוא בחינת  
הגבורות המתפשטות למטה,  
שחוזרות להתמתק בשרשם, בסוד  
הריח. כי הנה מקום חמש גבורות  
הוא בחמש מקומות, כנזכר באדרת  
נשא, והם חוטמא פומא דרועין  
ידין אצבען, וחוטמא הוא העליון  
שבכולם, וכשהגבורות מתקבצות

שער  
הכונות -  
דרושי  
קידוש ליל  
שבת דרוש  
א

### ב

נקרא שופר, כי אותיות פ"ר דשופר  
הם חמש גבורות דמנצפ"ך, שהם  
בגימטריא פ"ר, ושתי אותיות ש"ו  
מן שופר, הם סוד הש"ך דינין  
דבוצינא דקרדינותא, והם נשלמים  
לחשבון זו על ידי היד של אדם  
האוחזת בשופר לתקוע בו, כי היא  
כלולה מן י"ד פרקין שבחמש  
אצבעות היד, עם ש"ו הרי ש"ך,  
וחמש אצבעות היד משלימין לחמש  
גבורות מנצפ"ך שהם פ"ר, ונעשין  
פרה אדומה, והרי נתבאר ענין  
השופר וענין היד האוחזת בו. ועתה  
נבאר בו מי הוא התוקע ומי הוא  
הפה.

האדמת פני התוקע ביופי ושפיריות  
**עוד** נקרא שופר, לטעם האדמת פני  
התוקע ביופי ושפיריות כמו  
שיתבאר לקמן בעזרת ה'. אבל דע  
כי האור הפנימי דשבעה תחתונות  
דאימא, הם ז' הויו"ת דס"ג, אבל  
אור המקיף אינו כן וכמ"ש. והענין  
הוא כי הנה נתבאר במקום אחר כי  
יש דינין דכורין ויש דינין נוקבין,  
והם שכ"ה נצוצין דבוצינא  
דקרדינותא, ופ"ר גבורות דמנצפ"ך.  
והנה אור המקיף נודע כי הוא  
בחינת דינין וגבורות כמבואר  
בהרבה מקומות, ולכן הוא כולל  
שתי בחינות אלו של הדינין, ולכן

שער  
הכונות -  
דרושי  
השופר  
דרוש ז'

## ג

בקר הם פרות הבשן, היוצאים מפרה אדומה, והם תחת הים הנחושת, שלש לכל רוח. וכאשר נשאו ארון הברית למעלה לחברו שם, אז אומרים שבח זה תמיד. ונקרא חדש, על שם שמתחדשין בחידוש הירח, וזהו חדש. הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, התעוררות ימין ושמאל, כשמעלין הארון לבית שמש, בסוד כי שמש ומגן י"י צבאות.

ויהי נועם, שהוא סוד נועם עליון הבאה מנעמי

**אחר** כך אומרים ויהי נועם, שהוא סוד נועם עליון הבאה מנעמי. ונוהגין לומר שיר של פגעים, ואחריו שירו ליי"י שיר חדש, רמוז לוישרנה הפרות בדרך, אמרו רז"ל מלמד שהיו הפרות משוררות, ואומרות שירו לה' שיר חדש. וזה רמוז בסוד חיות נושאות הכסא, וי"ב

פרי עץ  
חיים -  
שער  
השבת  
פרק י"ט

## ד

שתי דינין אלו. והנה יד האוחזת בשופר, הוא משלמת אל החשבון, והוא, כי הלא אותיות ש"ו משופר, עם י"ד פרקין של אצבעות האוחזין בה, הם סוד ש"ך הניצוצין. ואותיות פ"ר, הם סוד מנצפ"ך שכן עולה בגימטריא, והנה חמש אצבעות היד, הם משלימים לסוד פרה אדומה.

והנה חמש אצבעות היד, הם משלימים לסוד פרה אדומה

**ודע**, כי הלא כבר בארנו לך, כי שתי מיני דינין הם, אחד הוא ש"ך ניצוצין של בוצינא דקרדוניתא, והשני היא מנצפ"ך. אמנם סוד אור מקיף, לעולם הוא סוד הדינין. והנה שופר זה, כולל

פרי עץ  
חיים -  
שער  
השופר  
תהילת א'

## ה

יפזר, ונודע כי מלת אפר ומלת פרה הכל ענין אחד, ופרה הוא סוד הפ"ר דינין, ובחמש אותיות מנצפ"ך הכלליות נעשית פרה, ואז היא אדומה תמימה באדמימותו ובהיות

הנותן שלג כצמר כפור כאפר יפור - אדומה תמימה, הדינים הנוכרים מתמתקין בשרשם באימא עילאה

**בהקדמה** זו, אתן גמר טוב בפסוק באומרו כפור כאפר

שער  
הפסוקים -  
תהילים



אלו, הרי תק"ע, הנה מנצפ"ך הא' נותנו אבא אל אימא בעת הזיווג, לצורך נקודת יסוד שבה. והמנצפ"ך השני, לצורך יסוד המלכות נוקבא דזעיר. וזה סוד ה' בחכמה יסד ארץ. והנה שני מיני פ"ר הנזכר, נרמזו בפסוק זה, האחד הוא כפור, והוא כ"ו פ"ר. והשני הוא, כאפר, כ"א פ"ר. והכ"ו הוא שם ההוי"ה, בגימטריא כ"ו. והכ"א הוא שם אהי"ה. ואמר הנותן בסתם, כמו המוציא כו', הנותן שלג כצמר כאמור, גם כן מתקן שני המנצפ"ך הנזכר, האחד של הזכר בשם ההוי"ה כ"ו. והאחד של הנקבה, בשם אהי"ה כ"א. ואז כפור כאפר יפזר הדינים. ואולי ירמוז במלת יפזר, נרמז פ"ר י"ז, י"ז הוא הטוב שמתמתק הדינים ביסוד הנקרא טו"ב, בסוד אם יגאלך טוב יגאל, כנלע"ד בזה, עד יערה עלי רוח ממרום.

הדינים הנזכר מתמתקין בשרשם באימא עילאה, היא שם אהי"ה הנזכר, בסוד מי אסף רוח בחפניו, כי הוא סוד החוטם, האוסף ומקבץ כל החמש גבורות למקומם, ושם מתבסמים ונמתקים, ונעשים בסוד גבורה אחת בבינה, ואז נעשו הדינים החמשה, א' בלבד, ומפרה נעשת אפר, א' פ"ר. וזה סוד פסוק וכבס האוסף את א' פ"ר ה' פ"ר ה', האוסף ה' גבורות, ועושה אותם אחד בלבד. ונדע כי אותיות מנצפ"ך הם כפולות, שני פעמים פ"ר, והם תק"ס, כמנין שער"ה, עם עשרה אותיות של מנצפ"ך הכפולות, וחמש אותיות אלהי"ם, שהם כללות חמש גבורות עצמם, הרי כמנין שער"ה. וכן כתב הרב זלה"ה בדרוש תקיעת השופר, בענין תקיעה, תק"ע י"ה, שהם שני מיני מנצפ"ך, והם תק"ס, וכללות חשבון עשר גבורות



# שִׁכָר וְעוֹנֵשׁ ה' חֲלָקִים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכיי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.



המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!  
לא ידח ממנו נדח

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ג

הפסוקים עם המפרשים  
על מצות פרה אדומה



## במדבר פרק יט

[א] וידבר יהוה אל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֵן לֵאמֹר:

[ב] וְזֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְאֹמֵר דְבַר | אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל:

באדמימות, (ה) שאם היו בה שתי שערות שחורות (ו) פסולה: ויקחו אליך. משלהם, כשם שהם פרקו נומי הזהב לעגל משלהם, כך יביאו זו לכפרה משלהם: פרה אדומה. משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך אמרו תבא אמו ותקנח הצואה, כך תבא פרה (ט) ותכפר על העגל: אדומה. על שם אם יאדימו כתולע (ישעיה א, יט), שהחטא קרוי אדום: תמימה. על שם ישראל שהיו תמימים ונעשו בו בעלי מומין, תבא זו ותכפר עליהם ויחזרו לתמותם: לא עלה עליה עול. כשם שפרקו מעליהם עול שמים (רש"י). שפתי חכמים: (א) דק"ל למה כתיב מלת חקת ומלת התורה שניהם דודאי חקת או התורה אחד לחוד לא קשה לרש"י דהא הרבה פעמים כתיב בתורה כמו זאת חקת הפסח וכמו אם בחקותי וגם מלת התורה כמו זאת התורה לעולה ולחטאת וזאת תורת העולה אבל כאן כתיב זאת חקת התורה קשה למה לי תרווייהו ועוד שהסמיך חקת לתורה ע"כ צריך לומר שהאחד הוא פירוש לשני כאלו אמר שהתורה הזאת של

[פסוק א] אונקלוס: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר (אונקלוס). תרגום יונתן: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר (תרגום יונתן).

[פסוק ב] אונקלוס: דא גזירת אורייתא די פקיד יי למימר מליל עם בני ישראל ויסבון לך תורתא סמוקתא שלמתא די לית בה מומא דלא סליק עליה גירא (אונקלוס). יונתן: דא גזירת אורייתא אורייתא דפקיד יי למימר מליל עם בני ישראל ויסבון לך מאפרשות לישפתא תורתא סמוקתא ברת תרתין שנין דלית בה מומא ושומא משער חורן דלא סליק עליה דכר ולא אטרקא באובצן עיבידתא ואפסרא וקטרבא ולא אידעצא בזקתא וסול וסירתא וכל דדמי לגירא (תרגום יונתן). רש"י: זאת חקת התורה. לפי שהשטן (א) ואומות העולם מונין את ישראל, לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, (ב) לפיכך כתב בה חקה, גזרה היא מלפני, אין לך רשות להרהר אחריה (נמ"י יט, ה): ויקחו אליך. לעולם היא נקראת על שמך, (ג) פרה שעשה משה (ד) במדבר: אדמה תמימה. שתהא תמימה

מניחין ממנה להר המשחה לכהנים גדולים לפרות אחרות שמקדשין ממנה כדפרש"י בסמוך ר"ל בכל פרות היו צריכים לערב מפרה של משה ובוזה מקדשין אותה ואי לאו הכי פסולה לאפר פרה לכך נקראין כולן של משה: (ה) ר"ל למה כתיב תמימה שאין לומר שתהא תמימה בלא מום הא בהדיא כתיב אשר אין בה מום: (ו) ואם תאמר דלמא אפילו שער אחד נמי. ויש לומר דהא אף כשלא הוה כתיב תמימה אלא אדומה בלבד הוה ידענא דצריך שתהא כולה אדומה ואפילו אם לא היה בה אלא שער אחד שחור היתה פסולה וחזר הכתוב וכתב תמימה ללמד שתהא כולה תמימה באדמימות דמשמע הא אם יש בה אפילו שער אחד שחור פסולה הוה מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות שנים פסולה ואחד כשרה. אבל הרא"ם פירש שתי שערות הלכה למשה מסיני: (ט) ואם תאמר והא אין קטיגור נעשה סניגור דכהאי גוונא נמי אמרינן גבי בגדי זהב דאסור לעשות עבודה בהן בפנים משום דעבירה באה על ידי זהב הכי נמי באה עבירה על ידי עגל. ויש לומר דוקא עבודת פנים אסור לעשות משום דאין קטיגור נעשה סניגור אבל לא גבי בגדי זהב שמשמש בהן בחוץ והכי נמי גבי פרה אדומה שעשייתה בחוץ אין שייך לומר אין קטיגור נעשה סניגור ואם תאמר והא בסמוך פירש"י מה דלא היתה עבודת פרה אדומה על ידי אהרן משום דאין קטיגור נעשה סניגור ויש לומר דשאני אהרן דעבירה

פרה היא חקה ולא הוה דומיא דחקותי ותורתיה דהתם אינו סמוך חוקים לתורה ואף על גב דכל התורה כולה היא גזירת המלך הכא בא להודיע שאין בזה טעם כלל רק הגזירה וראוי לקבלה אף שאין טעם כלל נודע לישראל וזהו שפרש"י ומתרחץ לפי שהשטן וכו'. ואם תאמר גבי כלי מדין נמי כתיב זאת חקת התורה. ויש לומר דהתם נמי קאי אאפר פרה דכתיב אך במי נדה יתחטא ולפי מדרש רבותינו זכרונם לברכה דקאי קרא אך במי נדה יתחטא אטבילה שאף להכשירן מן האיסור הטעין טבילה לכלי מתכות צריך לומר דגם הטבילה עצמה היא מאותן שאין בהם טעם למה לא יועיל אלף סאה שלא במקום טבילה כמ' סאה דמי מקוה. רא"ם: (ב) ואם תאמר למה נקט רש"י כפל לשון מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה ועוד קשה למה מונין את ישראל במצוה זו יותר מבשאר מצות שהרי כמה מצות ישנן שאין בהם טעם כגון כלאים או שאר דברים וכיוצא בזה. ויש לומר דבמצוה זו הן מונין ואומרים מה מצוה זו שהרי היא עצמה סתרי אהדדי דאפר פרה מטהר הטמאים וטהור שנושא אפר פרה מטמאו ועוד מה טעם יש בה שיכולה לטהר טמאים: (ג) רצ"ל למה כתיב אליך דאליך משמע שמה יתעסק בפרה ובסמוך כתיב ונתתם אותה אל אלעזר. אבל גבי ויקחו אליך שמן זית שלא ביאר הכתוב מי היה מתעסק יש לומר שמה היה מתעסק בו לכך כתיב ויקחו אליך שמן זית: (ד) לפי כשעשה משה פרה זו במדבר היו

צדיקים אינן מטמאין ולכך אמר הכתוב זאת חקת התורה כלומר הנחלקת מן התורה והיא תורה שבע"פ על כן היא פרה והיא אדומה ממדת הדין ונתנה לאלעזר להעשות לפניו אפילו על ידי זר אבל הסגן יראה מעשיה כדי שתעשה על כוונתו שלא יחשבו בה מחשבה רעה כאומות והשטן והפרשה הזאת תשלום תורת הכהנים ונכתבה כאן אחר מתנות כהונה לומר שגם טהרתן של ישראל על ידי כהן תהיה וטעם זאת חקת התורה אשר צוה ה' כטעם ואל משה אמר עלה אל ה' (שמות כד, א) או הוא כמו מסורס דבר אל בני ישראל זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר "דבר" - ולא "דברו" כי משה הוא העיקר וטעם אליך שיעשו כן במדבר לשעתם ואחרי כן (נפסוקי) יצוה שתהיה לבני ישראל ולגר לחקת עולם שיעשו כן לדורותם וכן ויקחו אליך שמן זית זך וגו' (שמות כו, כ) ואחרי כן חקת עולם לדורותם (שס פסוק כג) ואמר ונתתם ולא ונתת להכניס אהרן עמו לכבודו כי שניהם יצו לאלעזר לשחוט לפניו או אמר " ונתתם " לרבים עכשיו ולדורות והטעם כי אלעזר השוחט מיד ב"ד יקחנה שיתנוה לו שתעשה בהכשר ועל דעתם כענין ששנינו (פרה פ"ג מ"ה) ומי עשאן הראשונה עשה משה רבינו והשניה עשה עזרא שבע מצורא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחנן כהן גדול עשו שתיים שתיים וכו' (הכמנ"ן) בעל הטורים זאת חקת התורה. סמך חוקת התורה לבהרימכם את חלבו ממנו רמז לא ניתנה תורה אלא לאוכלי

היתה על ידי עצמו אבל פרה אדומה הא אותה פרה לא היתה בעבירת עגל אלא ממינה היתה ואם תאמר והא בפרשת שמיני כתיב באהרן קח לך עגל ופרש"י להודיע שעל ידי זה מכפר לו הקדוש ברוך הוא על מעשה עגל ולגבי עצמו אין לחלק בחוץ ובפנים כדפרישית ויש לומר דהתם מיירי שהוא היה מכפר על עצמו אין שייך לומר אין קטיגור נעשה סניגור אף על פי שהיה מכפר עליו בעון העגל (שפמי חכמים). אבן עזרא: זאת חקת. גם זאת הפרשה במדבר סיני נאמרה כאשר צוה השם וישלחו מן המחנה ובפסח היו טמאי מתים. ונסמכה זאת הפרשה בעבור שהיא לכהן: פרה אדמה תמימה. שלא תהיה קטנה. אמר הגאון כי מי נדה כמו הדבש שיזיק לבעל המרה האדומה ויועיל לבעל הלחה ואין צורך (אטן עזרא). הרמב"ן זאת חקת התורה. לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת לפיכך כתב בה חקה גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה לשון רש"י מדברי רבותינו (יומא טז) וכבר כתבתי בענין שעיר המשתלח (ויקרא עז, ט) מה טעם לאומות שיהיו מונין אותנו בזאת יותר משאר הקרבנות שיכפרו ויש מהם שיטהרו כקרבנות הזב והיולדת כי מפני היותה נעשית בחוץ יראה להם שהיא נזבחת לשעירים על פני השדה והאמת שהיא להעביר רוח טומאה ושריפתה כריח ניחוח בחוץ וטעם טומאת המת בעטיו של נחש כי הנפטרים בנשיקה לא יטמאו מן הדין והוא שאמרו

חקה זו של הטומאה ותנאי טהרתה תסובב מהתורה, כי על ידי שקבלו התורה נעשו עם בני ישראל דבר שהרוחנים השפלים תאבים להדבק בהם להיותם חטיבה של קדושה עליונה בחייהם גם במותם, בחייהם שבנוגע במת או יאהילו עליו וכדומה תדבק בהם הטומאה שבמת ולא תחפוץ להפרד אם לא בכח גדול אשר חקק ה' במצוה האמורה בענין של פרה אדומה, ובמותם גם כן תתרבה הטומאה כאומרם ז"ל (נ"מ קיד): בפסוק אדם כי ימות וגו' ישראל מטמאים באהל ואין אומות מטמאין באהל: וכבר המשלתי במקום אחר ענין זה לב' כלים שהיו אצל בעל הבית אחת מלאה דבש ואחת מלאה זבל ופינה אותם והוציאם לחוץ מהחדר אותה שהיתה מלאה דבש מתקבצים לה כל הזבובים והרמשים ואותה שהיתה מלאה זבל הגם שיכנסו לה קצת מהרמשים לא ישוה לשל דבש, כמו כן אדם מישראל שמת להיותו מלא קדושה המתוקה והעריבה בצאת הנפש ונתרוקן הגוף יתקבצו הקליפות לאין קץ שהם כוחות הטומאה התאבים תמיד להדבק בקדושה ליהנות מהערב, ולזה יטמא באהל ואפילו אלף בתים מקורים ואחת פתוחה לחברתה הטומאה תמלא כל החלל המקורה, מה שאין כן אשר לא מזרע ישראל להיותו מושלל מהקדושה אין כל כך התקבצות הטומאה אלא חלק הממית הנדבק בגוף, ואשר יסובב הכל היא התורה: ובה מצאתי נחת רוח למה כשצוה ה' פסח במצרים הקפיד ה' על ב' דברים,

המן שנייה לה לאוכלי תרומה ועוד רמז שהמחזיקים בתורת ה' יש להם מנות שאין נותנין תרומה לכהן עם הארץ: לא תחללו. וסמיך ליה חוקת התורה שת"ח שחוטא הוא חילול השם: ולא תמותו. וסמיך ליה חקת התורה דכתיב עץ חיים היא למחזיקים בה: פרה אדומה. בגימטריא זה על עון עגל: לא עלה עליה על. על כתיב חסר שאפי' לא משכה בעול אלא עלה עליה לבד פסולה (נעל הטויס) אור החיים זאת חקת התורה. צריך לדעת למה כינה למצוה זו שם כללות התורה, שהיה לו לומר זאת חקה וגו' או זאת חקת הטומאה או חקת הטהרה כדרך אומר (שמות יב) זאת חקת הפסח, ואין לומר שנתכוון להצריך טהרת אפר פרה לעסוק בתורה, כי לא כן מצינו לרז"ל שאמרו (נרכות נב). שאדרבא אין דברי תורה מקבלין טומאה, ולכל סברות רז"ל (סס) אפילו להמחמירים בבעלי קריין מטעם שצריך באימה וביראה וכו' מודים בטמאי מת שמותרים בעסק התורה: ויתבאר הענין על פי מה שאמרו בפרק בתרא דנזיר (פא): ופסקו רמב"ם בפרק א' מהלכות טומאת מת שאין הכותי נעשה טמא מת, וזה לשונו שאם נגע במת או נשאו או אהיל עליו הרי הוא כמו שלא נגע הא למה זה דומה לבהמה שנגעה וכו' עד כאן. והנה ההבדל שבו הורמו עם בני ישראל משאר הגוים הוא באמצעות קבלת התורה שזולת זה הנה ככל הגוים בית ישראל, ומעתה טעמנו צוף דבש אמרי אל כמה שאמר זאת חקת התורה פירוש



המצוה בלא טעם יגיד הצדקת האמונה והסכמת הנפש לקיים כל מצות הבורא וזה לך האות, ואולי כי לטעם זה רצה ה' שתמסר להם המצוה בדרך חקה: אשר צוה ה' לאמר. צריך לדעת למה הוצרך לומר מאמר זה והלא רואני כי ה' הוא המצוה לאמר שכן אמר וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל, עוד אומרו לשון נסתר אשר צוה ופי ה' הוא המדבר והיה לו לומר אשר אנכי מצוך לאמר, עוד למה לא הספיק כמה שאמר לאמר בפסוק ראשון וחזר לומר פעם ב' לאמר, עוד צריך לדעת למה לא הקדים מאמר דבר אל בני ישראל קודם מאמר זאת חקת התורה על זה הדרך דבר וגו' זאת חקת התורה. אכן לצד שכל מצות התורה הם שכליות ושמעיות, שכליות שהשכל מחייבם כגון כבוד אב ואם גניבה גזילה אונאה רציחה וכדומה, שמעיות שבת כי בו שבת הבורא, יום טוב על הנם שנעשה לנו בהם, עבודה זרה שלא לעבוד זולת אלהינו כי הוא המוציא אותנו וגו' וכדומה לזה, וזה הוא טעם הנגלה, ואין לך מצוה ומצוה שאין בה עוד סודות נעלמים הנגלים למשה ולאדם ראוי המשיג לקנות קנין התורה במ"ח דברים השנויים במשנת חסידים (אבות פ"ו) שאז מגלין לו רזי התורה שגילה ה' למשה בסיני, ומשה גם כן גילה לישראל בני דורו סודות הנסתרים וטעמי המצות ויסוד כל דבר: ובמה שלפנינו צוה ה' אליו שיסתום הדברים ויאמר להם הדבר בחוקה בלא טעם, והוא מה שהעיר אותנו באומרו וידבר ה' אל

הא' דין ערל וצוה למול כאומרם ז"ל (שמו"ר פ"ו) בפסוק ואעבור עליך וגו' דם פסח ודם מילה, והב' על דין בן נכר שאמרו ז"ל (טס פט"ו) בפסוק משכו וקחו לכם וגו' משכו ידיכם מעבודה זרה שבזה יצאו מכלל בן נכר, ועל דין ג' שהוא הטומאה לא מצינו שהקפיד ה', והגם שמצינו (פסמיס עו.) שהפסח בא בטומאה בנטמא ציבור, עם כל זה היה ה' יכול לצוות קודם שיזהרו מטומאת מת ולעשות משה אפר פרה ואין מעצור לה' לעשות רצונו יתברך, והגם שיש לומר בזה דחיות אף על פי כן לפי מה שכתבנו יש טעם נכון לשבח, כי ישראל לא היו טמאי מת הגם שנגעו והאהילו על המת כי עדיין לא קבלו התורה ודנו בהם אז דין גר שנתגייר ביום י"ד ששוחטין עליו ואין חוששין לטומאה שנטמא קודם שנתגייר, ותמצא שאמרו בפסחים (כג) וכתבו הרמב"ם בפרק ו' מהלכות פסח וזה לשונו גר שנתגייר ביום י"ד ומל וטבל אין שוחטין עליו את הפסח גזירה דלשנה הבאה יהיה טמא מת ויטבול לערב ויאמר אשתקד מי לא טבלתי וכו' עד כאן לשונו, ממה שנתן הטעם משום גזירה דלשנה הבאה מזה אתה למד כי זולת גזירה זו אין חוששין לטומאת מת, וכמו כן ישראל כשעשו פסח מצרים אין בהם דין טומאת מת, והוא מאמר ה' זאת חקת התורה: ובדרך רמז ירצה באומרו חקת התורה שאם יקיימו מצוה זו הגם היותה חוקה בלא טעם מעלה עליהם הכתוב כאלו קיימו התורה אשר צוה ה' לאמר, כי קיום

סודותיה והם ימסרו למיוחדים הבאים אחריהם, או אפשר שבכל דור ודור יכוונו למה שידע משה, ומצאתי שאמרו במדרש (רנ"ה כ"ג) וזה לשונם ויקחו אליך ללמד שכל הפרות שנעשו יהיו נקראים על משה, וצריך לדעת למה עשה ה' שינוי במצוה זו מכל המצות שתקרא על שמו, ולדברינו יש טעם נכון בדבר כמו שפירשתי: או יאמר על פי דבריהם ז"ל (ט"ז) שאמרו שאומות העולם מונים את ישראל מה מצוה היא זו וכו', לזה בא מאמר הכתוב כאן ואמר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר פירוש שיאמרו ישראל לאומות כשהן מקנטרים אותם ואומרים להם מה מצוה היא זאת וכו' יאמרו להם חקה חקק ה' עלינו לעשות ואין אנו מהרהרין אחריו, ולפי זה אפשר שהורשה משה לומר להם טעם המצוה וסודה אלא שלא יאמרו הטעם לאומות כשידחקו אותם בדברי קנטור מה מצוה היא זאת ומה טעם יש בה: פרה אדומה וגו'. רואה אני כי כל סימניה מוכיחים על הדינים, אדומה כי הוא זה סימן תגבורת הדינים, תמימה באין שער שחור, וכן אמרו ז"ל (פ"ה פ"ג) ב' שערות שחורות פוסלות אותה, ולא שערותיה לבד אלא אפילו קרניה וטלפיה צריכים להיות אדומים, אבל שחורות ואין צריך לומר לבנות פוסלות, אשר לא עלה עליה עול כי העול ימתק הדינים בסוד מאמרם (נ"ט) ה. יסורין ממרקין כל עונותיו של אדם שהם בחינת הדינים, גם שריפתה באש הוא בחינת הדינים, ובהתקבצות הדינים

משה לאמר לישראל פירוש ומה הוא המאמר שצוה לו לומר להם, זאת חקת התורה פירוש מצוה זו היא חקת התורה כן צוה ה' לאמר לכם, וכאילו אמר הכתוב אשר צוה ה' לאמר לכם הוא זאת חקת התורה, ומתוך הדברים אתה למד שנאמר למשה דברים מוטעמים במצוה זו אלא שמה שצוה עליו לאמר הוא חוקה, ובזה לא יתבעוהו ישראל לומר להם טעם הדבר כיון שה' צוה עליו לומר הדבר בחוקה: ובזה נתישבו הדקדוקים, גם נתישב למה לא הקדים מאמר דבר וגו' למאמר זאת חקת וגו' כי מאמר זאת חקת התורה היא מצות ה' על מצוה שיאמר לישראל שה' צוה לו שיאמר להם מצוה זו בחוקה, ומאמר דבר בא על עיקר המצוה מצות ה' לישראל, ולצד שיאמרו ישראל הרי העושה מצוה בלא ידיעת טעמה וסודה נחשבת המצוה כגוף בלא נשמה, לזה גמר אומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה וגו' פירוש יקחו למה שאתה יודע ומכוין בדבר להיותך יודע סוד הענין ופלאיו ובזה תהיה המצוה נעשית שלימה במעשה ובמחשבה הצריכה, וכפי זה ידויק על נכון אומרו ויקחו בתוספת וא"ו בתחילת הצינוריים להם, שנתכוון לומר שמלבד הלקיחה עצמה שיקחו הפרה עוד יוסיפו שיכוונו בלקיחתה למה שאלו כאמור: ואם תאמר תינח אותה פרה של אותו דור פרה שיעשו בכל דור ודור מה תהא עליה, אפשר שלא מכולן העלים ה' סודה אלא מכללות ישראל אבל למיוחדים שהם אהרן וכיוצא בו נמסרו

אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ולכן אמרו ז"ל (יומא סו, א) שהיו קושרים לשון זהורית על פתחו של היכל הלבין היו שמחים לא הלבין היו עצבים. שלישית ראוי להתבונן שבהיות כל אמרת אלוה צרופה היא בלי ספק מישרת המעשים אל המצוה כי כל אחד משני הקצוות נמאס כאמרו ונעקש דרכים יפול באחת. רביעית ראוי להתבונן שאין דרך נאות להישיר את הנעקש דרכים ולהשיבו אל המצוה זולתי בהטותו אל קצה הפכו כמו שיקרה בחליי הגוף כאמרו חבורות פצע תמרוק ברע אף על פי שאותה ההטיה אל הקצה היא בעצמה נמאסת ותשחית ענין מי שתהיה דרכו ממוצעת כענין התרופה המשלשלת שתועיל לחולה ותזיק לבריא. חמשיית ראוי להתבונן שאין ענין לאפר הפרה בטהרת שום מין ממיני הטומאות זולתי בטהרה מטומאת מת. וכבר נודע שענין התורה והמצוות חיים הם למוצאיהם (סו ז, כג) ולעוסקים בהם כאמרו כי היא חייכם והנוטה מהם אל הבלי הנפסדות הולך למות או הוא מת גמור, כאמרם (נרכות פרק מי שממו) רשעים אפילו בחייהם קרויים מתים. ששית ראוי להתבונן מה שאמרו ז"ל שעץ ארז יורה על הגאווה והאזוב יורה על הפכה ובהיות שני התולעת עם שניהם יורה ששניהם חטא כאמרם בשמתא דאית ביה ובשמתא דלית ביה בפרט למי שיצטרך לנהוג נשיאות לתועלת הרבים. וכבר אמרו ז"ל (פרק קמא ליומא) שנענש שאול על שלא הקפיד על כבודו

כאפר יעשו הברחה לטומאה הדבוקה באדם מהמת שגם היא אינה אלא רצועה רעה מצד יסורי המשפט: וראיתי בספרי זוטא ופסקו רמב"ם בפרק א' מהלכות פרה אדומה אין לוקחין עגלה ומגדלין אותה שנאמר ויקחו וגו' פרה ולא עגלה עד כאן, ולפי מה שאמרנו שכל מעשיה הם בחינת המשפט יש טעם בדבר, כי שם פרה יגיד מספר הידוע למספר בחינת הדינים כידוע לידועי חן, לזה צוה ה' שיקנו אותה כשיש בבחינת מספרה מספר אשר תכוון אליו, אבל אם יקנו עגלה קונים דבר שאין בו המספר אשר אנו צריכין לו, והגם שמגדלין אותה עד שנקראת פרה, אף על פי כן יקפיד ה' על שעת הקנין כדי שיהיו קונים דבר שהכוונה בו שהם רפ"ה דינים (אור המייס) ספורנו זאת חקת התורה אשר צוה ה'. באמרו הזה עליהם מי חטאת. והנה כבר אמרו ז"ל לכך כתב בה חוקה גזרה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה וששלמה אמר עליה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני ומעיקרי ההעלם בזה הוא שהיא מטמאה את הטהורים ומטהרת את הטמאים. אמנם בהביננו אל כל המצוה אולי דבר יגונב ונקח שמץ מנהו. וזה כי מצאנו ראשונה שכל העוסקים בה מעת שריפתה ואילך טמאים והם השורף והמשליך עץ ארז ואזוב ושני תולעת בשרפתה והאוסף והנוגע והנושא. אמנם המזה והמקדש הם טהורים. שנית שמעקרי הפרה הוא שתהיה אדומה בשלמות. וכבר ביאר הנביא שהחטא נמשל לאדום באמרו

אלהיך ואז מטמא בטעות קניני הפכי למכוון. ולזה אין ראוי שיטמא באוהל זולתי המת הישראלי כי אמנם חומר בלבד הוא הנבחר ומוכן מכל זולתו לעבודת האל יתברך הוא לבדו החוטא בנכבד. אמנם החכמים המורים חטאים בדרך שהם כמו המזה והמקדש לא תחול עליהם בזה טומאה כלל. ובכן יהיה בפרטי שמירת המצוה הזאת בכתבה וכמו שבא בקבלה רמז לכל אלה שהם מכוונות התורה בלי ספק (ספורנו) כלי יקר זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר. ורתי לאמר למה לי כי כבר נאמר וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. ונראה לפי שהאומות מונין את ישראל במצוה זו דווקא שטעמה נעלם מעין כל חי ואומרים מה העבודה הזאת לכם, ואמרה תורה ענה כסיל כאולתו פן יהיה חכם בעיניו ויטיל דופי בכל התורה, וזה"ש אשר צוה ה' לאמר שאתה צריך לאמר ולהשיב למין הנמהר שזאת המצוה חקת התורה ר"ל חק המלך ית' שמו עלינו ואין לנו רשות להרהר אחריה, כדרך שפירש"י התירוץ לנו כך לפירוש זה יהיה נוסח תירוץ זה אל המין המלעיג, לכך נאמר זאת חקת התורה ולא נאמר זאת חקת הפרה לפי שנוסח זה הוא תשובה למינים המונים את ישראל לומר להם חק המלך ית' הוא כי התורה במקום תיבת המלך כי מאתו ית' תצא תורה שלא יאמרו שאין מצוה זו מכלל מצות התורה. ומ"ש בפר' ואתחנן (ד, ו) כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה. וכאן משמע אדרבה

כאמרו ויבזוהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש וכן תפש עליו הנביא באמרו הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה. נאמר אם כן שעם היות המצוה חוקה ואין להרהר אחריה ולא להיות מסופק אם היא הגונה ואם לאו כי כל אמרת אלוה צרופה ולה טעם נשגב בלי ספק נודע למלך שצוה אותה ואולי גם למשה רבינו והדומים לו. הנה יש בה איזה רמז לדרך התשובה הצריכה לכל חוטא שהיא אמנם שיטה אל קצה הפך מעשיו המטמאים כל לב טהור למען ישיג דרך המצוה ויטהר וזה הדרך עם היותו טוב ומטהר לחוטא הוא אמנם מגונה ורע ומטמא כל לב טהור כאמרם וכי באיזה נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין. אמנם מי חטאת המורכבים מעפר שרפה וממים שהם שני קצוות אשר מהם יתחדש מצוה יורה שבמצוה תהיה תקנת החוטא הנקראת טהרה כאמרו מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו וממה שראוי להתבונן מה שגזר אומר שהנוגע במת מטמא את משכן ה' והבא אל האוהל מטמא את מקדש ה' וזה כי אמנם כל הקרב הקרב אל הבלי הנפסדות אין ספק שהוא מטמא לב טהור שהוא משכנו של מקדש ה' שהוא הנקרא צלם אלהים ותהיה טומאתו בטעות העדרי. והבא אל אהל המת כענין שוכני בתי חומר אשר אין לפנייהם בלתי אם גוייתם לחיי שעה רעועה רגליה יורדות מות הוא בלי ספק מטמא את מקדש ה' הנזכר אשר בו יהיה העם והאיש קדוש לאלהיו כאמרו ולהיותך עם קדוש לה'

ונקראו על שמו שנאמר (ישעיה סג, יא) ויזכור ימי עולם משה עמו, ע"כ רצה שגם בפרה זו מראש ועד סוף תקרא על שמו כי פרה טעמה לשרש אחר הע"ז וכן העגלה ערופה כפרה על ש"ד כי במעשה העגל עברו גם על ש"ד בהריגת חור, לכך נאמר ויקחו אליך שגמר מצוה זו תקרא על שמך. ויען כי נאמר זאת חקת התורה ולא נאמר חקת הפרה, ש"מ שהתורה והפרה ענין אחד להם כמו שהתורה נקראת על שמו של משה שנאמר (מלאכי ג, כג) זכרו תורת משה עבדי, כך הפרה תקרא על שמו וטעם שניהם אחד הוא כי נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם נמסרו למשה חסר אחת (מדרים לת). וע"י מ"ט שערי בינה שהשיג היה לו מבוא לבוא בסוד ה' לדרוש התורה במ"ט פנים טהור ובמ"ט פנים טמא, כמ"ש (משלי ג, ד) וכמטמונים תחפשנה מונים היינו ב"פ מ"ט כי ע"י זה אמרות ה' אמרות טהורות מזוקקות שבעתים (תהלים יב, ז) היינו ז' על ז'. וכן טעם הפרה נעלם מעין כל חי אפילו משלמה שנאמר בו ויחכם מכל האדם (מלכים א' ה, יא) ולא נגלית כ"א למשה ע"י מ"ט שערי בינה שהשיג כדמסיק בילקו"ש (תהלים יב, תנח) כסף צרוף בעליל לארץ מזוקק שבעתים ר' שמעון בן פזי פתר קרא בפר' פרה שיש בה ז' פעם ז'. ז' פרות, ז' הזיות, ז' שריפות, ז' כבוסים, ז' טמאים, ז' טהורים, ז' כהנים, אם יאמר לך אדם חסרים הם אמור לו אף משה ואהרן היו בכלל עכ"ל. ויש לדקדק מה נפקותא יש לך במספר זה עד שדרש עליו פסוק מזוקק

שמונין על החקים תשובה לדבר כי יש חוקים שיכול השכל האנושי להשיג טעמים זולת שטעמים נסתר מכלל ההמון ונגלה הוא ליחידי שרידי הדור, ופרה זו טעמה נסתר מכל אדם שהרי שלמה ע"ה השיג הכל חוץ מן הפרה שאמר עליה והיא רחוקה ממני (קהלת ז, כג) לפיכך האומות ששומעים חק הפרה לבד ודאי מונין עליה, ולהלן נאמר את כל החקים האלה כי השומעים כל החקים בכלל ויש בהם חקים שיש בהם טעם נגלה אזי המה יעידון יגידון גם על חק הנעלם כי יש בו סוד ויתלו החסרון בקוצר דעת המשיג. ויקחו אליך פרה וגו'. פירש"י לעולם היא נקראת על שמך כו'. מה יקר וגדולה נתן למשה בזה שתקרא הפרה על שמו, והקרוב אלי לומר בזה שאין מצוה נקראת כ"א על שם הגומרה ולדעת רז"ל (גמד"ר יט, ט) הפרה כפרה על עון העגל תבא האם ותקנח צואת בנה, וכשם שמשה התחיל בכפרה זו כששרף העגל ויטחון אותו דק לעפר כך יגמור הכפרה שגם הגמר יקרא על שמו. וזה טעם ארז"ל (ילקו"ש יתו רסא) כששמע משה שהקב"ה אמר הלכה בשם אליעזר פרה בת שתים עגלה בת שנתה, אמר יהי רצון שיהא אליעזר זה מיוצאי חלצי שנאמר ושם האחד אליעזר. (שמות יט, ד) ומה ראה משה על ככה לבקש על דין זה שיצא מיוצאי חלציו יותר מכל סתרי תורה הנאמרים באמת מכל דור ודור ודורשיו דור דור וחכמיו, אלא לפי שבמעשה העגל מסר משה נפשו על ישראל שנאמר מחני נא מספרך (שמות לז, לז)

אם של העגל, כדי שנלמוד מזה דין העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה ואז לא ישובו לכסלה ובפר' כי תשא (ל, יג) הארכנו לדבר מזה ושם מבואר שעיקר הסבה היתה רוב כסף וזהב שהשפיע להם הקב"ה כארז"ל (פרטות לז). אתה גרמת להם כו', ולפי שהזהב האדום האדום הזה הביאם לידי מעשה זה על כן יקחו פרה אדומה לשרוף ולבטל מראה האדום הזה וזהב לא ירבה להם עוד ואז לא יבואו לידי מעשה כזה. וענין עמוק זה והמשל ושוברו הראה ה' במעשה העגל, כי הוא גרם טומאת המת לפי שבמ"ת נעשו ישראל חירות על הלוחות ממלאך המות (שמו"ר מא, ז) ואין הפירוש שהיתה הכוונה לבטל המות לגמרי, אלא ענין חירות זה הוא דווקא ממה"מ, שלא ימותו כ"א בנשיקה ע"פ ה' ואז לא היו המתים טמאים כי כל עיקר הטומאה של המתים באה ממייתה שהיא ע"י מה"מ הבא מסטרא דמסאבא אבל המתים בנשיקה אין בהם שום צד טומאה שהרי ביום שמת רבינו הקדוש אמרו שבו ביום בטלה הכהונה (כמוצט קג: ועיי"ש נמוספות) כי לא היה שם טומאה על כן התירו לכהנים להתעסק בו, נמצא שבקבלת התורה נעשו בני חורין ממה"מ ובטלה הטומאה וע"י העגל שעשו חזרו לקלקולם והשליטו עליהם מה"מ ואם כן העגל גרם טומאת המת ע"כ תבא האם ותקנח צואת בנה להסיר הטומאה ע"י אפר הפרה וזה פירוש יקר. ג) ונתתם אותה אל אלעזר. ולא ע"י אהרן כי הוא היה סבה אל העגל

שבעתים, אלא ודאי דעת בעל מדרש זה ליתן טעם על מ"ש במדרש (ילק"ט חקת יט, משנת) ויקחו אליך פרה לך אני מגלה סוד פרה ולאחרים היא חקה, ולמה נעלמה מעין כל חי אלא לפי שיש בה מספר מ"ט וזה רמז שאין לזקק ולצרף כל ענינה כ"א ע"י מ"ט שערי בינה שלא נגלו כ"א למשה ע"כ היא לאחרים חקה ואפילו לשלמה. ובעקידה הביא מדרש, האומר שהפרה בת שבע אם שלמה מתקריא ופירש בזה מה שפירש. ואומר אני כשם שהאם מושלת על הבן כך הפרה משלה בכל חכמות שלמה כי לא יוכל לבא בסודה, ובזה מיושב מה שלא נאמר חקת התורה כ"א כאן ובפר' מטות בהלכות גיעולי כלים במי נדה לפי שטהרת הפרה בכללה, נמשלה לתורה בכללה ע"י תעלומות חכמה שבה. פרה אדומה תמימה. משל לבן שפחה שטינף פלטיץ המלך אמרו תבא האם ותקנח צואת בנה. (מנומא חקת ט). לפי שכל הרוצה לבטל איזו גידול רע אין די בשיכרות הענפים כל זמן שבארץ לא ימות גזעו שורש פורה ראש ולענה כי סופה לחזור ולצמוח אבל בביטול השורש יפלו גם הענפים כמ"ש (עמוס ג, ט) ואשמיד פרו ממעל ושרשיו מתחת, ש"מ שלא די בהשמדת הפרי לבד לכך ארז"ל (ע"י מה): העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה, ר"ל צריך לחקור איזו סבה גרמה להם לעבוד ע"ז כי הסבה הוא השורש פורה ראש ולענה ובביטול הסבה יפול המסוכב והיינו התולדה, והסבה נמשלה לאם המולדת התולדה ע"כ צוה ה' על שריפת הפרה

## [ג] וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֱלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו:

נעשה סניגור (רש"י). שפתי חכמים (י) פירוש דק"ל לכתוב ונתתם אל הכהן אלא מצותה בסגן ר"ל בסגן של כהן גדול דהיינו אלעזר ונקרא בשם סגן שאם היה כהן גדול טמא היה זה במקומו לעבוד עבודה ומה שפירש מצותה בסגן ר"ל דוקא פרה זו מצותה בסגן אבל פרות אחרות יש מפרשים (יומא מ"ג) שנעשית על ידי כהן גדול עצמו כדפרש"י בסמוך ולכך כתיב ונתתם אותה ר"ל אותה יעשה אלעזר דהיינו סגן אבל אחרות נעשית על ידי כהנים גדולים: (ח) דילפינן מחוץ למחנה דהכא ממחוץ למחנה דכתיב בפרשת מצורע והתם מוכח בהדיא דמחוץ לשלש מחנות איירי דכתיב בדד ישב מחוץ למחנה וגו' ר"ל שישב בדד שאין שום טמא יושב עמו עיין שם בפרשת ויקרא: (ט) מדכתיב לפניו דה"ל ושחט אותה, לפניו למה לי אלא אחר שוחט ומדלא פירש הכתוב מי היא השוחט משמע אפילו בור כשרה: (שפמי סכמיס). אבן עזרא: והוציא אותה. המוציא או בצווי וכן ושחט כי הוא לא ישחטנה והעד לפניו (אבן עזרא). הרמב"ן: אל אלעזר הכהן. מצותה בסגן לשון רש"י ואין הכוונה לומר שיהיה חיוב המצוה בסגן יותר מכהן גדול או כהן הדיוט אלא הוראת שעה היתה בפרה ראשונה שתהיה באלעזר והוא היה הסגן ולשון ספרי

ומדמצינו שמה התפלל שאליעזר הדורש דין הפרה יהיה מחלציו, וכאן נאמר ג"כ אלעזר ש"מ שיש רמז אל עזר האל ית' אל הטהרה כמ"ש (ימקאל ל, כה) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו', כי לולא העזר של האל ית' לא עלתה להם טהרה זו לבד. ומדקאמר פרה בת שנים עגלה בת שנתה ש"מ שהסבה גדולה פי שנים מן המסובב ע"כ ביותר צריך האדם זירוז על הסרת הסבה כאמור וטעם להזאת ג' וז' לפי שהטמאה מתמעטת והולכת שהרי אמרו (מו"ק כז:) ג' לבכי ז' להספד על כן הזאתו בב' זמנים הללו (כלי יקר).

[פסוק ג] אונקלוס: וְתַתְּנוּן יְתָה לְאֱלֻעֶזֶר כֹּהֵנָא וַיִּפֶק יְתָה לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיְכוּס יְתָה קְדָמוּהִי: (אונקלוס). יונתן: וְתַתְּנוּן יְתָה לְאֱלֻעֶזֶר סָגֵן כֹּהֵנָא וַיִּהְיֶפֶק יְתָה לְחֻדָּא לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיְסַדֵּר חֻזֹר חֻזֹר לָהּ סִידוּרֵי קִיסִין דְּתִינְיָא וַכֹּהֵנָא אוּחְרִין יְכוּס יְתָה קְדָמוּי בְּתָרִין סִימְנֵיָא כְּמִשְׁאֵר בְּעִירִין וַיְבַדִּיקְנָה בְּתַמְנֵי סָרִי טְרִיפֵן (תרגום יונתן). רש"י: אלעזר. מצותה (ז) בסגן (ספרי כג): אל מחוץ למחנה. חוץ לשלש (ח) מחנות (יומא סז): ושחט אותה לפניו. זר שוחט (ט) ואלעזר רואה (יומא מז): אל אלעזר הכהן. כשם שנקהלו על אהרן שהוא כהן לעשות העגל. ולפי שאהרן עשה את העגל, לא נעשית עבודה זו על ידו, שאין קטיגור

## [ד] וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדְּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים:

בטעם ולדברי האומר לדורות בכהן הדיוט צוה באלעזר לפי שלא היה שם כהן אחר כי אינו הגון שיהיה אחיו הקטן קודם אליו (סרמנ"ן) אור החיים ונתתם אותה. אמר אותה לפי מה שאמרו רז"ל (פרה פ"ד) שמפי השמועה למדו ששאר פרות נעשות בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דייק לומר אותה אל אלעזר אבל מכאן ולהלאה אין חיוב בסגן (אור המייס).

**[פסוק ד] אונקלוס: וְיֹסֵב אֶלְעָזָר פְּהֵנָא מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעֵיהּ וְיָדֵי לְקַבֵּל אִפִּי מִשְׁפָּן זִמְנָא מִדְּמָה שֶׁבַע זִמְנִין: (אונקלוס) יונתן וְיֹסֵב אֶלְעָזָר בְּכִיהוֹנִיָּה מִן אֲדָמִיָּה בְּאֶדְבָּע יָד יְמִינִיהּ וְלֹא יִקְבְּלִינִיהּ בְּמִנָּא וְיָדֵי לְסִידוּרָא דְקִיסִי תִינָא מִן לְגִין מִן צִטְרָא דְמַמְצַע כֹּל קָבִיל אִפִּי מִשְׁפָּן זִמְנָא מִדְּמָה בְּטִיבּוּלָא חֲדָא שֶׁבַע זִמְנִין (מרגוס יונתן). רש"י: אל נכח פני אהל מועד. עומד במזרחו (י) של ירושלים, ומתכוין ורואה פתחו של היכל בשעת הזאת הדם (יומא סא). (רש"י). שפתי חכמים: (י) ר"ל דהא בקרא כתיב דצריך לשחוט הפרה חוץ לג' מחנות כדפרישית לעיל ועל זה קאי ולקח אלעזר וגו' משמע דאף להזות חוץ לג' מחנות צריך להזות ואם כן היאך שייך נוכח פני אהל מועד ומתוך לא מיירי הקרא נוכח פני האהל מועד ממש אלא עומד וכו' (שפתי חכמים).**

(מקמ ט) בא הכתוב ולמד על הפרה שתהא עשויה בסגן תדע שכן שהרי אהרן קיים ואלעזר שורף את הפרה ונתתם אותה אל אלעזר הכהן זו נעשית באלעזר ושאר כל הפרות בכהן גדול דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון ורבי אליעזר בן יעקב אומרים זו נעשית באלעזר ושאר כל הפרות בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט והענין לומר כי המצוה הזאת לעומק סודה ראויה להנתן לגדול שבכהונה ולא נתנה לאהרן ואולי הוא לגדולתו כי הוא קדוש ה' וחסידו המכפר במקדשו ולא רצה ליתן לו עבודת חוץ או היה להכתיר אלעזר ולחנכו בחיי אביו במצוה אחת מן המצוות של כהונה גדולה או היה לעונש העגל כדברי רבי משה הדרשן והנה עשה הקב"ה גם אהרן נביא במצוה הזאת והוא ומשה רבינו יתנו אותה לאלעזר שהוא גדול הכהונה אחרי אהרן והוא המשוח בשמן המשחה וזה רמז לדורות שתעשה בגדול הכהונה והוא הכהן הגדול וכן שינונו (פרה פ"ד מ"א) פרת חטאת ששחטה שלא בכהן גדול פסולה ורבי יהודה מכשיר ובגמרא במסכת יומא (מג) ונתתם אותה אל אלעזר הכהן אותה אל אלעזר ולא לדורות לאלעזר איכא דאמרי לדורות בכהן הדיוט ואיכא דאמרי לדורות בכהן גדול והוא סתם משנתינו והנכון



[ה] וְשָׂרַף אֶת הַפֶּה לְעֵינָיו אֶת עֶרְוָה וְאֶת בְּשָׂרָה וְאֶת דָּמָה עַל פְּרִשָׁה יִשְׂרָף:

[ו] וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרָז וְאֲזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹךְ שִׁרְפַת הַפֶּה:

ישרוף פעם ב' ולא הספיק במה שאמר בתחלה ושרף, לפי מה שפירשתי כי הכתוב ידבר בב' סוגים הא' שריפת הפרה שלימה, והב' אחר שהופשטה ונתנתחה לזה אמר ישרוף כנגד חלוקה שניה. עוד יתבאר על פי מה שאמרו בתוספתא דפרה (פ"ג) וכתבו רמב"ם בפרק ד' מהלכות פרה אדומה וזה לשונו פקע מעורה וכו' אפילו משערה כזית יחזיר ואם לא החזיר פסולה עד כאן, והוא מאמר ישרוף פעם ב' לומר שהגם שפקע יחזיר וישרוף לעיכובא: (אור המייס)

[פסוק ז] אונקלוס: וְיִסַּב כֶּהֱנָא אָעָא דְאַרְזָא וְאַזּוּבָא וְצִבְעֵ זְהוּרֵי וְיִרְמֵי לְגוּ יְקִידַת תּוֹרְתָא (אונקלוס) יונתן וְיִסַּב כֶּהֱן אוֹחְרֵן בְּקַעְתָּא דְקִיסָא דְגוּלְמוּשׁ וְאַיזוּבָא וְצִבְעֵ דְאַשְׁתָּנִי בְּזְהוּרֵי וְיִטְלוֹק לְגוּ יְקִידְתָּא דְתּוֹרְתָא וְיִסְגִי דְלִיקְתָּא לְאַפְוִשֵי קִיטְמָא (מרגוס יונתן). רש"י: עץ ארז ואזוב ושני תולעת. ג' מינין הללו כנגד שלשת אלפי איש שנפלו בעגל. וארז הוא הגבוה מכל האילנות, ואזוב נמוך מכולם, סימן שהגבוה שנתגאה וחתא, ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו (רש"י). אבן עזרא: עץ ארז. כמו למצורע ושם רמזתי סוד (אבן עזרא).

[פסוק ח] אונקלוס: וְיִוְקֵד יֵת תּוֹרְתָא לְעֵינֹהֵי יֵת מִשְׁפָּה וְיֵת בְּשָׂרָה וְיֵת דָּמָה עַל אֶכְלָה יוֹקִיד (אונקלוס) יונתן וְיַפְקוֹן מְגוּ סְדוּרָא וְיִוְקֵד כֶּהֱן אוֹחְרֵן יֵת תּוֹרְתָא כַּד חָמִי אֶלְעָזָר יֵת מוֹשְׁכָה וְיֵת בְּשָׂרָה וְיֵת אֲדָמָה עַל רִיעֵיָה יוֹקֵד: (מרגוס יונתן). רש"י: ושרף את הפרה. כשם שנשרף העגל (רש"י). אבן עזרא: ושרף את הפרה. השורף והעד לעיניו: (אבן עזרא). בעל הטורים: ושרף את הפרה לעיניו. הפסוק מתחיל ומסיים בשריפה לומר שמרבים עצים בשריפתה (צעל הטורים). אור החיים: ושרף את הפרה לעיניו את עורה. הפסיק במאמר לעיניו בין זכרון הפרה לזכרון פרטיה שהם עורה וגו', יתבאר על דרך מה שאמרו במסכת פרה (פ"ד), וכתבו רמב"ם בפרק ד' מהלכות פרה אדומה שמצות שריפתה שלימה ואם הפשיטה ונתחה ושרף כלה כשרה עד כאן, לזה הבדיל הכתוב במעשה המובחר ואמר ושרף את הפרה פירוש כולה יחד, ואפילו עבר והפשיטה וכו' ועשה עורה לבד ובשרה לבד ופרשה לבד גם כן לא הפסיד, והוא מאמר את עורה ואת וגו': על פרשה ישרוף. חזר לומר

[ז] וְכַבֵּס בְּגָדוֹ הַכֹּהֵן וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֹוא אֶל הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד הָעֶרֶב:

[ח] וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדוֹ בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב:

[ט] וְאָסַף | אִישׁ טָהוֹר אֶת אֶפֶר הַפָּרָה וְהֵנִיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טָהוֹר וְהִיתָה לְעֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נָדָה חֲטָאת הוּא:

תרומה אין לו לאכול אם לא העריב שמשו כל שכן שלא יכנס למחנה שכינה אם לא העריב שמשו לכן צריך לסרס המקרא וכו' (שפתי חכמים) אבן עזרא וכבס בגדיו. הכהן השורף: וטמא הכהן. וכבר ישב טמא ויש אומרי' שיהיה טמא עד הערב שלא יאכל מן הקדשים (אֵלֶּן עזרא).

[פסוק ח] אונקלוס: וְדַמּוּקְדָּ יְתָה יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי בְּמִיָּא וְיִסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בְּמִיָּא וְיִהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: (אונקלוס). יונתן: וְכִהְנָא דְּמַתְּעַסְק בִּיקִידְתָּא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹי בְּאַרְבְּעֵין סְוִיין דְּמוֹי וְיִסְחֵי בִישְׂרִיהָ בְּאַרְבְּעֵין סְוִיין דְּמוֹי וְיִהִי מְסָאָב קָדָם טְבוּלִיהָ עַד רַמְשָׂא (מרגוס יונתן).

[פסוק ט] אונקלוס: וְיִכְנוֹשׁ גִּבְר דְּכִי יְתָ קֶטְמָא דְּתוֹרְתָא וְיִצְנַע לְמִבְרָא לְמִשְׂרִיתָא בְּאַתֵּר דְּכִי וְתִהִי לְכַנְשֵׂתָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִטְרָא לְמִי אֲדִיּוּתָא חֲטָאָתָא הִיא (אונקלוס) יונתן וְיִכְנוֹשׁ גִּבְר פְּהִין דְּכִי יְתָ קֶטְמָא דְּתוֹרְתָא בְּקָלָל דְּפַחַר מְקַף מְגוּפַת שְׂיִיעַ וְיַפְלֵג יְתָ קֶטְמָא לְתַלְתָּ חוּלְקִין חֲדָא יְהִיב בְּחִיל וְחֲדָא בְּטוֹר מְשַׁחָא וְחֲדָא מְפִלַּג לְכָל

[פסוק ז] אונקלוס: וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי פְּהִנָּא וְיִסְחֵי בְּשָׂרִיהָ בְּמִיָּא וְכֵתֵר כֵּן יִיעוּל לְמִשְׂרִיתָא וְיִהִי מְסָאָב פְּהִנָּא עַד רַמְשָׂא (אונקלוס) יונתן וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹי פְּהִנָּא יְתָ תוֹרְתָא וְיִסְחֵי בִישְׂרִיהָ בְּאַרְבְּעֵין סְוִיין דְּמוֹי וּמִן בְּתֵר כְּדִין יִיעוּל לְמִשְׂרִיתָא וְיִהִי מְסָאָב פְּהִנָּא הִהוּא קָדָם טְבוּלִיהָ עַד רַמְשָׂא: (מרגוס יונתן). רש"י: אל המחנה. למחנה שכינה, שאין טמא משולח חוץ לשתי מחנות, אלא זב (כ) ובעל קרי ומצורע: וטמא הכהן עד הערב. סרסוה ודרשהו, וטמא (ל) עד הערב ואחר יבא אל המחנה (רש"י). שפתי חכמים: (כ) ואפילו טמא מת מותר במחנה לוייה קל וחומר ממת עצמו שמותר במחנה לוייה שהרי עצמות של יוסף היו עם משה ומשה במחנה לוייה היה שהרי לוי היה כל שכן מי שנטמא בפרה שמותר במחנה לוייה ואם כן מה דכתיב ואחר יבא אל המחנה זה מחנה שכינה: (ל) דק"ל דבקרא משמע אחר שכיבס בגדיו מותר לבא למחנה שכינה אבל עדיין הוא טמא עד הערב וכי שייך זה שיהא מותר לבא למחנה שכינה בשעה שהטומאה עליו והא אפילו אכילת

## [י] וְכַבֵּם הָאִסָּף אֶת אֶפְרַיִם הַפֶּה אֶת בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְהִיתָה

כי אף על פי שאמר הכתוב תחלה ואסף איש טהור וגו' חזר ואמר והיתה לעדת בני ישראל וגו' כדי להודיע מה יעשה בה בהנחתה במקום טהור והפסוק הג' שאמר והיתה לבני ישראל ולגר ולגר הגר וגו' בא להודיע שיהא דין זה נוהג ע"פ הסדר הזה תמיד עד כאן לשונו: (ג) לא חטאת כמשמעו שעל מה היתה מכפרת: (ס) ואם תאמר והלא היו מטהרין ממנה ויש לומר זה שבחיל אסורה בהנאה. ויש מפרשים כקדשים שבאין לכפרה כך האפר בא לטהר מי שצריך ואין שום הנאה אחרת ממנה. מצאתי: (י) לפי שהעגל היה עבודת אלילים ועבודת אלילים מטמא כמת כדכתיב בספר תהלים ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים (שפמי חכמים). אבן עזרא: איש טהור. איננו הכהן השורף: למי נדה. פירושו רחוק כמו מנדיכס: וטמא עד הערב. ואחר שאמר שיכבס את בגדיו אין צורך להזכיר שירחץ במים (אנן עזרא) בעל הטורים ואסף. ג'. הכא ואידך ואסף המצורע ואסף נדחי ישראל המצורע איתקש למת וכשם שאפר הפרה מטהרת כן תפלת הצדיקים גם כן מטהרת. ואסף נדחי ישראל לעתיד אז ואסף את המצורע דכתיב אז ידלג כאיל פסח וכן לא יצטרכו לאפר פרה דכתיב בלע המות לנצח (נעל הטורים).

[פסוק י] אונקלוס: ויצבע דכניש ית קטמא דתורתא ית לבושוהי ויהי מסאב עד רמשא ותהי לבני ישראל

מטרת לינאי ותהי לכנישתא דבני ישראל למוי אדייתא בךם שיבוק חובת עיגלא היא (מרגוס יונמן). רש"י: והניח מחוץ למחנה. לשלשה חלקים (מ) מתחלקת, אחד נתן בהר המשחה, ואחד מתחלק לכל המשמרות, ואחד נתן בחיל (פרה פ"ג מ"א). זה של משמרות היה חוץ לעזרה, ליטול ממנו בני העיירות וכל הצריכין להטהר, וזה שבהר המשחה כהנים גדולים לפרות אחרות מקדשין הימנה, וזה שבחיל נתון למשמרת מגזרת הכתוב, שנאמר והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: למי נדה. למי הזיה, כמו וידו אבן בי (איכה ג, ג), לידות את קרנות הגוים (זכריה ג, ד), לשון זריקה: חטאת הוא. לשון חטוי (ג) כפשוטו, ולפי הלכותיו קראה הכתוב חטאת, לומר שהיא כקדשים להאסר (ס) בהנאה: למשמרת. כמו שפשע העגל שמור לדורות לפורענות, שאין לך פקודה שאין בה מפקודת העגל, שנאמר וביום פקדי ופקדתי וגו' (שמות לג, לד), וכשם שהעגל (י) מטמא כל העוסקין בו, כך פרה מטמאה כל העוסקין בה, וכשם שנטהרו באפרו שנאמר ויזר על פני המים וגו' (סס ט), כך ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת וגו' (רש"י). שפתי חכמים: (מ) כדתנן בפרק ג' דפרה דף כ"ו ובתוס' פירשו הג' חלקים כמו שפירשם רש"י זכרונו לברכה. והרא"ם כתב ונראה לי שהחלוק שאמרו שמחלקים לג' חלקים הוא קבלה בידם

לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם לְחַקֵּת עִוְלָם:

[יא] הַנִּגַּע בְּמַת לְכָל נֶפֶשׁ אָדָם וּמָמָא שְׁבַעַת יָמִים:

[יב] הוּא יִתְחַטָּא בּוּ בְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם לֹא

יִתְחַטָּא בְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר:

[יג] כָּל הַנִּגַּע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן

יְהוָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִגְדָה לֹא זָרַק עָלָיו

טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמְאָתוֹ בּוּ:

ההוא ביומא תליתאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה יִדְכִּי וְאִין לֹא יָדִי עָלוּי בְיוֹמָא תְלִיתָאָה יַעֲכֹב עָלוּי וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה לֹא יִדְכִּי (מַרְגּוּס יוֹנָתָן). רש"י: הוּא יִתְחַטָּא בּוּ. באפר הפרה (ע) (ס"א הוּא) (רש"י). שפתי חכמים: (ע) ר"ל דהל"ל בה לשון נקבה דהא קאי אפרה לכן פירש באפר ר"ל דקאי אאפר ואפר לשון זכר הוּא (שפתי חכמים). אבן עזרא: יִתְחַטָּא בּוּ. יסוד חטאו בּוּ או כמו תחטאני באזוב ואטהר וידוע כי בסוד החשבון השלישי כמו השביעי (אבן עזרא).

[פסוק יג] אונקלוס: כָּל דִּיקְרַב בְּמִיתָא בְּנֶפֶשׁ אֲנָשָׁא דִּי יָמוּת וְלֹא יָדִי עָלוּהִי יְת מִשְׁכַּנָּא דִּי סָאָב וְיִשְׁתַּצִּי אֲנָשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל אֲרִי מִי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲזַדְרִיקוּ עָלוּהִי מִסָּאָב יְהִי עוֹד סְאוּבְתִיָּה בִּיה (אונקלוס). יונתן: כָּל דִּי יִקְרַב בְּשִׂכְיָא וּבְנוּלְדָא בַר תְּשַׁעַא יִרְחִין בְּגוּשְׁמִיָּה וּבְדַמִּיָּה דִּימִית וְלֹא יָדִי עָלוּי יְת מִשְׁכַּנָּא דִּי סָאָב וְיִשְׁתַּצִּי בַר נֶשֶׂא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל אַרוּם מוּי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲזַדְרִיקוּ עָלוּי מִסָּאָב הוּא תוּב סוּבְתִיָּה בִּיה עַד דִּינִי וְיִהְדֵּר וְיָדִי וְיִטְבּוּל בְּרַמְשָׁא

וּלְגִיּוּרֵיָא דִּיתְגִּירוּן בִּינִיהוּן לְקִיָּים עָלָם: (אונקלוס) יונתן ויצבע פהנא דכניש ית קטמא דתורתא ית לכושו ויהי מסאָב קדם טיבוליה עד רמשא ותהי לדכותא לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל וְלְגִיּוּרֵיָא דִּיתְגִּירוּן בִּינִיהוּן לְקִיָּים עָלָם (מַרְגּוּס יוֹנָתָן). אבן עזרא: וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם. בעבור היות ארץ ישראל קדושה כי הכבוד שם (אבן עזרא).

[פסוק יא] אונקלוס: דִּיקְרַב בְּמִיתָא לְכָל נֶפֶשׁ אֲנָשָׁא וְיְהִי מִסָּאָב שְׁבַעַת יוֹמִין (אונקלוס) יונתן דִּיקְרַב בְּשִׂכְיָא לְכָל בַּר נֶשֶׂא וְאֲפִילוּ לְוּוּלְדָא בַר יִרְחִין לְגוּשְׁמִיָּה וּבְדַמִּיָּה יְהִי מִסָּאָב שׁוּבְעָא יוֹמִין (מַרְגּוּס יוֹנָתָן). אבן עזרא: לְכָל נֶפֶשׁ אָדָם. יהודי או עובד כוכבים: אָדָם. ולא בהמה: וטמא. יהיה טמא והוא פועל עתיד כי הווי"ו השיבו ועל דעתי שהוא פועל עבר (אבן עזרא).

[פסוק יב] אונקלוס: הוּא יָדִי עָלוּהִי בְיוֹמָא תְלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה יִדְכִּי וְאִם לֹא יָדִי עָלוּהִי בְיוֹמָא תְלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה לֹא יִדְכִּי: (אונקלוס). יונתן: הוּא יָדִי עָלוּי מִי קִטְמָא

קודם שיתחטא ואם תאמר היה לו לפרש אם נכנס למשכן כו' ויש לומר דאם כן הוי משמע דוקא השתא שהוא טמא אז אסור לבא שם אבל בשעת טהרה מותר ליכנס שם והא זר אסור ליקרב שם אף בשעת טהרה. ומה שפירש אפילו בטבילה אין להקשות דלמא דוקא בלא טבילה יש איסור בכניסת העזרה. רש"י עצמו מפרש ליה והולך עוד טומאתו בו ר"ל מדכתיב עוד טומאתו בו משמע שטיהר עצמו קצת מטומאה זו אלא שעדיין קצת טומאה עליו שלא הזה הזאת ג' וז' אם כן משמע אף כשטבל כבר אסור ליכנס שם אי נמי מדכתיב כי מי נדה לא זרק עליו וגומר שמע מינה דמיירי שטבל דאי לא טבל הל"ל ולא רחץ במים ולא זרק עליו אלא על כרחך מיירי אף על פי שטבל (שפמי חכמים). אבן עזרא: כי מי נדה. יש מפרשים כמו אך במי נדה יתחטא: לא זורק עליו. על המים: עוד. תמיד כמו עוד כל ימי הארץ (אבן עזרא). הרמב"ן את משכן ה' טמא. הזכיר הכתוב הכרת הזה בסתם ואמר את משכן ה' טמא בעבור שכבר הזהיר במקדש מן הטומאה כמו שאמר (ויקרא יד) בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבא כי הזכיר שם בטומאה הקלה כאשר היולדת בימי טוהר שהוא בתולדתה והוא הדין בכל הטמאים וכבר הזכיר גם כן הטבילה (סס יז טו) ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו כלומר שישא עונו בעברו על המוזהר ממנו ולפיכך אמר כאן בטומאת המת כי הנוגע במת ולא

שְׁבִיעָאָה (מרגוס יונתן). רש"י: במת בנפש. ואיזה מת, של נפש האדם, להוציא נפש בהמה (פ) שאין טומאתה צריכה הזאה (ולא טומאת שבעה). דבר אחר, בנפש, זו רביעית (צ) דם (מולין עג): את משכן ה' טמא. אם נכנס (ק) לעזרה אפילו בטבילה, בלא הזאת שלישי ושביעי: עוד טומאתו בו. אע"פ שטבל (רש"י). שפתי חכמים: (פ) ר"ל כיון שכתוב במת פשיטא שהוא בנפש ומתרחץ שהוא פירוש על במת כלומר כל הנוגע במת ואיזה מת של נפש אדם וכו'. ואף על פי דלעיל גם כן כתיב במת לכל נפש אדם יש לומר דלעיל כתיב במת לכל נפש והוי כאלו כתיב במת של כל נפש האדם דהוי פירושו דלמ"ד כלמ"ד דפרשת וישלח למי אתה של מי אתה וגם כלמ"ד לעבדך ליעקב ופירוש של עבדך יעקב אבל כאן מלת מת ומלת נפש שתיהן עם אות ב"ת ונראה שמלת הנוגע דבוקה עם שתיהן כדרך התיבה המתחברת עם ב"ת שלאחריה לכך אמר שאף על פי כן אינה דבוקה מלת הנוגע רק עם במת לכן פירש שהוא פירוש על במת: (צ) היוצא מן המת שהנוגע בו יטמא טומאת שבעה וצריך הזייה ג' וז' ולפי זה יהיה שימוש הבי"ת כמשמעו ולכן פירש דבר אחר וכו' ולפי דבר אחר קשה הל"ל או בנפש וגו' כיון שאין בנפש ביאור למלת במת לכן פירש גם לטעם הראשון: (ק) משום דמשמע כשהוא נטמא טמא את משכן ה' ולמה היא המשכן טמא אם הוא טמא. ומתרחץ דמיירי כשנטמא ואחר כך נכנס לעזרה

[יד] זאת התורה אדם פי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים:

שתהיה בוקעת ועולה ואינה מתפשטת באהל אבל כשאינה רצוצה היא מתפשטת באהל והבא אל האהל כאילו נגע בטומאה עצמה וקל להבין (ספמי חכמים). אבן עזרא: באהל. והבית כאהל רק הזכיר הכתוב האהל בעבור היות ישראל באהלים וכן אשר ישחט שור או כשב ועז במחנה: וכל אשר באהל. מבגד (אנן עולא). הרמב"ן: וטעם אדם כי ימות באהל. אדם כי ימות והוא עתה באהל או שדבר הכתוב בהווה והוא הדין אם ימות בחוץ והכניסוהו לאהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל הכלים שבתוכו והאהל עצמו בכלל הזה כמו שאמר (פסוק יח) והזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם והזכיר הכתוב האהל להגיד שהוא עצמו טמא שבעה וצריך הזיה ועוד מפני שהיו ישראל יושבי אוהלים במדבר ודבר הכתוב בהווה כי המצוה מיד ולדורות אבל הוא הדין לבית ולכל המאהילים שמביאים את הטומאה על כל הכלים ועל הנפשות ששם אלא שאין הבית המחובר מקבל טומאה בעצמו כלל והנה הזכיר הכתוב במת טומאת מגע ואהל ולא הזכיר בו משא אבל רבותינו (ספרי) דורשין אותו בקל וחומר מן הנבילה ומרבים אותו לטומאת שבעה כמגע וכן הוא כפי פשט הכתוב הזכיר כי באדם המת והשחוט טומאת שבעה והזיה במגע

יתחטא אע"פ שיכבס בגדיו ורחץ במים יחשב מטמא המשכן כאלו לא טבל כלל ולא היה צריך לפרש רק שהחטוי מעכב בטהרתו וזה טעם טומאתו בו כלומר אע"פ שטבל כשאר הנטהרים עודנו טמא כי מי נדה לא זורק עליו ויתכן שירמוז לאיש וטעמו כל הנוגע במת בנפש ולא יתחטא אשר את משכן ה' טמא ונכרתה וכמוהו בחסרון שי"ן או מלת אשר לכל יבוא גבורתיך (מהליס עא יח) וכל יש לו נתן בידו (צלאשים לט, ד) את הדרך ילכו בה (שמות יח, ט) ורבים כן (הרמב"ן).

[פסוק יד] אונקלוס דא אורייתא אגש ארי ימות במשכנא כל דעלל למשכנא וכל די במשכנא יהי מסאב שבעא יומין (אונקלוס). יונתן: דא אחוויית אורייתא גבר ארי ימות תחות גננא דפריס כל מאן דעליל למשכנא אורח תרעא ולא מן צדדיה כדפתח תרעיה מפל דבמשכנא ואפילו קרקעיתה ואבנוי וקיסוי ומנוי יהי מסאב שובעא יומין (מרגוס יונתן). רש"י: כל הבא אל האהל. בעוד שהמת (ו) בתוכו (רש"י). שפתי חכמים: (ז) לאפוקי שלא תאמר שהאהל מטמא לעולם אף שיצא ממנו המת דסברא הוא דממאי יטמא הא אינו נוגע ונושא שום טומאה בשלמא אם המת באהל נעשה כאילו כל האהל מלא טומאה כיון שאין הטומאה רצוצה היא

## [טו] וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵינָן צְמִיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:

אלא שבספרי ראיתי ב' הדרכים דרך הראשון תנא קמא ודרך ב' רב אחא בר יאשיה, וגמר אומר תנא קמא שטעם שהוצרך הכתוב לומר כל אשר באהל הגם שאמר כל הבא שהוא בא מקצתו, משום שאין עונשין מן הדין, וקשה לי הלא מה שאנו אומרים אין עונשין מן הדין הוא על עונש מיתה של בית דין של מטה וכאן לו יהיה שנטמא ונכנס למשכן טמא מיתתו בידי שמים, ועוד לבד מזה כשנשכיל על דבר נראה כי מה שלפנינו אינו נקרא עונשין מן הדין כי בכלל הבא כולו יש מקצתו והרי מתחייב הוא על מקצתו כי כל חלק וחלק שבו יקרא מקצתו ואין אנו עונשין אותו מן הדין אלא מן הכתוב, ואולי שסובר תנא זה שכל כיוצא בזה נקרא עונשין מן הדין (אור החיים).

**[פסוק טו] אונקלוס: וְכָל מִן דְּחֶסֶף פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַת שְׂיִיעַ**

מְקַף עֲלוּהֵי מְסָאָב הוּא (אונקלוס). יונתן: וְכָל מֵאֵן דְּפָחַר פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַתָּא מְחַבְּרָא בֵּיהּ מְקַף עַל פּוּמִיָּה דְּיִפְרִישׁ בֵּינֵיהּ וּבֵין סוּבְתָא מְסָאָב הוּא בְּגִינָא בְּאוּרָא דְּסוּבְתָא דְּמְפּוּמִיָּה וּמְגוּוִיָּה וְלֹא מְגַבִּיָּה (מגוס יונתן). רש"י: וכל כלי פתוח. בכלי חרס הכתוב מדבר, שאין מקבל טומאה (ש) מגבו אלא מתוכו, לפיכך אם אין מגופת צמידתו פתולה עליו יפה בחבור, טמא הוא, הא אם יש צמיד פתיל עליו, טהור: פתיל. לשון מחובר בלשון עברי, וכן נפתולי אלהים

וכבר הוא ידוע כי מגע התורה הנגיעה ממש והנגיעה על ידי דבר אחר שישא אותו (הלמנ"ן) אור החיים זאת התורה אדם כי ימות. אומרו זאת התורה, יתבאר גם כן על דרך שפירשתי בפסוק זאת חקת התורה, והוא לצד שדקדק לומר אדם כי ימות וגו' ודרשו רז"ל (נ"מ קיד) אתם קרויים אדם ישראל מטמאין באהל ואין אומות העולם וכו', לזה הקדים לתת הטעם שסובב הדבר ואמר זאת התורה שמסיבתה הוא שאותו שנקרא אדם מטמא באהל אבל אומות העולם שאין להם תורה וכו', ועיין מה שכתבתי בפסוק זאת חקת התורה: כל הבא אל וגו' וכל אשר באהל. קשה אם הבא טמא מי גרע ממנו אשר באהל, ויתבאר על פי מה שאמרו בפסיקתא זוטרתי וזה לשונם כל הבא אל האהל שבא מקצתו עד כאן, וכפי זה אם לא היה אומר הכתוב אלא כל הבא הייתי אומר הבא כולו הבא מקצתו מנין וממה שאמר כל אשר באהל הרי כולו אמור מה אני מקיים כל הבא וגו' זה הבא מקצתו. עוד שם בפסיקתא וזה לשונם דבר אחר כל הבא וגו' לעשות קרקעו של בית כמוהו עד התהום עד כאן. נראה שהוכרחו לדרשא זו כי לסברא הראשונה היה לו לומר הכתוב כל אשר באהל וכל הבא אל האהל ויהיה הכתוב מתפרש בדרך לא זו אף זו, אבל ממה שהקדים כל הבא זה יגיד שמאמר כל אשר וגו' הוא דין חדש:

## [טז] וְכֹל אֲשֶׁר יִגַע עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה בַחֲלָל חֶרֶב אוֹ בַמָּת אוֹ בַעֲצֵם אָדָם אוֹ בַקָּבֵר יִטְמָא שְׁבַעֶת יָמִים:

מקבל טומאה והיינו שרשי פתוח אלי מים. ועדיין כלי הוא לענין זיתים. ניקב כמוציא זית טהור מסתם כלי חרס העומד לזיתים והיינו פתוח גרונם דסתם אכילה בכזית. ועדיין כלי הוא לרמונים. ניקב כמוציא רמון טהור מכלום והיינו אשפתו כקבר פתוח כלומר כשניקב כרמון ופתוח כמוציא רמון זורקין אותו לאשפה ואין שם כלי עליו עוד (צעל הטורים).

**וּפְסוּק טזו** אונקלוס וְכֹל דִּי יִקְרַב עַל אַפִּי חֲקָלָא

בְּקִטְל חֲרָבָא אוֹ בְּמִיתָא אוֹ בְּגִרְמָא דְאִנְשָׂא אוֹ בְּקָבְרָא יְהִי מְסָבָב שְׁבַעֲא יוֹמִין (אונקלוס). יונתן: וְכָל מֵאֵן דְּמִקְרַב עַל אַנְפֵי בְרָא וְלֹא בְּמִיתָא דְּבְכִרְסָא דְאִמְיָה בְּקִטּוֹל סִיפָא אוֹ בְּסִיפָא דְקִטְלֵי בֵיה אוֹ בְּשִׁכְיָבָא שְׁלִמָא וְאַפִּילוּ בְּגִרְמִיָה כְּשַׁעֲרָתָא אוֹ בְּגִרְמָא דְאִנְשָׂא חִיָּא דְפָרֵשׁ מְנִיָּה אוֹ בְּקַבּוּרְתָּא גּוּלְלָא וְדוּפְקָא יְהִי מְסָבָב שׁוּבְעָא יוֹמִין (תרגום יונתן). רש"י: על פני השדה. רבותינו דרשו (מלני עב.) לרבות גולל ודופק. (א) ופשוטו, על פני השדה שאין שם אהל, מטמא המת שם בנגיעה (רש"י). שפתי חכמים: (ב) שרוב פעמים הם על פני השדה. גולל הוא הדף הניתן על הארון לכיסוי ואותן שבדפנות קרי להו דופק (רש"י צמנהדרין פרק נגמר הדין). ויש מפרשים גולל הוא המצבה כדכתיב וגללו את האבן ודופק הוא כפירוש

נפתלתי (צראשית ל, ט), נתחברתי עם (ת) אחותי (רש"י). שפתי חכמים: (ט) כיון שמצינו בפרשת שמיני דכלי חרס אינו מטמא מגבו אלא מאוירו לפיכך וכו': (ת) ואם תאמר והא לעיל בפרשת ויצא פירש נפתולי אלהים נפתלתי מנחם בן סרוק פירשו במחברת צמיד פתיל חבורים מאת המקום נתחברתי וכו' ואני מפרשו לשון עקש ופתלתול וכו' ודוחק לומר כי כאן פירש לפי פירושו של מנחם בן סרוק כיון דליה לא סבירא ליה. ויש לפרש כי מה שפירש לעיל ואני מפרשו לשון עקש וכו' פירוש על נפתולי אלהים אבל נפתלתי בתרא הוא מפרשו מלשון צמיד פתיל וכאן הוא מפרש גם כן נפתלתי נתחברתי עם אחותי אבל נראה דחוק כי אין זה משמעות רש"י וצריך עיון. ועיין (צגור אריה) כי שם האריך (שפתי חכמים) אבן עזרא צמיד פתיל. שנים פתילים (אבן עזרא) בעל הטורים פתוח. ד' במסרה וכל כלי פתוח. שרשי פתוח אלי מים. קבר פתוח גרונם. אשפתו כקבר פתוח. היינו דאמרו ד' מדות בכלי חרס ניקב ככונס משקה נפסל מלקדש בו מי חטאת והיינו כלי פתוח האמור כאן אצל מי חטאת שאינו חשוב כלי. ועדיין כלי הוא לענין זרעים. ניקב כשורש קטן כלוף (פי' הוא מאכל עורזים) דהיינו מין קטניות טהור הוא לענין זרעים שאם היו זרעים זרועים בעציץ נקוב אינו



[יז] וְלָקְחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַחַטָּאת וְנָתַן עָלָיו מִיַּם חַיִּים אֶל כָּלִי:

כמת אבל אינו כמוהו לטמא באהל שמא מצאו בו מיעוט מן הכתוב באהל " אדם כי ימות באהל " שאינו רק על האדם עצמו ואם היה החרב שנטמא במת מטמא באהל היו הכהנים אסורים בכל הבתים שבכלן החרב טמא ויהיה מטמא אותם באהל וכן נראה עוד בגמרא (סס נד) שאין החרב הנוגע במת מטמא אדם להצריכו הזאת שלישי ושביעי אע"פ שהאדם הזה הנוגע בו אב לטומאה והיה זה מפני שבכתוב השני שאמר והזה על האהל (פסוק יח) כתוב ועל הנוגע בעצם או בחלל או במת ולא אמר או בחלל חרב וא"כ הרי החרב כחלל לטמא במגע טומאת שבעה אבל לא לטמא באהל ולא להצריכו הזאה ואין הנזיר מגלח עליו ואין הכהן מוזהר ממגעו כלל והוא הקרוב והנראה מדברי רבותינו ואנחנו בעונותינו טמאי הגלות ולא ידענו בטהרת הקדש עד יערה עלינו רוח ממרום ויזרוק השם עלינו מים טהורים ונטהר אמן וכן יהי רצון במהרה בימינו (הרמב"ן).

[פסוק יז] אונקלוס: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאָב מֵעֵפֶר יְקִידַת חַטָּאתָא וְיָתַן עָלֵיהּ מִי מְבוּעַ לְמָן (אונקלוס). יונתן: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאָב מִן עֵפֶר יְקִידַת חַטָּאתָא וְיָתַן עָלָיו מִי מְבוּעַ לְגוּ מֵאֵן דְּפָחֵר: (מרגוס יונתן). אבן עזרא: ו. לָקְחוּ לְטָמֵא. הנה פירושו איך יתחטא (אבן עזרא). הרמב"ן ונתן עליו מים

ראשון (שפמי חכמים). אבן עזרא: או בקבר. של אדם (אבן עזרא). הרמב"ן: על פני השדה. רבותינו אמרו (חולין עג) לרבות גולל ודופק ופשוטו על פני השדה שאין שם אהל מטמא המת בנגיעה לשון רש"י ואין גולל ודופק על דעת חכמים נדרש מן הכתוב אבל הוא הלכה ואין הנזיר מגלח עליו ואין חייבין עליו על טומאת מקדש וקדשיו אבל " על פני השדה " הוא לרבותינו כפשוטו שיגע בחלל חרב שנפל על פני השדה ואין שם דבר מאהיל עליו ומפני יתורו עשו בו מדרש כן אמרו בנזירות בפרק כהן גדול (נג) וכל אשר יגע על פני השדה זה המאהיל על המת כי המאהיל עליו הוא נוגע על פני השדה ויהיה להם "בחלל חרב" חסר וא"ו "ובחלל חרב" ומפני שאמר " פני השדה " ולא אמר "השדה" דרש בו רבי ישמעאל (חולין סט) עוד להוציא עובר במעי אמו שהיא טומאה בלועה ואינה על פני המקום ואמר בחלל חרב כי דבר הכתוב בהווה והוא הדין לחלל אבן או אגרוף והזכיר חלל ומת כנגד הבהמות שהשחוטות טהורות והנבלה מטמאה ורבותינו (ניז נג) עשו בו מדרש מפני יתורו לומר שהחרב כחלל שלא בא הכתוב אלא להשוות החלל והחרב לומר שהוא נעשה אבי אבות לטומאה כמת עצמו ומטמא אדם וכלים טומאת שבעה והנראה מן הסוגיות במשנה ובגמרא שהוא מטמא במגע ובמשא

[יח] שני וְלָקַח אֶזוֹב וְטָבַל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וְהֵזָה עַל הָאֵהָל וְעַל כָּל הַכֵּלִים וְעַל הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם וְעַל הַנִּגְעַ בַּעֲצָם אוֹ בַּחֲלָל אוֹ בַּמָּת אוֹ בַּקֶּבֶר:

(כאן) כמו שאמר כל הנוגע במת בנפש והשני גם במאהילים שלא נגעו בעצם ובקבר כי טעם ואיש אשר יטמא ולא יתחטא (פסוק כ) ואיש אשר יטמא בכל אלה הנזכרים ולא יתחטא ועל דרך האמת יתכן שיהיה "מקדש ה'" רמז למקדש המקדש (הרמז"ן) בעל הטורים אל כלי. ב' במסרה. ונתן עליו מים חיים אל כלי ואידך ולא הורק מכלי אל כלי שצריך שתהא חיותן בכלי ולא שיוריקום מכלי אל כלי (צעל הטורים).

[פסוק יח] אונקלוס: וְיִסַּב אֶזוֹבָא וְיִטְבֹּל בְּמֵיא גְבַר דְּכִי וְיִדִי עַל מִשְׁכְּנָא וְעַל כָּל מְנִיָּא וְעַל נַפְשָׁתָא דִּי הָווּ תַּמָּן וְעַל דִּיקְרַב בְּגַרְמָא אוֹ בְּקִטְיָלָא אוֹ בְּמִיתָא אוֹ בְּקִבְרָא (אונקלוס). יונתן: וְיִסַּב אֶזוֹבָא תְּלִתָּא קִילְחִין בְּאִיסְרָא חֲדָא וְיִטְמוֹשׁ בְּמֵיא הָאִינוּן בְּעֵידֵן קְבוּל סוּבְתָא גְבַר כְּהֵן דְּכִי וְיִדִי עַל מִשְׁכְּנָא וְעַל כָּל מְנִיָּא וְעַל בְּנֵי נֶשׁ דְּהָווּ תַּמָּן וְעַל דְּמִקְרַב בְּגַרְמָא דְּחִיָּא דְּפָרִישׁ מְנִיָּה וְנִפְל אוֹ בְּקִטְלוֹ חֲרָבָא אוֹ בְּשִׁכְבָּא בְּמוֹתְנָא אוֹ בְּבֵית קְבוּרָתָא וְגוֹלְלָא וְדוּפְקָא: (מרגוס יונתן). אבן עזרא: אִישׁ טָהוֹר. והקרוב להיותו כהן (אבן עזרא).

חיים אל כלי. אין ענינו שיתן האפר בכלי תחלה ויתן מים על האפר שכך שנו רבותינו (סוטה טו) שהנותן אפר תחלה ואח"כ המים פסול דקדקו "מים חיים אל כלי" שתהא חיותן בכלי ואולי מפני שלא אמר ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת אל כלי ונתן עליו מים חיים אבל פירושו ונתן על האפר מים חיים שהיו בכלי לומר שיערב האפר במים שבכלי עד שיהיו המים צפין עליו וטעם כי את מקדש ה' טמא (פסוק כ) כאשר את מקדש ה' טמא כמו כי יקרא קן צפור לפניך (דברים כז ו) וחבריו הרבים והזכיר הכתוב הכרת שני פעמים ועל דעת רבותינו (שנועות טו) הוא לחייבו במשכן אהל מועד ובמקדש בית עולמים ואפשר כפי פשוטו כי "מקדש ה'" קדשי הקרבן כי כבר חייב כרת באוכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו (ויקרא ו, כ) וכאן חייב עוד גם על מי שלא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי אע"פ שטבל ויהיה פירוש "מקדש ה'" קדשי ה' כמו את מקדשו ממנו (לעיל יח, כט) הנה הכרת בפרשה על טומאת מקדש וקדשיו והנכון בעיני בפשוטו כי הכרת הראשון בנוגע במת

[יט] וְהָזָה הַתָּהָר עַל הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחָטְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וּכְכֶם בְּגִדְיוֹ וּרְחֵץ בַּמַּיִם וְטָהַר בְּעֶרְבֵי:

[כ] וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטֵּא וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִתּוֹךְ הַקְּהָל כִּי אֶת מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:

[כא] וְהִיתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזֶּה מִי הַנִּדָּה יְכַבֵּם בְּגִדְיוֹ וְהִנְגַע בְּמִי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד הָעֶרֶב:

מְסַבֵּב הוּא (מַרְגוּס יוֹנָתָן). רַש"י: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא וְגו'. אִם נֹאמַר מִקְדָּשׁ לְמַה נֹאמַר (ג) מִשְׁכַּן כו', כְּדֹאִיתָא בְּשִׁבְעוֹת (טו): (רַש"י). שְׁפַתֵי חֲכָמִים: (ג) ר"ל אִם נֹאמַר גְּבִי מִקְדָּשׁ שֶׁאִסוּר לִיכְנֹס בְּטוֹמָאָה קָל וְחוֹמֵר בְּמִשְׁכַּן דְּהוּא נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִתְרַץ אִילוּ נֹאמַר מִשְׁכַּן וְלֹא נֹאמַר מִקְדָּשׁ הִיִּתִי אֹמֵר עַל הַמִּשְׁכַּן הוּא חַיִּיב שְׁנִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה מֵה שְׁאִין כֵּן בְּמִקְדָּשׁ שֶׁלֹּא נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאִם נֹאמַר מִקְדָּשׁ הוּא אִמִּינָא מֵה לְמִקְדָּשׁ שְׁקִדּוּשְׁתוֹ קְדוּשַׁת עוֹלָם מֵה שְׁאִין כֵּן מִשְׁכַּן שְׁאִין קְדוּשַׁתוֹ קְדוּשַׁת עוֹלָם אֲלֵא לְפִי שְׁעָה קָא מִשְׁמַע לָן (שְׁפַתֵי חֲכָמִים). אֲבָן עֲזָרָא: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִטְמָא. וְכִבֵּר הַזְכִּיר כָּל הַנּוֹגַע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ וְנִכְרַתָּהּ וְעַתָּה זֹהָדִיר עַל הָעֶצֶם וְעַל הַקֶּבֶר (אֲבָן עוֹלָם).

[פְּסוּקַת כֹּא] אֹנְקֵלוֹס: וְתָהִי לְהוֹן לְקִיָּם עֲלֵם וְדִידֵי מִי אֲדִיּוֹתָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְדִיקְרָב בְּמִי אֲדִיּוֹתָא יְהִי מְסַבֵּב עַד רַמְשָׁא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְתָהִי לְכוּן לְקִיָּים עֲלֵם וְלַחֲדוּר כְּהִנָּא דְּמִדֵּי מִי אֲדִיּוֹתָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹי וְדִיקְרָב בְּמִי אֲדִיּוֹתָא יְהִי מְסַבֵּב עַד רַמְשָׁא: (מַרְגוּס

[פְּסוּקַת יט] אֹנְקֵלוֹס: וְיָדִי דְכָּתָא עַל מְסַבֵּבָא בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִדְפִינְיָה בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִדְפִי בְּרַמְשָׁא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְיָדִי כְּהִנָּא דְכָּתָא עַל גְּבִרָא מְסַבֵּבָא בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִדְפִינְיָה בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִדְפִי בְּרַמְשָׁא (מַרְגוּס יוֹנָתָן). רַש"י: וְחָטְאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. הוּא גַמֵּר (ב) טְהַרְתּוֹ (רַש"י). שְׁפַתֵי חֲכָמִים: (ג) רַצ"ל וְכִי דוֹקָא טְהַרְתּוֹ בַיּוֹם ז' אֲבַל יוֹתֵר מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אִין יִכּוֹל לְטָהַר אֲדִרְבָּא קָל וְחוֹמֵר הוּא וּמִפְרָשׁ דְּלֵא כֹּא לְאַשְׁמַעִינָן קְרָא אֲלֵא דְגַמֵּר טְהַרְתּוֹ בַיּוֹם ז' לְאַפּוֹקִי פְּחוֹת מִז' וְכֵאלִילוּ אִמֵּר בַיּוֹם גַּמֵּר טְהַרְתּוֹ (שְׁפַתֵי חֲכָמִים).

[פְּסוּקַת כ] אֹנְקֵלוֹס: וְגִבְרָא דִי יִסְתָּאֵב וְלֹא יָדִי עֲלוֹהִי וְיִשְׁתִּיבִי אֲנָשָׁא הִהוּא מְגוּ קְהֵלָא אֲרִי יֵת מִקְדָּשָׁא דִּי סְאִיב מִי אֲדִיּוֹתָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עֲלוֹהִי מְסַבֵּב הוּא (אֹנְקֵלוֹס). יוֹנָתָן: וְגִבְרָא דִּי יִסְתָּאֵב וְלֹא יָדִי עֲלוֹי וְיִשְׁתִּיבִי בְּרַגְלָא הִהוּא מְגוּ קְהֵלָא אֲרוּם יֵת מִקְדָּשָׁא דִּי סְאִיב מִי אֲדִיּוֹתָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עֲלוֹי

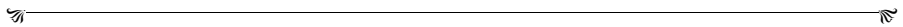
שאינן וכו' (שפתי חכמים). אבן עזרא: יטמא עד הערב. ולא יטהר עד אשר ירחץ (אֶפֶס עוֹלָם). בעל הטורים במי ה במסרה. במי הנדה. אך במי נדה יתחטא. במי מריבת קדש. במי הירדן. אם התרחצתי במי שלג. זהו מה שדרשו ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא שכיון שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות ששכח להורות להם הלכות גיעול זהו במי מריבת כיון שבא לכלל מריבה טעה במי נדה. במי הירדן לומר שמי הירדן כמי נדה וצריכים ארבעים סאה והיינו כשמואל דאסר (נשנת 79 סה) לטבול בנהרות שמא ירבו הנוטפין על הזוחלין ואינן מטהרין דרך זחילה. במי שלג לומר שיכולין לעשות מקוה משלג כדאיתא בפרק ז' דמסכת מקואות העידו אנשי מידבא על רבי ישמעאל שהיה אומר להם צאו והביאו שלג ועשו מקוה בתחלה (נעל הטורים). כלי יקר: ומזה מי הנדה יכבס בגדיו. רוב המפרשים יצאו ללקט ולא מצאו טעם מספיק למה הפרה המטהרת הטמאים תטמא הטהורים. ועתה הט אונן ושמע כי מצינו שכל אוכל אינו מוכשר לטומאה עד שיפול עליו מים, ואיך אפשר המים שמקורם טהרה יסבכו הטומאה, אלא ביאור הענין כך הוא, שכך הוא בטבעיות שכל דבר אינו מתפעל כ"א מהפכו ולא ממה שהוא ממינו כדרך שהיצה"ר מתגרה יותר בישראל מבאומות ובת"ח יותר מכולם, (סוכה נ3) לפי שכולם הפכיים לו ע"כ הוא רוצה להתגבר עליהם, וזה טעם שסמוך לעליית השחר החושך מתגבר

יונתן). רש"י: ומזה מי הנדה. רבותינו אמרו (יומא יד. נה ט). שהמזה טהור, (ד) וזה בא ללמד שהנושא מי (ה) חטאת טמא טומאה חמורה לטמא בגדים שעליו, מה שאין כן בנוגע, וזה שהוציאו בלשון מזה, לומר לך שאינן מטמאין עד שיהא בהן שיעור הזאה: והנוגע וגו' יטמא. ואין טעון (ו) כבוס בגדים (כ"ט"י). שפתי חכמים: (ד) מדכתיב והזה הטהור על הטמא פשיטא שהוא טהור דאם טמא הוא אם כן מטמא את המים אלא לומר אף על פי שהזה טהור הוא: (ה) מה שאין כן בנוגע ר"ל אל תקשה לי מה דפרישית דקרא ומזה וגומר בא ללמד שהנושא טמא אם נושא כשיעור מזה והא אחר כך כתיב והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב דמשמע אפילו יש בו שיעור מזה טמא ואם מזה הוא נושא למה לי למכתב והנוגע אם הנושא טמא מכל שכן הנוגע ומפרש דקרא ומזה וגו' בא ללמד שהנושא מי חטאת צריך כיבוס בגדים מה שאין כן בנוגע דהתם לא צריך כיבוס בגדים ומה שאמר לטמא בגדים שעליו הוא הדין נמי לכל בגד וכלי שנוגע בו טמא זה בשעת חיבורו במטמאין והא דנקט עליו דמסתמא הם עליו בשעת חיבורו במטמאין ומה שטמא טומאה חמורה היינו כשנושא שלא לצורך הזייה וקודם שעשו מצותן אבל לצורך הזייה או לאחר שנעשה מצותן טהורין במגע ובמשא הרא"ם: (ו) ר"ל כיון דמזה הוא נושא אם כן הל"ל הנוגע גבי ומזה דדרך המקרא לכלול נוגע ונושא יחד וכאן חלקן אלא

הטהורים ומטהרים הטמאים, פירוש מי שנטמא כבר בעבירה הצומות הכרחיים לו וכההיא שארז"ל (יומא פו) ה"ד בעל תשובה כגון שבא אותו מעשה לידו ופירש ממנו מחוי רב יהודה באותו פרק ובאותו אשה ובאותו מקום, כי מקום החטא ושער שעבר בו צריך ששם תהיה גבורתו להתגבר על יצרו שכבר טעם פה טעם עבירה ומבקש למודו, וזה"ש (השע ג, ב) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי, דווקא במקום החטא אשר שם יאמר להם לא עמי אתם במקום ההוא תהיה התשובה ושם יאמר להם בני אל חי. וי"א שזה כוונת רז"ל (נרכות לד): מקום שבע"ת עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם, כי הבעל תשובה צריך לעמוד במקום אשר עמד שם בראשונה ולהתיחד עם אותה אשה אשר חטא, אבל לצדיק גמור אסור היחוד כי אסור להביא נפשו בנסיון נמצא שיחוד דהיינו עצם התשובה מטמא הטהורים ומטהר הטמאים, וכן צריך כל בע"ת להטות לקצה אחרון בדבר שחטא בו כדי שיצא לדרך הממוצע, כדרך האומנין הרוצים ליישר עץ מעוקם שצריך לעקמו לצד שני, אבל לצדיק גמור לא יתכן דרך זה אלא שצריך לילך בדרך ממוצע תמיד כמ"ש (קבלת ג, טו) אל תהי צדיק הרבה אל תרשע הרבה, וכן י"א שדבר זה נרמז בהשלכת עץ ארז ואזוב אל תוך שריפת הפרה דהיינו השלכת הקצוות שלא להגביה עצמו כארז ולא להשפיל עצמו יותר מדאי כאזוב, ע"כ הפרה מטמאה

כי כל דבר מתפעל מהפכו דווקא, לפיכך כל אוכל וזרע אינו מתפעל מן הטומאה לעשות בו רושם עד שיבא עליו מים שכולם טהרה, ואז הטומאה רצונה לנצח הטהרה ומתגבר עליה ועושה בה רושם. כך מי נדה שיש בהם מים שכולם טהרה ויש שם אפר פרה שכולו טומאה והם מעורבין יחד, לפיכך אם מי נדה זורק על אדם טמא אז אין האדם מתפעל מן האפר שהרי הוא ממינו אבל הוא מתפעל מן המים שהם הפכיים לו כי הוא טמא והמים טהורים ע"כ המים פועלים בו ומנצחים הטומאה, אבל אדם טהור הנושא מי הנדה אינו מתפעל מן המים כי הם ממינו ששניהם טהורים אבל הוא מתפעל מן האפר שהם הפכיים לו כי הוא טהור והאפר טמא ע"כ האפר פועל בו ועושה בו רושם לטמאו. ואם תשאל לומר א"כ האפר למה לי, יטהרו במים בלא אפר. תשובה לדבר שיש צורך בזריקת האפר עליו כי לא יוכל להטהר עד שידע מקור הטומאה וישתדל להסיר הסבה לומר הרי לך שטר ושוברו עמו ובעירוב זה, כח המים אתי לאשמועינן שהם מנצחים מקור הטומאה. ועל צד הרמז מקום אתי לומר ע"פ דברי בעל העקידה, שפירש כל עיני הפרה על דרכי התשובה כמבואר מספרו. ועל זה הדרך קרוב לשמוע שרפואת הנפש כרפואת הגוף כי המשקה המועיל לתרופת אדם חולה מזיק לאדם בריא וכארז"ל (מעניית יא): בר בי רב דיתיב בתעניתא כלבא ליכול שירותא, הרי שהצומות מטמאים את

[כב] וְכֹל אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהִנְפֵּשׁ הַנִּגְעָתַיִם הַטָּמֵא עַד הָעָרֶב:



וזוהו (רש"י). שפתי חכמים: (ו) כלומר איזה טמא כי מלת הטמא מורה על הנזכר והוא הנוגע במי חטאת וזה אינו דהא אין בנוגע במי נדה אלא טומאת ערב ואיך יטמא אדם ומתרץ הטמא הזה שנטמא במת יטמא ר"ל שאם יגע בכלים יטמא הכלים והוסיף מלת בו להורות באיזה מקום נגע ופירש שמלת בו מורה בטמא מת לא בו בנוגע בטמא מת: (ח) ר"ל אדם אחר הנוגע בטמא מת הזה תטמא עד הערב ומקשה רש"י בשלמא כלים יכול לטמא לפי שטמא מת הוא ראשון וכלים נטמאו מראשון אבל אדם אחר הנוגע בטמא למה יהא טמא והרי אדם אינו נטמא מראשון אלא מאב הטומאה ומתרץ מכאן למדו וכו' (שפתי חכמים). אבן עזרא: וכל אשר יגע בו הטמא יטמא. שהוא טמא מת או עצם או קבר: תטמא עד הערב. ותרחץ (אבן עזרא).

ומטהרה כדי שנלמוד ממנה שבעניני התשובה יש כמה דברים המטמאים ומטהרים כאחד והשנוי בא מצד המקבלים כאמור וזה דרך נכון וברור (כלי יקר).

[פסוק כב] אונקלוס: וְכֹל דִּי יִקְרַב בֵּיהּ מְסֻבָּא יְהִי מְסֻבָּא וְאִנְשׁ דִּיקְרַב בֵּיהּ יְהִי מְסֻבָּא עַד רַמְשָׁא (אונקלוס). יונתן: וְכֹל מְדַעַם דִּיקְרַב בֵּיהּ מְסֻבָּא וְלֹא בְּהִיטָא יְהִי מְסֻבָּא וְכֹר נֶשׁ דְּכִי דִיקְרַב בֵּיהּ יְהִי מְסֻבָּא עַד רַמְשָׁא (מרגוס יונתן). רש"י: וכל אשר יגע בו. הטמא הזה שנטמא (ז) במת, יטמא: והנפש הנגעת. בו בטמא (ח) מת: תטמא עד הערב. מכאן למדנו שהמת אבי אבות הטומאה, והנוגע בו אב הטומאה, ומטמא אדם, זהו פירושה לפי משמעה והלכותיה. ומדרש אגדה, העתקתי מיסודו של רבי משה הדרשן.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ד

סדר שריפת פרה אדומה  
במשניות עם המפרשים

# סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

## קובץ

### שופר הזוהר

כרך ז'

ובו עשרה ספרים נפתחים (228 עמודים):

מעלות היהראשמת  
הזהר החדשקטבנות  
היהראשנות הזהר  
אגרות הזהראתורתו מגן  
לנואגדרכי הזהר (הכולל):  
מלמדים והזהר: סוד הזהר;  
השכינה והזהר: מתיקות הזהר;  
דרכי הרשב"א השפעת  
הרשב"א אור הזהר 10136  
אור הזהר 37



## קובץ

### שופר הזוהר

כרך ו'

ובו שנים עשר ספרים  
נפתחים (228 עמודים):  
זהר מגני ומצליזהר  
החדש הזהר התשובהזהר  
לאברהם הזהר השמש  
שכיבת היהראהל  
מקום הזהר המל חיים  
בוהר 101: קול הזהר 11.  
רחמי הרשב"א 121. אור  
הזהר 65



## קובץ

### שופר הזוהר

כרך ח'

ובו ארבעה ספרים  
נפתחים (264 עמודים):  
זכותא דבר יוחאי  
נשמת הרשב"א הזהר ארץ  
ישראל א. ב. ג. ד. ה. ו. ז.  
חאור הזהר 38



## קובץ

### שופר הזוהר

כרך ט'

ובו טשה ספרים נפתחים  
(228 עמודים):  
נחלי היהראחיים של  
זהרההרה הזהרההולא  
דרשב"אמכתב לעשרים/  
מונה רבים בהלכתה



## קובץ

### שופר הזוהר

כרך י'

ובו שמונה ספרים  
נפתחים (232 עמודים):

ערכה של שעהשמת  
אברהםהשקר והענט  
בשמירת עיניםאון  
ישראל כהלקתזהר  
השבת והקבית הקדמה  
לתלמוד עשר ספרות  
מאמר "ואתה תחיה"  
אדרא דמשכנא



בהאי חבורא דילך דאיהו  
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא  
עלאה התשובה. באלין לא  
צריך נסיון, ובגין דעתידין  
ישראל למטעם מאילנא דחיי,  
דאיהו זהאי ספר הזהר, יפקון  
בירה מן גלורתא ברחמי.



רבינו עובדיה מברטנורא

משניות פרה פרק ג

שבעת ימים כו' מפרישין כהן השורף את הפרה. דכתיב בפרשת מילואים (ויקלס ה) כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם, ודרשו רבותינו, לעשות, זה מעשה פרה. לכפר עליכם, זה מעשה יום הכפורים. שהכהן השורף את הפרה וכהן גדול העובד ביום הכפורים טעון פרישה

א. שבעת ימים קדם לשרפת הפרה מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הבירה, צפונה מזרחה, ובית אבן היתה נקראת, ומזין עליו כל שבעת הימים מכל חטאות שהיו שם. רבי יוסי אומר, לא היו מזין עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבד. רבי

שבעה כמו שהיו טעונים אהרן ובניו בשבעת ימי המילואים, דכתיב (עז) ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים. והיו מפרישין אותו מאשתו שמא יבוא על אשתו ותמצא נדה, והבועל נדה טמא שבעת ימים ולא יוכל לשרוף הפרה: הבירה. אית דאמרי מקום היה בהר הבית ובירה שמו. ואית דאמרי כל המקדש קרוי בירה, כמו שנאמר אל הבירה וגו' [דה"א כט]: צפונה מזרחה. טעמא דמפרישים הכהן השורף את הפרה ללשכה שהיא צפונית מזרחית, כיון דחטאת היא (ב) וחטאת טעונה צפון, תקינו ליה רבנן בצפונה מזרחה כי היכי דלהוי לה הכירא (ג): ובית אבן היתה נקראת. לפי שכל מעשיה היו בכלי גללים כלי אבנים כלי אדמה שאינן מקבלין טומאה, ובהם בלבד היה משתמש כל שבעת ימי הפרישה (ד), משום דטבול יום כשר בפרה, והיו מטמאין הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו מיד להוציא מלבן של צדוקים שאומרים במעורבי שמש היתה נעשית, תקינו לה רבנן מעלות יתירות כדי שלא יזלזלו בה (ה): כל שבעת הימים. של ימי הפרישה: מכל חטאות שהיו שם. מכל הפרות שנעשו מימות משה רבינו ועד אותו זמן, שמכל פרה ופרה היו נותנין קצת למשמרת, ויום ראשון מזין עליו מאפר פרה אחת ויום שני מאחרת ויום שלישי מאחרת (ו): בשלישי ובשביעי. לפרישתו. ובין ת"ק ובין רבי יוסי

עיקר תוספות יום טוב

במעשיה וסדר עבודתה. רש"י: (ג) אבל בשעת קידוש מקדשים בכל הכלים. תוס'. ועתו"ט: (ד) בשמירת טהרתה. רש"י: (ה) הר"מ. ונראה לי דהוצרכו לזה מדתנן לקמן משנה ה' לא מצאו משבע, ומהיכא תיתי שהיו צריכין לשבע דהא לא תנן אלא מכל חטאות שהיו שם, אלא ודאי פירושו דבר יום ביומו מחטאת אחרת, א"כ צריכין

[א] לשון רש"י דחטאת נקראת, שנאמר למי נדה חטאת היא, ושאר חטאות טעונות צפון המזבח, ובפרה כתיב בה נוכח פני אוהל מועד, שעומד בהר המשחה ומתכוין ורואה פתחו של היכל שהוא בכותל מזרחי. ועתו"ט: (ב) לדעת שהופרש לעבודת פרה הקרויה חטאת וטעונה מזרח וישים לב להיות זריז

## משניות פרה פרק ג

חֲנִינָא סֶגְן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר, עַל הַכֹּהֵן  
הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפֶּרֶה, מִזֵּין כָּל שִׁבְעַת  
הַיָּמִים. וְעַל שֵׁל יוֹם הַפְּפוּרִים, לֹא הָיוּ  
מִזֵּין עָלָיו אֱלֹא בְשִׁלְשֵׁי וּבְשִׁבְעֵי בַלְבָּד:  
ב. חֲצֵרוֹת הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם פְּנוּיֹת עַל גְּבֵי  
סֹלֶע וְתַחְתֵּיהֶם חֲלוּל, מִפְּנֵי קֶבֶר  
הַתְּהוֹם. וּמְבִיאִים נָשִׁים עֶבְרוֹת וְיוֹלְדוֹת  
שָׁם וּמְגַדְלוֹת שָׁם אֶת בְּנֵיהֶן. וּמְבִיאִים

## רבינו עובדיה מברטנורא

תרווייהו סבירא להו טבילה  
בזמנה מצוה (א), וקא מיפלגי  
בהזאה אי מקשינן לה לטבילה  
אי לא, ת"ק מקיש הזאה  
לטבילה והזאה בזמנה מצוה,  
וכל יומא משלושת ימים  
הראשונים איכא לספוקי שמא  
היום יום שלישי לטומאתו,  
והשלשה אחרונים כל יומא  
מספקינן שמא שביעי. ורביעי  
לא בעי הזאה, דלאו בשלישי

איכא לספוקי ולא בשביעי איכא לספוקי שאין הזאה בשביעי עולה משום הזאת  
שביעי עד שיזה בשלישי שלפניו. וכל שבעה לאו דוקא, דעל כרחק הא קיימא לן  
הזאה שבות ואין דוחה את השבת (ב). ור' יוסי לא מקיש הזאה לטבילה והזאה  
בזמנה לאו מצוה, הלכך לא בעי הזאה אלא שלישי ושביעי בלבד. ור' חנינא סגן  
הכהנים נמי כרבי יוסי סבירא ליה דהזאה בזמנה אינה מצוה, והכהן השורף את  
הפרה מעלה בעלמא הוא, כי היכי דלא לזלזלו בה מפני שהיא נעשית בטבול יום:  
בנויות על גבי הסלע. צור החלמיש שניכר שהיה שם מתחילת ברייתו של עולם.  
ואעפ"כ החמירו לעשות תחתיו חלל, מפני קבר התהום, שמא יש תחתיו  
קבר ואין לו למת אוהל חלל טפח, וטומאה שהיא רצוצה בוקעת ועולה, לפיכך  
היו בונים אותו על גבי כיפין, שאפילו יש קבר תחתיהן החלל מפסיקו. וכל לשון  
טומאת התהום שבגמרא, לשון ספק ומכוסה הוא, כההוא הזה שאינו גלוי:  
ומביאים נשים מעוברות ויולדות שם. כל אלו מעלות יתירות עשו בה כי היכי דלא  
לזלזולי בה, מפני שהיו עושים אותה בטבול יום: ומגדלות שם את בניהן. עד שיהיו  
בן שמונה [שנים], ולא יותר שלא יראו קרי (ג): ומביאים שוורים. שכריסן רחבה

## עיקר תוספות יום טוב

ברביעי בשבת כי היכי דלתרמי רביעי שלו  
בשבת:

[ח] שהיו טמאות בנדה ויולדות לא היו  
שומרן אלא מטומאת מת דבעי הזאה  
ומטומאה היוצאת מגופן. וקשה, הא סוף  
סוף בשעת קידוש בעינן איש. וי"ל, דמה  
שיכול לתקן מתקנים, דכולה מלתא מעלה

שיהיו שבע: (ד) דכתיב וחטאו ביום  
השביעי, וליכא למימר דהזאה קאי דהא  
כבר כתיב והזה, ואי לאשמעינן דהזאה  
בזמנה מצוה ליהדר נמי הזאה דשלישי,  
אלא על כרחק משום ורחץ דתיכף להזאה  
טבילה, ושמע מינה טבילה בזמנה מצוה.  
רש"י: (ה) מסקינן בגמרא דמפרישין אותו

רבינו עובדיה מברטנורא

כדי שלא יהיו רגליו של תינוק היושב עליהן. מאהילות על הארץ מפני קבר התהום (ט): ועל גביהן דלתות. ועוד זאת מעלה יתירה כדי שלא יהיו רגליו של תינוק מאהילות על הארץ: וכוסות של אבן בידם. שכל מעשה הפרה בכלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה: ירדו. תינוקות הללו לתוך נהר שילוח (י): ומלאום. ממנו מים לקדש מי חטאת שמזין על השורף את הפרה כל שבעה. ובתוך הנהר ליכא לספוקי לקבר התהום, דלא עבידי דקברי בנהרות: רבי

משניות פרה פרק ג

שָׁוִים וְעַל גְּבִיּוֹת דְּלָתוֹת, וְתִינוּקוֹת יוֹשְׁבֵינָן עַל גְּבִיּוֹת וְכוֹסוֹת שֶׁל אֲבָן בְּיָדָם. הַגִּיעוּ לְשִׁלּוּחַ, יֵרְדוּ וּמְלֵאוּם, וְעָלוּ וַיֵּשְׁבוּ עַל גְּבִיּוֹתָן. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, מִמְּקוֹמוֹ הָיָה מְשַׁלְּשֵׁל וּמְמַלֵּא:

ג. בָּאוּ לְהַר הַבֵּית, וַיֵּרְדוּ. הַר הַבֵּית וְהַעֲזָרוֹת תַּחְתֵּיהֶם חָלוּל, מִפְּנֵי קֶבֶר הַתְּהוֹם. וּבִפְתַח הַעֲזָרָה הָיָה מִתְקַן קָלָל שֶׁל חֲטָאִת, וּמְבִיאִין זָכָר שֶׁל רַחֲלִים וְקוֹשְׁרִים חָבֵל בֵּין קַרְנָיו, וְקוֹשְׁרִים מִקָּל וּמִסַּבֵּךְ בְּרֵאשׁוֹ שֶׁל חָבֵל, וְזוֹרְקוֹ לְתוֹךְ

יוסי אומר. מעל גבי השוורים היו משלשלים חבל וממלאים מים, ולא היו יורדים לתוך השילוח. ואין הלכה כרבי יוסי:

באו להר הבית. התינוקות שעל גבי השוורים עם הכוסות מלאים מים: בפתח העזרה. של נשים, הסמוכה לחיל: היה מתוקן קלל של חטאת. כלי שמונח בו אפר חטאת מכל פרה שהיו שורפים, כדכתיב (במדבר י"ט) והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: קלל. כד קטן (י"ב). תרגום וכדה על שכמה (בבלי י"ד) וקולתה על כתפה: וזורקו לתוך הקלל. ומתוך כך כשהיה הזכר נרתע לאחוריו והיה המקל יוצא מן הקלל קולט מן האפר עמו ונשפך על גבי השוורים (י"ג) והתינוק נוטלו ואינו צריך להוציא ידו לחוץ. ובתוספתא משמע שלא הוצרכו לעשות כן אלא כשעלו מן

עיקר תוספות יום טוב

ויא [של אבן. ועתוי"ט: (י"ב) הר"ש. וירדו דתנן ברישא, היינו קודם שעלו מן הגולה. וזה דוחק. והר"מ לא כתב שיפלו על השוורים, וזה לשונו, ויפול לפניו ויקחהו וישליכהו במים, וזה כולו לבל יגע באפר הפרה כולו כו'. ורצה לומר שאע"פ שזה האפר צריך שיקחהו בידו, הנה תקנו מה שיכולים לתקן שלא יגע בשאר האפר:

בעלמא היא. תוס'. ועתוי"ט: (ט) ובעל חי חוצץ. ואף דהוי אוהל זרוק, מכל מקום הכא גלי קרא דהוי אוהל, כדכתיב ובעצמות וגידיים תסוככני, וכל. שכן בהמה שכריסה למטה כעין אוהל. ודלתות איכא למאן דאמר בתוספתא שלא היו מביאין. תוס'. ועתוי"ט: (י) ור' יוסי חושש אפילו בתוך הנהר. ועתוי"ט:

## משניות פרה פרק ג

הַקָּלָל, וּמִכָּה אֵת הַזֶּכֶר וְנִרְתַּע לְאַחֲרָיו, וְנוֹטֵל וּמְקַדֵּשׁ, כְּדֵי שְׂיִרְאָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם (ז). רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵל תִּתְּנוּ מָקוֹם לְצַדוּקִים לְרֵדוֹת, אֲלֵא הוּא נוֹטֵל וּמְקַדֵּשׁ:

ד. לֹא הָיוּ עוֹשִׂין לֹא חֲטָאת עַל גְּבִי חֲטָאת (יט), וְלֹא תִינּוֹק עַל גְּבִי חֲבֵרוֹ, וְצְרִיכִין הָיוּ הַתִּינּוֹקוֹת לְהִזּוֹת (יט), דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא הָיוּ צְרִיכִין לְהִזּוֹת:

## רבינו עובדיה מברטנורא

הגולה (י) שהיו כולם טמאין ואין יכולים ליגע, שאם היו נוגעים באפר הפרה היו מטמאין אותו. ומה שהיו זורקים המקל לתוך הקלל ולא בדרך הנחה, שלא יטמא האפר בהיסט משום ספק זיבה: אל תתנו מקום לצדוקים לרדות. למשול בנו בדברי שחוק והתול, דסבר ר' יוסי כשעלו בני הגולה היו בהם טהורים שטיהרום באפר הפרה שהורידו עמהם לבבל והעלו ממנו עמם, ולא נטמאו משום ארץ העמים דלא גזרו טומאה על ארץ העמים אלא לאחר שעלו מן הגולה. לפיכך היה אפשר שאיש טהור יהיה נוטל את אפר הפרה, ולא הוצרכו לזכר של רחלים והלכה כר' יוסי: (ר"ע מנרמטורה) ר"א היו עושים חטאת על גבי חטאת. אם טיהרו עצמן לפרת חטאת אחת ואירעה פסול, לא יעשו אחרת על גבי זו. אלא צריכה שימור כבתחילה: ולא תינוק על גבי תינוק. שאם היו שני תינוקות, אחד נשמר לפרת חטאת ואחד נשמר סתם אגב זה התינוק אבל לא לצורך פרת חטאת, לא מתכשר האי אגב האי: צריכים היו תינוקות להזות. ואע"ג שנשמרו כל השמירות הללו, חיישינן דילמא אייתי עורב כזית מן המת ושדא עלייהו. וכל הני מעלות יתירות נינהו: לא היו צריכים להזות. דלטומאת מת לא חיישינן. אבל טבילה היו צריכים לכו"ע, שמא נטמאו בשרץ (י).

והלכה כר' עקיבא:

## עיקר תוספות יום טוב

[מז] על גבי כו'. ודמי למטבילין מגב לגב דפרק ב' דביצה. הר"ש. והר"מ: (מז) להזות. קצתם על קצתם. הר"מ: (יז) ואף דטבל למגע נדת אמו, אפילו הכי צריך טבילה. והערב שמש לא בעי, דכל מעשיה בטבולי יום. הר"ש:

(יג) שהכותלים לא חריב נבוכדנצר ושם היה מונח האפר צבור בקילולים כדאיתא בתוספתא. הר"ש. ועתו"ט: (יד) שיראה כו'. דגזירה שוה גמרינן אפר פרה מעפר סוטה. רש"י:

רבינו עובדיה מברטנורא

לא מצאו משבע. משום דאמרן דמכל חטאות שהיו שם מזין עליו, משום הכי קאמר דאם לא מצאו משבע, מזין אפילו מאחת: וחמש מעזרא ואילך. ר' מאיר לא מני הארבע שעשו שמעון הצדיק ויוחנן כ"ג אלא לשתיים, משום דסבירא ליה שעל ידי פסול שאירע בראשונה נעשית השניה: וחכ"א שבע מעזרא ואילך. דסבירא להו שכולן כשרות היו:

וכיפה כנגד האוטם. רגלי הכיפה שהכיפה נשענת עליהם נקראין אוטם. ואין רגלי הכיפה העליונה כנגד רגלי התחתונה, אלא כנגד הכיפה עצמה, דכנגד אוטם העליונה עומד חלל התחתונה:

משניות פרה פרק ג

ה. לא מצאו משבע (יט), עושין מישש, מחמש, מארבע, משלש, משתיים, ומאחת. ומי עשאם, הראשונה עשה משה, והשניה עשה עזרא, וחמש מעזרא ואילך, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, שבע מעזרא ואילך. ומי עשאן, שמעון הצדיק ויוחנן בהן גדול עשו שתיים שתיים, אליהו עיני בן הקורף וחנמאל המצרי וישמעאל בן פיאיב עשו אחת אחת:

ו. וכבש היו עושים מהר הבית להר המשחה (יט), כפין על גבי כפין, וכפה כנגד האטם, מפני קבר התהום, שבו בהן השורף את הפרה, ופרה וכל מסעדיה יוצאין להר המשחה:

מפני קבר התהום. שלא תהיה שם טומאה רצוצה שהיא בוקעת ועולה: ופרה וכל מסעדיה. סומכיה ועוזריה. לשון ה' יסעדנו על ערש דוי (פסלים מ"ב). ואע"ג דפרה אינה מקבלת טומאה מחיים (ז), מעלה יתירה עשו בה:

עיקר תוספות יום טוב

משום מסעדיה, נמי לא היו צריכים לכבש, דאי נמי נטמאו לא אכפת לן, שלא היו עוסקים עם הפרה אלא מחיים להביאה להר המשחה:

[יה] משבע. כי היכי דתנן לעיל ומזין עליו כל שכעה ולא דוקא, כמו שכתב הר"ב, הכי נמי תני נמי הכא משבע ולא דוקא: [יט] המשחה. מקום שריפתה: (ב) ואי

משניות פרה פרק ג

ז. לא היתה פרה רוצה לצאת, אין מוציאין עמה שחורה, שלא יאמרו, שחורה שחמו. ולא אדמה, שלא יאמרו, שתים שחמו. רבי יוסי אומר, לא משום זה, אלא (כ) משום שנאמר (במדבר יט), והוציא אתה, לבדה. וזקני ישראל היו מקדימים ברגליהם (כג) להר המושחה, ובית טבילה היה שם. ומטמאים היו את הכהן השורף את הפרה, מפני הצדוקים שלא יהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית:

ח. סמכו ידיהם עליו ואמרו לו, אישי

רבינו עובדיה מברטנורא

ולא אדומה. לא היו מוציאין פרה אדומה אחרת עמה בככש: שלא יאמרו שתים שחטו, ורחמנא אמר ושחט אותה, ולא אותה ואת חברתה (כא): ובית הטבילה היה שם. ואותו בית הטבילה נמי חלול היה על גבי כיפין מפני קבר התהום. ואף מקום מערכתה וגיתה השנויין לקמן, כולן על גבי כיפין היו: ומטמאים היו את הכהן. במה שהיו סומכים ידיהם עליו (כד) כדתנן לקמן בכך היה מיטמא, דבגדי אוכלי קודש מדרס לפרת חטאת. והרמב"ם פירש שהיו מטמאין

אותו בשרץ או בשאר טומאות שמטמאים טומאת ערב במעורבי שמש היתה נעשית. שהיו דורשים ואסף איש טהור, אין טהור אלא שהעריב שמשו, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ג) ובא השמש וטהר (כה). וחכמים קבלו דטהור האמור בפרשת חטאת, טהור למעשר קאמר דהיינו טבול יום: (ר"ע מצנטורה)  
אישי כהן גדול. לפי שפעמים נעשית על ידי כהן גדול אבל בכל כהן היא כשרה

עיקר תוספות יום טוב

מה מועיל זה להוציא מצדוקים, הרי בגדי כו' הוי מדרבנן והם אינם מאמינים בזה, ויש לומר, דמכל מקום היו מראין שאין חוששים לדרשה שלהם. ועתו"ט: (כה) וקשה, דהרי נמצא בכתוב גם כן רחץ במים וטהר וההוא למעשר. ועוד, בתגלחת ראשונה כתיב גם כן וטהר ואינו אלא למחנה, ואולי דהם מצריכים בכולם הערב שמש ולמדין מובא השמש. ועתו"ט:

[כא] ואצטריך לטעם שלא יאמרו ולא דייק נמי אותה כמו ר' יוסי, דהאי תנא קמא ר' שמעון הוא דדריש טעמיה דקרא. ונפקא מינה, דאפיק חמור בהדה, לתנא קמא שרי, לר' יוסי אסור. גמרא. ועתו"ט: (כב) לא כו'. כלומר אינך צריך לומר משום ושחט אותה, אלא בהוצאה גופה כתיב כו'. מהר"ם: (כג) ברגליהם. משום חבוב מצוה: (כד) דאילו בטומאה דאורייתא לא היו מזלזלין כולי האי. וקשה,

רבינו עובדיה מברטנורא

בין בכהן גדול, בין בסגן בין בהדיוט: ונסתפג. ונתקנח: עצים. לעשות מהן מערכה לשריפה. מסודרים שם: וארנים. לשון נטע אורן וגשם יגדל האמור בישעיה (מ"ד י"ד), ומין ארז הוא, וכן ברושים. וכל הנך עצים דקחשיב, עדיפי משאר עצים לצורך שריפתה: כמין מגדל. רחבה מלמטה וצרה מלמעלה: ופותחין בהן חלונות. להכניס בהן האש להבעיר העצים: וחזיתה מערבה. פני המערכה ומראיתה והוא המקום שמאחיזין בו את האור היה פונה לצד מערב

משניות פרה פרק ג

כהן גדול, טבול אחת (כ). ירד וטבל ועלה ונסתפג. ועצים היו מסדרים שם, עצי ארזים וארנים וברושים ועצי תאנה חלקה (כ). ועושין אותה כמין מגדל, ומפתחין בה חלונות, וחזיתה מערבה: ט. כפתורה בחבל של מגג ונתנוה על גב המערכה, ראשה בדרום ופניה למערב (כט). הפהן עומד במזרח ופניו למערב, שחט בימינו וקבל בשמאלו. רבי יהודה אומר, בימינו היה מקבל, ונותן לשמאלו, ומזה בימינו. טבל והזה שבע פעמים כנגד בית קדש הקדשים. על כל

דהיינו כלפי המקדש, שהמקדש היה למערבו של הר הזיתים:

בחבל של מגג. חבל עשוי ממין של גמי, כדי שיהיו כל מעשיה בדבר שאינו מקבל טומאה (כט): ופניה למערב. לצד המקדש: ר' יהודה אומר בימינו היה מקבל. כשאר קבלת הדם של קדשים שאם קיבל בשמאל פסול. ואין הלכה כר' יהודה, שכיון שאין דמה נזרק על גבי המזבח אינה כשאר קדשים לענין זה: ומזה בימינו. דכתיב [במדבר י"ט] ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו. הרגילה שבאצבעות, כלומר אצבע היד הימנית (ב) שאדם ממשמש בה תמיד: כנגד בית קודש הקדשים. כדכתיב (צמדנר י"ט) והזה אל נוכח פני אוהל מועד (ב): על כל הזיה טבילה. על כל

עיקר תוספות יום טוב

(כט) למערב. כמו פר של יום הכפורים, אף דלא שייך כאן הטעם דהתם דהא אין כאן מזבח: (ס) הוא מהר"מ ושם מבואר דימין מאצבע ידעינן, דסתם אצבע אינו אלא של ימין, ושיהיה באצבע הסמוך לגודל דייק לה מאצבעו. ועתוי"ט: (סא) ותמיהני, דאוהל מועד בכל מקום המכוון ההיכל. ותו, בפרק ב' דמדות משנה

[בין] אחת. לפי ששוה בהפרשה כמו כהן גדול ביום הכפורים, לכך אמרו לו טבול אחת, אף דהתם חמש טבילות: (כז) חלקה. ולא יותנה כן במיני הארז, לפי שהוא חלק. הר"מ: [כח] ולפי זה כל חבל כשר הואיל ואינו ארוג. והר"ש והתוס' פירשו, לפי שהוא ממין שאינו מקבל טומאה:

## משניות פרה פרק ג

הזיה, טְבִילָה. גָּמַר מְלֵהזוֹת, קִנַּח אֶת יָדוֹ  
בְּגוֹפָה שֶׁל פָּרָה. יָרַד וְהִצִּית אֶת הָאִשׁ  
בְּאֵלִיתוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בְּחַרְיוֹת:  
י. נִבְקָעָה, וְעָמַד חוּץ מִגְּתָהּ, נָטַל עֵץ  
אָרוֹז וְאֶזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת. אָמַר לְהֵן,  
עֵץ אָרוֹז זֶה, עֵץ אָרוֹז זֶה. אֶזוּב זֶה, אֶזוּב  
זֶה. שְׁנֵי תוֹלַעַת זֶה, שְׁנֵי תוֹלַעַת זֶה. שְׁלֹשׁ  
פְּעָמִים עַל כָּל דְּבָר וְדָבָר. וְהֵם אוֹמְרִים  
לוֹ, הֵינּוּ וְהֵינּוּ, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל דְּבָר  
וְדָבָר:

## רבינו עובדיה מברטנורא

הזיה שהיה מזה היה טובל  
אצבעו בדם, דשיירי הדם  
שבאצבע פסולין (ג) להזייה:  
גמר מלהזות קינח ידו בגופה  
של פרה. כדי שישרף הדם  
עמה, כדכתיב [שם] ושרף את  
הפרה את עורה ואת בשרה ואת  
דמה. ובין הזאה להזאה מקנח  
אצבעו בשפת המזרק ולא  
בגופה של פרה, משום נימין  
הנדבקין באצבעו דגנאי לעשות  
בהן הזייה: אליתות. עצים  
קטנים שמלהיבין בהם עצי  
המערכה. אליתות, לשון אליה.

כמו זנבות האודים [ישעיה ז]: בחריות. זמורות של דקל. ואין הלכה כר' עקיבא:  
נבקעה. הפרה מחמת האור. אבל אם לא נבקעה לא, דכתיב [במדבר י"ט] אל תוך  
שריפת, לא קודם שיוצת האור ברובה, ולא אחר שתיעשה אפר (ג). והוא  
הדין אם קרעה בסכין אחר שיוצת האור ברובה: ועמד. הכהן: חוץ מגיתה. גומא  
שהיתה בקרקע כמין גת עשויה לשריפת הפרה, וכשהיה משליך עץ ארוז ואזוב ושני  
תולעת צריך שיעמוד חוץ לאותה גומא (ג): עץ ארוז. אגודה שיש בה עץ ארוז ואזוב  
כרוכים עם שני תולעת: עץ ארוז זה. לפי שיש מינים הרבה שדומין לארוז ואינן  
כשרין, לכך צריך להודיע שזהו שצותה עליו תורה. וכן באזוב. וכן בשני תולעת.  
ואזוב הוא שקורין לו בערבי צעת"ר. ושני תולעת הוא צמר צבוע בצבע הנקרא  
בערבי כרמ"ז ובלע"ז קרמז"י:

## עיקר תוספות יום טוב

תוך, למדנו שיושלך בקרבה בעת הבקיעה.  
ועכשיו שתיים זו שמענו, הביקוע ושיוצת  
האור ברובה. ועתוי"ט: (ד) נראה לי  
מדכתיב והשליך, וסתם השלכה מרחוק  
הוא:

ד' איתא ומתכוין ורואה פתחו של היכל,  
ולא הזכיר קדשי קדשים: (ה) בספרי  
מדמה שבע פעמים, מגיד שחוזר לדם שבע  
פעמים:

[ג] הר"ש קיצר. והר"מ כתב עוד, דמאל



רבינו עובדיה מברטנורא

ברבן. לעץ ארז ואזוב בשיירי לשון של צמר שהוא צבוע בשני תולעת שהיתה ארוכה, ובמה שהיה עודף ממנה על עץ הארז ואזוב היה כורך שלשתן יחד, כדי שיהא להן כובד ויפלו לתוך שריפת הפרה ולא תקלוט השלהבת את הלשון. ואם לא כרכן והשליך כל אחד בפני עצמו, כשרה: ובכברות של אבן. אבנים המנוקבים נקבים דקים ככברה. ואין הלכה כר' ישמעאל: שחור שיש בו אפר. פחם שאם יכתשו אותו יעשה אפר: כותשין אותו.

משניות פרה פרק ג

יא. כָּרְכַן בְּשִׁירֵי הַלֶּשֶׁן וְהַשְּׁלִיךְ לַתּוֹךְ שֶׁרְפָתָהּ. נִשְׂרְפָה, חוֹבְטִין אוֹתָהּ בְּמַקְלוֹת, וְכוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּכִבְרוֹת. רַבִּי יִשְׁמַעְיָאל אוֹמֵר, בְּמַקְבוֹת שֶׁל אֶבֶן (ב) וּבְכִבְרוֹת שֶׁל אֶבֶן הִיְתָה נְעִישִׁית. שְׁחוֹר שְׁיֵישׁ בּוֹ אֶפֶר, כּוֹתְשִׁין אוֹתוֹ. וְשֹׂאִין בּוֹ, מְנִיחִין אוֹתוֹ (ב). הָעֵצִים, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ הֵיךְ נִכְתָּשׁ. וְחוֹלְקִים אוֹתוֹ לְשִׁלְשָׁה חֻלְקִים, אֶחָד נִתֵּן בְּחִיל וְאֶחָד נִתֵּן בְּהַר הַמִּשְׁחָה, וְאֶחָד הִיךְ מִתְחַלֵּק לְכָל הַמִּשְׁמְרוֹת (ב):

ואם לא יחזור כמו אפר, מניחין אותו: בין כך ובין כך: בין שיחזור אפר בין שלא יחזור אפר: חולקין אותו לשלשה חלקים. לאחר שכברו את כל האפר, בין אפר הפרה בין אפר עצים שנשרפו עמה, חולקין את האפר לשלשה חלקים: אחד ניתן, בחיל. למשמרת, כדכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת: ואחד ניתן בהר המשחה. ובה היו הכהנים מקדשין (ב): ואחד היה מתחלק לכל המשמרות. וממנו היו מזין כל ישראל:

עיקר תוספות יום טוב

(ל"ה) אבן. אשר לא יקבלו טומאה, לתוספת השמירה. הר"מ: (ל"ו) מניחין אותו. עד שיעשה מקצתו אפר, כדי לקיים מצות שריפה דכתיב את עורה וגו', אבל עצם לא כתיב, הלכך כותשים אותו עם השאר אע"פ שלא נעשה אפר. אבל בפני עצמו בלא אפר, פסול לקידוש. מהר"מ:

(ל"ז) נראה לי משום דמפני קדושתם נזהרו מטומאת מת משא"כ ישראל, נקט אצלן לשון מקדשין ולא מזין. ועתוי"ט:

(ל"ח) המשמרות. הכ"ד מקומות אשר היו בהן המשמרות. הר"מ. וחוף לעזרה היו. וכן תרגם יונתן, וחדא מפלג לכל מטרת ליואי. ועתוי"ט:

**יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו**

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.



**גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!**



הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

**הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."**  
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ה

רמב"ם הלכות פרה אדומה  
(פ"ב ופ"ג)

# מכתב שכתב בעל הסולם:



ייתר צד נאלמנה, שעציון לא  
היה מצאן האר"י צ"ל ע  
היום הזה, מי שבינ את  
שיטת האר"י צ"ל, ע'א שורשו  
וכי והנה ברצון העליון

יתי, זכיתי לעיבור נשמת האר"י צ"ל, לא לפני מעשי  
הטובים, אלא ברצון עליון, שנשבה גם למני עצמי,  
למה נבחרתי אנכי לנשמה נפלאה זו, שלא זכה  
בה אצב למעט פטירתו ע' היום, ולא אוכל להאריך  
בענין זה לפני שאין זרכי בזה לזכר הנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

## רמב"ם הלכות פרה אדומה - פרק שני

א מעלות יתירות עשו בטהרת פרה אדומה והרחקות גדולות הרחיקו מטומאת המת בכל מעשיה. מפני שהיא כשירה בטבולי יום חשו שמא יבאו לזלזל בה. ומפני זה כשמפרישין הכהן השורף אותה מפרישין אותו ללשכה מוכנת בעזרה. ובית אבן היתה נקראת מפני שכל כליה כלי אבנים שאין מקבלין טומאה. ובכלי האבן היה משתמש כל שבעת ימי ההפרשה. ולא היו נוגעין בו אחיו הכהנים כדי להרבות בטהרתו:

ב שבעת ימים קודם שריפת הפרה מפרישין כהן השורף אותה מביתו. כשם שמפרישין כ"ג לעבודת יוה"כ. ודבר זה קבלה ממשנה רבינו. וכן מפרישין אותו מאשתו שמא תמצא נדה ויהיה טמא שבעת ימים: ג הלשכה שהיה יושב בה כל ז' צפוגית מזרחית היתה. כדי להזכירו שהיא כחמאת הנשחטת בצפון אע"פ שהיא נשחטת בחוץ:

ד כל יום ויום משבעת ימי ההפרשה מזין עליו מי חטאת. שמא נטמא למת והוא לא ידע. חוץ מיום רביעי להפרשה שא"צ הזאה לפי שא"א שלא יהיה לא שלישי לטומאתו ולא שביעי. שאין הזאה בשביעי עולה משום הזאת שביעי עד שיזה בשלישי מלפניה. ומן הדין היה שא"צ הזאה אלא בשלישי ושביעי להפרשה בלבד וזה שמזין יום אחר יום מעלה יתירה עשו בפרה:

ה ברכיעי בשבת היו מפרישין אותו כדי שיחול רביעי שלו להיות בשבת. שההזייה אינה דוחה שבת והרכיעי א"צ הזייה:

ו בכל יום ויום מימי ההפרשה שמזין עליו בהם. מזין מאפר פרה מן הפרות שנשרפו כבר. ואם לא היה שם אלא אפר פרה אחת בלבד מזין ממנו עליו כל הששה:

ז כשמזין עליו בימי ההפרשה אין מזה עליו אלא אדם שלא נטמא במת מעולם שהמזה צריך שיהיה טהור. וא"ת יזה עליו איש שנטמא

והוזה עליו. שמא זה שהזה עליו לא היה טהור מטומאת מת. וכן הכלים שממלאין בהן ומקדשין להזות על הכהן השורף כולם כלי אבנים היו שאין מקבלין טומאה. וכל אלו הדברים מעלות יתירות הן שעשו בה. וכיצד ימצא איש שלא נטמא במת מעולם. חצירות היו בירושלים בנויות על גבי הסלע ותחתיהן חלול מפני קבר התהום. ומביאין היו נשים עוברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהם. וכשירצו להזות על הכהן השורף מביאין שוורים מפני שכרסיהן נפוחות ומניחים על גביהן דלתות ויושבין התינוקות על גבי הדלתות כדי שיהיה האהל מבדיל בינם לבין הארץ מפני קבר התהום. וכוסות של אבן בידם והולכין לשילוח. הגיעו לשילוח יורדין שם וממלאין שאין לחוש שם מפני קבר התהום שאין דרך בני אדם לקבור בנהרות. ועולין ויושבין על גבי הדלתות והולכין עד שמגיעין להר הבית. הגיעו להר הבית יורדין ומהלכין על רגליהן מפני שכל הר הבית והעזרות תחתיהן היה חלול מפני קבר התהום. ומהלכין עד פתח העזרה. ובפתח העזרה היה קלל של אפר נוטלין האפר ונותנין במים שבכוסות ומזין על הכהן השורף. ומטבילין היו התינוקות שממלאין ומקדשין ומזין על השורף אע"פ שהן טהורין מטומאת המת שמא נטמאו בטומאה אחרת:

ח תינוק שטבל למלאות ולהזות לא ימלא בכליו תינוק אחר אע"פ שטבל. ותינוק שטבל להזות על כהן זה אינו מזה על כהן אחר עד שיטבול לשם מעשה זה הכהן. וכן כלים שטהרום לחטאת זו ובני אדם שטהרום לחטאת זו לא יתעסק בהם בפרה אחרת עד שיטבלו לשמה. וכל הדברים האלו מעלות יתירות בפרה:

### רמב"ם הלכות פרה אדומה - פרק שלישי

א אין שורפין את הפרה אלא חוץ להר הבית שנאמר (צמזכר י"ט-ג) "והוציא אותה" אלא מחוץ למחנה. ובהר המשחה היו שורפין

אותה. וכבש היו עושין מהר הבית להר המשחה ותחתיו בנוי כיפין כיפין וכיפה על כל ב' כיפין כדי שיהיו ב' רגלי הכיפה על גג ב' כיפין שתחתיה. כדי שתהיה תחת הכל חלול מפני קבר התהום. אף מקום שריפתה ומקום הטבילה שהיו בהר המשחה תחתיהן חלול מפני קבר התהום. והפרה והשורף וכל המסעדין בשריפתה יוצאין מהר הבית להר המשחה ע"ג כבש זה:

ב כיצד שורפין אותה. זקני ישראל היו מקדימין ברגליהן להר המשחה ובית טבילה היה שם. וכהן והמסעדין בשריפתה והפרה יוצאין על הכבש ובאין להר המשחה. ומטמאין את הכהן וסומכין הזקנים את ידיהם על הכהן ואומרים לו טבול אחת. ואם היה כ"ג אומרים לו אישי כ"ג טבול אחת. ירד וטבל ועלה ונסתפג. ועצים מסודרים היו שם ארזים אלונים וברושים ועצי תאנה חלקה. ועושין מערכה כמין מגדל ומפתחין בה חלונות כדי שתהיה האור מלבבת בהן. ומראה המערכה במערב. וכופתין את הפרה בחבל של מגג ונותנין אותה על גבי המערכה ראשה לדרום ופניה למערב. הכהן עומד במזרח ופניו למערב. שוחט בימינו ומקבל הדם בשמאלו. ומזה באצבעו הימנית מן הדם שבכפו השמאלית שבע פעמים כנגד בית קדשי הקדשים. על כל הזאה טבילת אצבע בדם. ושירי הדם שבאצבע פסולים להזייה לפיכך על כל הזאה מקנח אצבעו בגופה של פרה גמר מלהזות מקנח את ידיו בגופה של פרה ויורד מן המערכה והצית את האש בעצים קטנים והכניסן תחת עצי המערכה והתחיל האש בה והכהן עומד ברחוק ומשמר לה עד שיצת את האור ברובה ותקרע בטנה. ואח"כ נוטל עץ ארו ואזוב אין פחות מטפח וצמר צבוע בתולעת זה שלש פעמים ואומר לעומדים שם. עץ ארו זה עץ ארו זה עץ ארו זה. אזוב זה אזוב זה אזוב זה. שני תולעת זה שני תולעת זה שני תולעת זה שלש פעמים על כל אחד ואחד והן אומרין לו הין הין הין הין שלש פעמים על כל אחד ואחד. וכל כך למה לפי שמיני ארזים שבעה הן ומיני אזוב ארבעה

והצבוע אדום יש שצובעין אותו כפואה ויש שצובעין אותו בלכא ויש שצובעין אותו בתולעת והתולעת היא הגרגרים האדומים ביותר הדומים לגרעיני החרובים והן כמו האוג ותולעת כמו יתוש יש בכל גרגיר מהן ולפיכך מודיע לכל ומגלה להן שאלו הן המינים האמורים בתורה. והאזוב האמור בתורה הוא האזוב שאוכלין אותו בעלי בתים ומתבלין בו הקדירות. האזוב והארז והתולעת שלשתן מעכבין זה את זה. וכורך האזוב עם הארז בלשון של שני ומשליך אל תוך בטנה שנאמר (צמזכ יט-י) "והשליך אל תוך שריפת הפרה". ואינו משליך קודם שיצית האור ברובה ולא אחר שתעשה אפר ואם השליך פסולה שנא' (צמזכ יט-י) "אל תוך שריפת" לא קודם שיצת האור ברובה ולא אחר שתעשה אפר. בין שהשליך שלשתן כאחת בין שהשליך זה אחר זה בין שהשליך לתוך גופה או לתוך שריפתה בין שנקרעה מאליה ואחר כך השליך בין שקרעה בידו או בכלי כשירה:

ג נגמרה שריפתה חובטין אותה במקלות היא וכל עצי המערכה שנשרפה בהן וכוברין את הכל בכברות וכל שחור שאפשר שיכתש ויהיה אפר בין מבושרה בין מן העצים כותשין אותו עד שיעשה אפר ושאיין בו אפר מניחין אותו וכל עצם שנשאיר מעצמיה בלא שריפה בין כך ובין כך היה נכתש:

ד אין מכניסין כלום מאפרה להניחו בעזרה שנאמר (צמזכ יט-י) "והניח מחוץ למחנה". ושלושה חלקים היו חולקין את כל אפרה אחד ניתן בחיל ואחד בהר המשחה ואחד מתחלק לכל המשמרות. זה שמתחלק לכל המשמרות היו הכהנים מקדשין ממנו. וזה שניתן בהר המשחה היו ישראל מזיין ממנו. וזה שניתן בחיל היה מוכן ומוצנע שנאמר (צמזכ יט-י) "והיתה לעדת בני ישראל למשמרת" מלמד שמצניעין ממנו. וכן היו מצניעין מאפר כל פרה ופרה ששורפין בחיל. ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשנייה. ראשונה עשה







זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ז'  
זוהר על ברכת כהנים



ויקרא דף  
ל"ד ע"ב -  
ל"ה ע"א -

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש

**שְׁנֵינוּ**, כתוב (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מי זו ממלכת כהנים? כמו שנאמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו. שפשמת ברכת פנסת ישראל על יד הכהנים, אז נקראת על שמם, זהו שכתוב ממלכת כהנים.

**כְּתִיב** (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מאן ממלכת כהנים. כמה דאת אמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו, דכד אתברכא פנסת ישראל על ידא דכהנו, כדון אתקרי על שמיהון, הדא הוא דכתיב ממלכת כהנים.

מלכות כהנים לא נקראת, אלא ממלכת

**רַבִּי** שמעון אמר, בא ראה, מלכות כהנים לא נקראת, אלא ממלכת, שהמליכו אותה הכהנים ועשו אותה גבירה על הכל. אבל מלכות כהנים לא נקראת, שהרי מן השמים נקראת מלכות, מלכות שמים ודאי. וכאן ממלכת, כמו שנאמר שכהנים המליכו אותה, ומחברים אותה עם המלך. ואז היא ממלכת על כל גנזי המלך. ממלכת על כל כלי זינו של המלך. ממלכת בעליונים ובתחתונים. ממלכת על כל העולם.

**רַבִּי** שמעון אמר, תא חזי, מלכות כהנים לא אקרי, אלא ממלכת, דאמלכו לה כהני, ועבדו לה (גבירתא) גבורתא על פלא. אבל מלכות כהנים לא אקרי, דהא מן השמים אקרי מלכות, מלכות שמים ודאי. והכא ממלכת, כמה דאת אמר דכהני אמלכו לה, ומחבראן לה במלכא, וכדין היא ממלכת, על כל גנזי מלכא. ממלכת על כל זויני מלכא. (דף ל"ה ע"א) ממלכת בעלאי ותתאי. ממלכת על כל עלמא.

ואגדתו על ארץ יסדה

**רַבִּי** יוסי אמר, כתוב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו - כשמוזדוג המלך כנגדה בכל אותן העטרות הקדושות בכנוס אחד, אזי ואגדתו כתוב.

**רַבִּי** יוסי אמר, כתיב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו: כד אזדווג מלכא לקבלה, בכל אינון עטרין קדישין, בכנופיא חד, כדין ואגדתו כתיב.

בשעה שהכהן עובד את העבודה ומקריב קרבן ומקטיר קטרות ומכון דברים לקרב הכל כאחד, אזי כתוב, ואגדתו על ארץ יסדה

**רַבִּי** יצחק אמר, ואגדתו - כמו שנאמר ולקחתם אגדת אוב.

**רַבִּי** יצחק אמר, ואגדתו: כמה דאת אמר, (שמות יב) ולקחתם אגדת

מה זה אומר? שפְּשַׁמְתַּחֲבָרִים כְּאֶחָד ומתְּבַרְכֶת מֵהֶם, אֲזִי שׁוֹלֵטֶת עַל הַפֶּל וּמַאִירָה לַמַּעֲלָה וְלַמַּטָּה, וְהַפֶּל בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהִין עוֹבֵד אֶת הָעֶבֶדוּת וּמִקְרִיב קֶרְבָּן וּמִקְטִיר קֶטֶרֶת וּמִכּוּן דְּבָרִים לְקֶרֶב הַפֶּל כְּאֶחָד. אֲזִי כְּתוּב, וְאֶגְדְּתוּ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה.

אזוב. מאי קא מיירי. דכד מתחבראן כחדא, ואתברכא מנייהו, כדן שלטא על בלא, ונהרא לעילא ותתא. וכלא בשעתא דכהנא פלח פולחנא, ואקריב קרבנא, ואקטר קטרת, ומכוון מלין לקרבא כלא כחדא. כדן כתיב, ואגדתו על ארץ יסדה.

כְּשֵׁנוּסַע אֶהְרֹן, הַכֹּל נוֹסְעִים עִמּוֹ, עַד שְׁמֵתִבְרַכַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּמִתְבָּרְכִים עֲלֵיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים

**רְבִי יוֹסִי** אָמַר, כְּשֵׁנוּסַע אֶהְרֹן, הַפֶּל נוֹסְעִים עִמּוֹ, עַד שְׁמֵתִבְרַכַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּמִתְבָּרְכִים עֲלֵיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, אֲזִי כְּתוּב (תהלים קלה) בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ. (שם עב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ וְיִמְלָא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן.

**רְבִי יוֹסִי** אָמַר, כִּד נָטַל אֶהְרֹן כְּלָא נְטָלִין עִמִּיה, עַד דְּאֶתְבְּרַכָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֶתְבְּרַכָאן עֲלָא וְתַתָּא. כְּדִין כְּתִיב, (תהלים קלה) בְּרוּךְ יי' מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ. (תהלים עב) וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלָא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן.

בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהִנִים פּוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר חֶסֶד שְׁלֹמַעֲלָה וּמִתְחַבֵּר בַּכ"ה הַזֹּאת, וּמִתְבַּשְׁמֵת וּמִתְבָּרַכַת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל

**וּבְשַׁעַה** שֶׁהִכְהִנִים פּוֹרְשִׁים יְדֵיהֶם, שְׁבָאִים מִחֶסֶד, מִתְעוֹרֵר חֶסֶד שְׁלֹמַעֲלָה וּמִתְחַבֵּר בַּכ"ה הַזֹּאת, וּמִתְבַּשְׁמֵת וּמִתְבָּרַכַת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲבִירִים מֵהֶם דִּינִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶת שְׂאֵר הָעַמִּים.

**וּבְשַׁעַתָּא** דְּפָרְסִין פְּהִינֵי יְדֵיהוּ, דְּאֶתִיין מִחֶסֶד, אֶתְעַר חֶסֶד דְּלַעֲיִלָא, וְאֶתְחַבֵּר בְּהַאי כֹּה, וּמִתְבַּסְמָא וּמִתְבָּרַכָא בְּאַנְפִין נְהִירִין לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶתְעַדִי מִנְהוֹן דִּינֵי, הָדָא הוּא דְכְתִיב כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא לְשָׂאֵר עַמִּין.

זוהר במדבר דף קמ"ז ע"ב - קמ"ז ע"א

כֹּה תְּבָרְכוּ - בְּשֵׁם הַמַּפְרָשׁ. כֹּה תְּבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ

**בְּגִין** כִּד כֹּהֵן, וְלֹא אַחֲרָא. כֹּהֵן בְּגִין דִּיתְעַר הַאי בְּתַרְא דִּילִיה חֶסֶד, עַל יְדוֹ, דְּאֶקְרִי חֶסֶד, דְּכְתִיב, (דברים

בְּגִין כִּד כֹּהֵן, וְלֹא אַחֲרָא. כֹּהֵן בְּגִין דִּיתְעַר הַאי בְּתַרְא דִּילִיה חֶסֶד, עַל יְדוֹ, דְּאֶקְרִי חֶסֶד, דְּכְתִיב, (דברים

(דברים לג) לְאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא בָּא מִצֵּד  
הַחֶסֶד. וְכָתוּב (תהלים קמה) וְחֲסִידֶיךָ  
יְבָרְכֻכָּה, אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכֻכָּה, אֲלֵא  
יְבָרְכוּ כ"ה. פה תְּבָרְכוּ - בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ.  
פה תְּבָרְכוּ - בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ.

(ג) לְאִישׁ חֲסִידֶךָ. וְהוּא אֲתִי מִסְטָרָא  
דְּחֶסֶד. וְכָתוּב (תהלים קמה) וְחֲסִידֶיךָ  
יְבָרְכֻכָּה, אֵל תִּקְרֵי יְבָרְכֻכָּה, אֲלֵא  
יְבָרְכוּ כ"ה. פה תְּבָרְכוּ, בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ.  
כה תְּבָרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ.

ומאירים מעמק הבאר שנמשך להם מאותו עמק שיוצא תמיד, ולא פוסקים הברכות  
הנובעות מבויעים לכל העולמות, ומתברכים ומשקים מכלם

**למדנו**, אמר רבי יהודה, בשעה שהכהן  
שִׁלְמָטָה קָם וּפִרְשׁ יָדָיו, כָּל  
הַכֹּתָרִים (ספירות) הַקְּדוּשִׁים שִׁלְמָעֵלָה  
מִתְעוֹרְרִים וּמִתְקַנְיִם לְהַתְבָּרֵךְ, וּמֵאִירִים  
מֵעֵמֶק הַבָּאָר שֶׁנִּמְשָׁךְ לָהֶם מֵאוֹתוֹ עֵמֶק  
שִׁיּוּצָא תְּמִיד, וְלֹא פוֹסְקִים הַבְּרָכוֹת  
הַנוֹבְעוֹת מִבוּיעִים לְכָל הָעוֹלָמוֹת,  
וּמִתְבָּרְכִים וּמִשְׁקִים מִכָּלֶם.

**תאנא**, אמר רבי יהודה, בשעתא  
דְּכִהֵנָּא דְלִתְתָּא קָם וּפְרִים  
יָדָיו, כָּל כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּלַעִילָא  
מִתְעָרִין, וּמִתְתַּקְנִין לְאַתְבָּרְכָא, וְנִהְרִין  
מֵעוּמְקָא דְבִירָא, דְּאַתְמְשָׁךְ לְהוּ מֵהָהוּא  
עוּמְקָא דְנִפְק תְּדִיר, וְלֹא פְסִיק בְּרַכָּאן  
דְּנִבְעוּן, מִבוּיעִין לְכָלְהוּ עֲלָמִין וּמִתְבָּרְכִין  
וּמִתְשַׁקְיִין מִכָּלְהוּ.

ולמדנו, באותו זמן לחש ושתיקה יש בכל העולמות

**ולמדנו**, באותו זמן לחש ושתיקה  
יֵשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. לְמַלְךְ  
שְׂרוּצָה לְהַזְדוּג בַּמַּלְכָּה וְרוּצָה לְהַפְגִּס  
אֵלֶיהָ בְּלַחַשׁ, וְכָל הַשְּׂמֵשִׁים מִתְעוֹרְרִים  
בְּאוֹתוֹ זְמַן וּמִתְלַחֲשִׁים: הֲרֵי הַמַּלְךְ בָּא  
לְהַזְדוּג בַּמַּלְכָּה. מִי הַמַּלְכָּה? זוּ כְּנֶסֶת  
יִשְׂרָאֵל. מִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל? כְּנֶסֶת  
יִשְׂרָאֵל סָתֵם.

**ותאנא**, בההוא זמנא, לחישותא  
ושתיקותא הוי בכל עלמין.  
לְמַלְךְ דְּבַעֵי לְאַזְדוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא,  
וּבַעֵי לְמַעַל לָהּ בְּלַחֲשׁוֹ, וְכָל שְׂמֵשִׁין  
מִתְעָרִין בַּהָהוּא זְמַנָּא וּמִתְלַחֲשִׁין, הָא  
מַלְכָּא אֲתִי לְאַזְדוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא. מֵאַן  
מִטְרוֹנִיתָא. דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מֵאַן  
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל סָתֵם.

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם

**למדנו**, אמר רבי יצחק, כהן צריך  
לְזַקֵּף יָמִין עַל שְׂמֹאל,  
שְׂכָתוּב (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרֹן אֶת יָדוֹ  
אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם. יָדוֹ כְּתוּב, וְלֹא יָדָיו.

**תאנא** אמר רבי יצחק, כהן בעי  
לְזַקֵּף יָמִינָא עַל שְׂמֹאלָא,  
דְּכָתוּב, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרֹן אֶת יָדוֹ  
אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם. יָדוֹ כְּתוּב, וְלֹא יָדָיו.

משום ששִׁבַּח הַיָּמִין עַל הַשְּׂמָאל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סוּד הוּא, מִשּׁוּם שִׁכְתוּב וְהוּא יְמִשּׁוּל בְּךָ. (בראשית ג)

מִשּׁוּם דְּשִׁבְחָא דִּימִינָא עַל שְׂמָאלָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, רְזָא הוּא, מִשּׁוּם דְּכַתִּיב, (בראשית ג) וְהוּא יְמִשּׁוּל בְּךָ.

כְּהֵן שְׂרוּצָה לְפָרֵשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂיִתוּסַף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ, שְׂצָרִיף לְקַדֵּשׁ יְדָיו עַל יַד הַקְּדוּשָׁה **תְּאֵנָא**, כְּהֵן דְּבָעֵי לְפָרְסָא יְדָיו, בְּעֵי דִיתוּסַף קַדוּשָׁה (דף קמ"ו ע"ב) עַל קַדוּשָׁה דִּילִיָּה, דְּבָעֵי לְקַדְשָׁא יְדָיו, עַל יְדָא דְקַדִּישָׁא. מֵאֵן יְדָא דְקַדִּישָׁא. דָּא לִיּוֹאֵה. דְּבָעֵי כְּהֵנָּה לִיטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא מִיְדָיו, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם, הָא אֵינּוֹן קַדִּישִׁין. וְכַתִּיב כְּהֵן בְּלוִיִּם, (במדבר יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'. שְׂבָט אַבִּיךָ - כָּלֵל. מִכָּאֵן שְׂכָל כְּהֵן שְׂפּוֹרֶשׁ יְדָיו, צְרִיף לְהַתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵי קַדוּשָׁה, לְהוֹסִיף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ. וְלָכֵן לֹא יִטַּל קַדְשָׁה שֶׁל מִיָּם מִבְּנֵי אָדָם אַחֵר שְׂאִינְנֵו קַדוּשָׁה.

כְּהֵן שְׂרוּצָה לְפָרֵשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂיִתוּסַף קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ, שְׂצָרִיף לְקַדֵּשׁ יְדָיו עַל יַד הַקְּדוּשָׁה **תְּאֵנָא**, כְּהֵן דְּבָעֵי לְפָרְסָא יְדָיו, בְּעֵי דִיתוּסַף קַדוּשָׁה (דף קמ"ו ע"ב) עַל קַדוּשָׁה דִּילִיָּה, דְּבָעֵי לְקַדְשָׁא יְדָיו, עַל יְדָא דְקַדִּישָׁא. מֵאֵן יְדָא דְקַדִּישָׁא. דָּא לִיּוֹאֵה. דְּבָעֵי כְּהֵנָּה לִיטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא מִיְדָיו, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם, הָא אֵינּוֹן קַדִּישִׁין. וְכַתִּיב כְּהֵן בְּלוִיִּם, (במדבר יח) וְגַם אֶת אַחִיף מִטָּה לְוִי וְגו'. שְׂבָט אַבִּיךָ כָּלֵל. מִכָּאֵן, דְּכָל כְּהֵן דְּפָרִים יְדָיו, בְּעֵי לְאַתְקַדְשָׁא עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא, לִיתוּסַף קַדוּשָׁה עַל קַדוּשְׁתִּיהּ. וְעַל דָּא, לֹא יִטוּל קַדוּשָׁה דְּמִינָא, מִבְּנֵי גִשׁ אַחֵרָא, דְּלֹא הוּי קַדִּישָׁא.

צְרִיף לְהוֹסִיף כְּהֵן קַדְשָׁה עַל קַדְשָׁתוֹ

**וּבְצַנִּיעוּתָא** דְּסַפְרָא תְּאֵנָא, לְוִי דְּאִתְקַדֵּשׁ כְּהֵנָּה עַל יְדָיו, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדְשָׁא בְּקַמְיּוּתָא. וְאַמַּי לְוִי, וְיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדָא דְכְּהֵנָּה אַחֵרָא. תְּאֵנָא, כְּהֵנָּה אַחֵרָא לֹא בְּעֵי, דְּהָא כְּהֵן דְּלֹא שְׁלִים, לֹא בְּעֵי הָאִי כְּהֵנָּה שְׁלִים, לְאַתְפַּגֵּם עַל יְדָא דְפִגְמָא דְּלֹא שְׁלִים. אָבַל לְוִי דְּאִיהוּ שְׁלִים, וְאַתְחִזִּי לְסַלְקָא בְּדוּכְנָא, וְלִמְפַלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אַקְרִי קַדוּשָׁה, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם.

**וּבְצַנִּיעוּתָא** דְּסַפְרָא תְּאֵנָא, לְוִי דְּאִתְקַדֵּשׁ כְּהֵנָּה עַל יְדָיו, בְּעֵי הוּא לְאַתְקַדְשָׁא בְּקַמְיּוּתָא. וְאַמַּי לְוִי, וְיִתְקַדֵּשׁ עַל יְדָא דְכְּהֵנָּה אַחֵרָא. תְּאֵנָא, כְּהֵנָּה אַחֵרָא לֹא בְּעֵי, דְּהָא כְּהֵן דְּלֹא שְׁלִים, לֹא בְּעֵי הָאִי כְּהֵנָּה שְׁלִים, לְאַתְפַּגֵּם עַל יְדָא דְפִגְמָא דְּלֹא שְׁלִים. אָבַל לְוִי דְּאִיהוּ שְׁלִים, וְאַתְחִזִּי לְסַלְקָא בְּדוּכְנָא, וְלִמְפַלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא, הָא שְׁלִים הוּא, וְהָא אַקְרִי קַדוּשָׁה, דְּכַתִּיב וְקַדְשֶׁתְּ אֶת הַלְוִיִּם.



טהור, שפֿתוב וְטִהְרַת אַתֶּם. וּמְשׁוּם כִּן צְרִיף לְהוֹסִיף כִּהֵן קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתוּ.

אָמַר רַבִּי תַנְחֻם, אַף אֶקְרִי טָהוֹר, דְּכֵתִיב, (במדבר ח) וְטִהְרַת אֹתָם. וּבְגִין כִּן בְּעֵי לְאוֹסְפָא כִּהֵנָּא קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתִיהּ.

כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ כְתָרִים קִדוּשִׁים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְבִדּוֹ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לֹ

**לְמִדְנֹו**, כִּהֵן שְׂפּוֹרֶשׁ יְדִיו, צְרִיף שְׂהַאֲצָבְעוֹת לֹא יִתְחַבְּרוּ וְזוֹ בְּזוֹ, כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ כְתָרִים קִדוּשִׁים כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְבִדּוֹ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לֹ, מְשׁוּם שְׁשֵׁם הַקִּדּוּשׁ צְרִיף לְהִתְפָּרֵשׂ בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת שְׂלֹא לְעַרְב זֶה בְּזֶה, וְלֹא יִתְפָּנוּ (ולחתכון) בְּאוֹתָם דְּבָרִים.

**תַּאנְא**, כִּהֵנָּא דְפָרִים יְדִיו, בְּעֵי דְלֹא יִתְחַבְּרוּ אֲצָבְעֵן דָּא בְדָא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּ כְתָרִין קִדְשִׁין, כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי, כְּמָה דְאַתְחֻזִי לִיהּ. בְּגִין דְשִׂמְא קִדְשָׁא בְּעֵי לְאַתְפָּרְשָׂא בְּאַתְוֹן רְשִׁימִין דְלֹא לְאַעֲרְבָא דָּא בְדָא. וְלֹא יִתְפָּנוּ (נ"א ולא תכוונא) בְּאַיְנוֹן מְלִין.

רוּצָה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְבָּרְכוּ עֲלִיּוֹנִים כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ תַחְתּוֹנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם קִדוּשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה עַל יְדֵי הַתַּחְתּוֹנִים

**אָמַר** רַבִּי יִצְחָק, רוּצָה הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְבָּרְכוּ עֲלִיּוֹנִים כְּדִי שְׂיִתְבָּרְכוּ תַחְתּוֹנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם קִדוּשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה עַל יְדֵי הַתַּחְתּוֹנִים, שֶׁהֵם קִדוּשִׁים בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה, שֶׁהֵם קִדוּשִׁים מְכַל קִדוּשִׁים שְׂלֻמְטָה, שְׂכָתוּב (תהלים קמח) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

**אָמַר** רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דִּיתְבָּרְכוּ עֲלָאי, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּ תַתָּאי, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלָאי דְאַיְנוֹן קִדְשִׁין בְּקִדְשָׁה עֲלָאָה, עַל יְדָא דִתַּתָּאי, דְאַיְנוֹן קִדְשִׁין בְּקִדְשָׁה עֲלָאָה, דְאַיְנוֹן קִדְשִׁין מְכַל קִדְשִׁין דִּלְתַתָּא, דְכֵתִיב, (תהלים קמח) וַחֲסִידֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

צְרִיף כִּהֵן לְכּוֹן בְּאוֹתָם דְבָרִים שְׂלֻמְעֵלָה לִיְחַד אֶת הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ כְּפִי שְׂצָרִיךְ

**אָמַר** רַבִּי יְהוּדָה, כָּל כִּהֵן דְלֹא יָדַע רְוָא דָּא, וְלִמָּן מְבָרַךְ, וּמָאן הוּא בְּרַכְתָּא דְמְבָרַךְ, לָאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה בְּרַכְתָּא, וְהִינּוּ דְכֵתִיב, (מלאכי ב) כִּי שְׂפָתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מָה זֶה דַעַת? דַעַת סִתָּם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלִיּוֹנִים יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמָה

**אָמַר** רַבִּי יְהוּדָה, כָּל כִּהֵן דְלֹא יָדַע רְוָא דָּא, וְלִמָּן מְבָרַךְ, וּמָאן הוּא בְּרַכְתָּא דְמְבָרַךְ, לָאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה בְּרַכְתָּא, וְהִינּוּ דְכֵתִיב, (מלאכי ב) כִּי שְׂפָתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מָה זֶה דַעַת? דַעַת סִתָּם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלָאִין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ.

יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ? תוֹרָה. תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם. אֵיךְ אַחוּזָה תוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה שְׁנִקְרָאת תוֹרָה סֵתָם? שְׁלַמְדָנוּ, תוֹרָה שְׁבִכְתָב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה בְּאוֹתָם כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים שְׁנִקְרָאוּ כָּר. מָה הַטַּעַם? כִּי מִלֶּאֲדָה ה' צְבָאוֹת הוּא. וְלַמְדָנוּ שְׁצָרִיךְ הַפְּהוּ לַכּוֹן בְּאוֹתָם דְּבָרִים שְׁלַמְעֵלָה לִיַחַד אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּפִי שְׁצָרִיךְ.

וּמֵאֵי יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ. תוֹרָה. תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם, הֵיךְ אַחֲרֵיָא תוֹרָה דְּלַעֲלֵיָא דְאַקְרִי תוֹרָה סֵתָם. דְּתַנַּיָא, תוֹרָה שְׁבִכְתָב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה בְּאִינוֹן כְּתָרִין עֲלֵאִין דְּאִתְקָרוּן הָכִי. מֵאֵי טַעַמָא. כִּי מִלֶּאֲדָה יֵי צְבָאוֹת הוּא. וְתַנַּיָא, דְּבַעֲי כְּהֵנָּא לְכוּנָא בְּאִינוֹן מְלִין דְּלַעֲלֵיָא, לִיַחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ.

הַיַּחֲדוּת שֶׁל שְׁנֵיהֶם

**מִצְוָה** אַחַר זו - בְּרַפְת כְּהָנִים. יִבְרַכְךָ ה', יָאֵר ה', יִשָּׂא ה'. מְקוֹר מְשַׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֵלוּ: יוֹד ה"א וְא"ו ה"א (י"ד ה"י וְא"ו ה"י). קְדָשָׁה, אֶהְיֶה אֶהְיֶה אֶהְיֶה דִּילֵיהּ, שְׁמִקוּרוֹ יוֹד ה"א וְא"ו ה"א. הַקְּשׁוֹר שֶׁל שְׁנֵיהֶם, הַיַּחֲדוּת שֶׁל שְׁנֵיהֶם - אֲדָנִי, שְׁבוֹ א"י, שְׁרַמְזִים אִיהֶדוּנָה"י (יֵאֵהדוּנָה"י, זוּה הַעֲמוּד הָאֲמֻצִיעִי, וְהַשְׁכִּינָה הִיא יֵאֵהדוּנָה"י) (מְקוֹר מַג' שְׁמוֹת אֵלוּ יוֹד ה"י וְי"ו ה"י שְׁרַמְזִים יֵאֵהדוּנָה"י, זוּה הַעֲמוּד הָאֲמֻצִיעִי, הַשְׁכִּינָה אִיהֶהדוּנָה"י) (יֵאֵהדוּנָה"י), וְרַמְזִים א"י רְבִיעִי מְשַׁנֵּי שְׁמוֹת מְפָרְשִׁים שְׁרַשׁוּמִים בְּהֶם.

**פְּקוּדָא** בְּתַר דָּא, בְּרַפְת כְּהָנִים יִבְרַכְךָ יי, יָאֵר יי. יִשָּׂא יי. מְקוּרָא מִתְלַת שְׁמֵהוּן אֲלֵין, יוֹד ה"א וְא"ו ה"א (ס"א יוֹד ה"י וְא"ו ה"י). קְדוּשָׁה, אֶהְיֶה אֶהְיֶה אֶהְיֶה דִּילֵיהּ, דְּמְקוּרָא דִּילֵיהּ, יוֹד ה"א וְא"ו ה"א. קְשׁוּרָא דְתַרְוֵיהוּ, יַחֲדוּ דְתַרְוֵיהוּ, אֲדָנִי, דְבִיָּה א"י, דְרַמְזִין אִיהֶדוּנָה"י (ס"א יֵאֵהדוּנָה"י וְדָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצִיעִיתָא וְשְׁכִינְתָא אִיהִי יֵאֵהדוּנָה"י) (ס"א מְקוּרָא מַג' שְׁמֵהוּן אֲלֵין יוֹד ה"י וְי"ו ה"י דְרַמְזִין יֵאֵהדוּנָה"י וְדָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצִיעִיתָא שְׁכִינְתָא אִיהֶהדוּנָה"י נ"א אִיהֶהוּנָה"י) וְרַמְזִין א"י רְבִיעִיָּהּ, מְתָרִי שְׁמֵהוּן מְפָרְשִׁין, דְרַשִּׁימִין בְּהוּן (ע"כ רַעִיא מְהִימָנָא) (תַּצָּא רַע"ו ע"א כִּי יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָה)

רעיא מהימנא-

שֵׁם הַקְּדוֹשׁ גְּלוֹי וּמְכָסָה

**אָמַר** רַבִּי שְׁמַעוֹן, תָּאנָא בְּצִנְעוּתָא דְצִנְעוּתָא, שֵׁם הַקְּדוֹשׁ גְּלוֹי וּמְכָסָה, שְׁגֻלֵי הָרִי כְּתוּב בִּיּוֹד ה"א וְא"ו ה"א. שְׁמְכָסָה כְּתוּב בְּאוֹתֵיזוֹת אַחֲרוֹת, וְאוֹתוֹ שְׁמְכָסָה הוּא הַנְּסֻתָר

**אָמַר** רַבִּי שְׁמַעוֹן, תָּאנָא בְּצִנְעוּתָא דְסַפְרָא, שְׁמָא קְדִישָׁא אֲתַגְלִיָּא וְאֲתַכְסִּיָּא. דְּאֲתַגְלִיָּא, כְּתוּב בִּיּוֹד ה"א וְא"ו ה"א. דְּאֲתַכְסִּיָּא כְּתוּב בְּאַתְוֹן אַחֲרָן, וּמָהוּוּא דְּאֲתַכְסִּיָּא הֵהוּא

(אחרים, ואותו שמכסה הוא נסתר) של הכל. אמר רבי יהודה, ואפלו אותו שמגלה מכסה באותיות אחרות, בגלל אותו טמיר הטמירים בפנים.

טמיר (ס"א אחרנין והוא דאתכסייא הוא טמירו) דכלא. אמר רבי יהודה, ואפילו ההוא דאתגלייא, אתכסייא באתון אחרן, בגין ההוא טמירא דטמירין בגו.

באותיות אלו של השם הזה סתומים עשרים ושתים מדות הרחמים, ושלוש עשרה של העתיק נסתר וגנוז מהכל

**שְׁהַרִי** פֶּאן צְרוּף הַכְּהֵן לְצִרְף שֵׁם הַקְּדוּשׁ וְלִהְיוֹרִיד רַחֲמִים, (כלם) שְׁכֻלָּם כְּלוּלִים בְּדַבּוּר שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת (שכלן מדות) (בשני כתרים) כְּתָרֵי הַרַחֲמִים. וּבְאוֹתִיּוֹת אֵלּוּ שֶׁל הַשֵּׁם הַזֶּה סְתוּמִים עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם מִדּוֹת הַרַחֲמִים, וּשְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה שֶׁל הַעֲתִיק נִסְתָּר וְגִנּוּז מִהַכֵּל. וְתִשַׁע שֶׁהִתְגַּלוּ מִזְעִיר אֲנָפִין (בזעיר אנפין), וּמִתְחַבְּרִים כָּלָם בְּצִרוּף שֵׁם אֶחָד שֶׁהִיא הַכְּהֵן מְכוּן כְּשֹׁפֵרֶס יָדָיו בְּעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת חֻקוֹקוֹת.

**דְּהָא** הֵכָא בְּעֵי כְּהֵנָא לְצִרְפָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְלִמְיַחַת רַחֲמֵי, (כלהו) דְּכֻלְהוּ כְּלִילִין בְּדִיבּוּר דְּכ"ב אֲתוּנִין (ס"א דכלהו מכילין) (ס"א בתרי כתרי) כְּתָרֵי דְּרַחֲמֵי. וּבְהֵנִי אֲתוּנִין דְּהָאֵי שְׁמָא, סְתִימָאן כ"ב מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, וּי"ג דְּעֲתִיקָא סְתִימֵי וְגִנּוּז מְכֻלָּא, וְט' דְּאֲתַגְלִיין מִזְעִיר אֲנָפִין (בועיר אנפין) וּמִתְחַבְּרִין כְּלָהוּ בְּצִרוּפָּא דְּשְׁמָא חַד, דְּהוּהוּ מְכוּוֹן כְּהֵנָא כְּדִּי פְרִים יָדוּי כְּכ"ב אֲתוּנִין גְּלִיפִין.

כְּשֶׁהִיָּתָה צְנִיעוּת בְּעוֹלָם, הִיא מִתְגַּלָּה שֵׁם זֶה לְכֹל

**וְלִמְדָנוּ**, כְּשֶׁהִיָּתָה צְנִיעוּת בְּעוֹלָם, הִיא מִתְגַּלָּה שֵׁם זֶה לְכֹל. מִשְׁרַבְּתָהּ הַחֲצִפָּה בְּעוֹלָם, נִסְתָּר בְּאוֹתִיּוֹתָיו. שְׁכֻשְׁהִיא מִתְגַּלָּה, הַכְּהֵן הִיא מְכוּוֹן, וְהַשֵּׁם מִתְפָּרֵשׁ. בְּמָה מְכוּוֹן? מְכוּוֹן בְּנִסְתָּר שְׁטִמִיר וְגִנּוּז, וּמִתְגַּלָּה וּמִתְפָּרֵשׁ. מִשְׁהִתְרַבְּתָהּ הַחֲצִפָּה בְּעוֹלָם, נִסְתָּר הַכֵּל בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת.

**וְתֵאנָא**, כְּדִּי הוּהוּ צְנִיעוּתָא בְּעוֹלָמָא, הוּהוּ מִתְגַּלִּייא שְׁמָא דָּא לְכֻלָּא. מִדְּאֲסִגֵי חֲצִיפּוּתָא בְּעוֹלָמָא, סְתִימֵי בְּאֲתוּוֹי. דְּכֵד הוּהוּ מִתְגַּלִּייא. כְּהֵנָא מְכוּוֹן, וּשְׁמָא מִתְפָּרֵשׁ. בְּמָאֵי מְכוּוֹן. מְכוּוֹן בְּסְתִימָא דְּטִמִיר וְגִנּוּז, וּמִתְגַּלִּייא וּמִתְפָּרֵשׁ. מִדְּאֲסִגֵי חֲצִיפּוּתָא בְּעוֹלָמָא, סְתִימֵי כֻלָּא בְּאֲתוּוֹן רְשִׁימוֹן.

כָּלָם כּוֹלֵל הַכְּהֵן כְּשֹׁפֵרֶשׁ יָדָיו לְבָרֵךְ אֶת הָעָם

**וְתֵא** חַוִּי, דְּכָל הֵנִי כ"ב אֲתוּנִין (ס"א וּבֵא רָאָה שְׁכָל אֵלּוּ עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם

אותיות (רחמים) (שכל אלו עשרים ושנים מדות הרחמים), מִשָּׁה אָמַר אוֹתָן בְּשֵׁתֵי פְעָמִים. פעם ראשונה אָמַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל עֵתִיק הַעֲתִיקִים, נִסְתַּר הַכֹּל, לְהוֹרִיד אֵלֶּה לְמָקוֹם שֶׁנִּמְצָא הַדִּין, לְכַפּוֹתָם. פעם שנייה אָמַר תִּשַׁע מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁכּוֹלִים בְּזַעֲרֵי אֲנָפִין, וּמְאִירִים מִהַעֲתִיק נִסְתַּר הַכֹּל. וְכֵלָם כּוֹלֵל הַכֹּהֵן כְּשֶׁפּוֹרֵשׁ יָדָיו לְבִרְךָ אֶת הָעָם, וְנִמְצָאִים שְׁמֵת־בְּרָכִים כָּל (העליונים) הַעוֹלָמוֹת בְּצַד הַרַחֲמִים שֶׁנִּמְשָׁכִים מִהַעֲתִיק הַטְּמִיר, נִסְתַּר הַכֹּל. וְכֵל הָעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת הִלְלוּ מִדּוֹת נִסְתָּרוֹת.

רחמי) (ס"א דכל הני כ"ב מכילן דרחמי), דרף קמ"ו ע"א) מִשָּׁה אָמַר בְּתַרְי וְזִמְנִי. וְזִמְנֵי קִדְמָאָה אָמַר, י"ג מְכִילֵן דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין סְתִימָא דְכֵלָא, לְנַחְתָּא אֲלִין לְאַתְרֵי דְדִינָא אֲשֵׁתְכַח, לְאַכְפֵּיא לְהוּ. וְזִמְנֵי תְנִינָא, אָמַר מ' מְכִילֵן דְרַחֲמֵי, דְכֵלִילֵן בְּזַעֲרֵי אֲנָפִין, וְנִהֲרִין מֵעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכֵלָא. וְכֵלְהוּ כְּלִיל כְּהֵנָּה כַּד פְּרִים יְדוֹי לְבָרְכָא עָמָא, וּמִשְׁתַּכְחֵן דְמַתְּבָרְכִין כְּלֵהוּ (ס"א עלאין) עֲלָמִין בְּסִטְרָא דְרַחֲמֵי, דְאַתְמִשְׁכֵּן מֵעֵתִיקָא טְמִירָא סְתִימָאָה דְכֵלָא. וְכֵל הֵנִי כ"ב אַתְוֹן, מְכִילֵן סְתִימָאָן.

יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, אֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים וּשְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת שֶׁל שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה אוֹתוֹת הַכְּלוּלוֹת כְּנֶגְדָם, וּבְכָל הַתְּכּוּן הַכֹּהֵן

יְבָרְכֶךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ, אֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים וּשְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת שֶׁל שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה אוֹתוֹת הַכְּלוּלוֹת כְּנֶגְדָם, וּבְכָל הַתְּכּוּן הַכֹּהֵן. וְכֵל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים מִתְּבַשְׂמִים בְּעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁנִּסְתָּרוֹת בְּשֵׁלֶשֶׁת הַפְּסוּקִים הִלְלוּ, כְּנֶגֶד עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם (אוֹתוֹת) מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁכּוֹלֵלוֹת הַכֹּל. וְלָכֵן כְּתוּב אָמור, וְלֹא אָמַר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. אָמור - שְׁצַרְרִיךָ לְכוּן בְּכָל הַנִּסְתָּרוֹת הִלְלוּ בְּכָל הַמַּעֲלוֹת הִלְלוּ. אָמור - בְּדַבְרִים נִסְתָּרִים שֶׁל מַעְלָה. אָמור - חֲשׁבוֹן רמ"ח אֵיבָרִים שֶׁבְּאַדָּם חָסֵר אַחַד. מַה הַטַּעַם? שֶׁבְּאַחַד כָּלָם תְּלוּיִים. וְכֵלָם מִתְּבָרְכִים בְּבִרְכָה זוֹ בְּשֵׁלֶשֶׁת הַפְּסוּקִים הִלְלוּ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. לָהֶם - לְכֹלל בְּבִרְכָה זוֹ עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.

יְבָרְכֶךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ, אֲלִין תֵּלַת קְרָאִי, וְג' שְׁמֵהֵן דְתַרְיִסֵר אַתְוֹן כְּלִילֵן לְקַבְלֵיהוֹן, וּבְכֵלָא אַתְכוּוֹן כְּהֵנָּה. וְכֵל עֲלָאִי וְתַתָּאִי מִתְבַּסְמֵן כ"ב אַתְוֹן, דְסְתִימִין כְּהֵנִי ג' קְרָאִי, לְקַבִּיל כ"ב (אַתְוִין) מְכִילֵן דְרַחֲמֵי דְכֵלִיל כֵּלָא. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב אָמור, וְלֹא אָמַר, כְּמַה דְאוֹקִימָנָא. אָמור. דְכַעֲי לְכוּוֹנָא בְּכָל הֵנִי סְתִימִין, בְּכָל הֵנִי דְרַגִּין. אָמור: בְּמִלִּין סְתִימִין דְלַעֲיֵלָא. אָמור: חוּשְׁבֵן רמ"ח אֵיבָרִין דְבְּאַדָּם חָסֵר חַד. מֵאִי טַעְמָא. דְבַחַד תְּלִיין כְּלֵהוּ. וְכֵלְהוּ מִתְּבָרְכָאן כְּהֵנִי בְּרַכְתָּא, כְּהֵנִי תֵּלַת קְרָאִי, כְּדַאמְרֵן. לָהֶם: לְאַתְכְּלָלָא כְּהֵנִי בְּרַכְתָּא עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר  
זוהר פרה אדומה

ספר ז

הלכות נשיאת כפים  
מרח המחבר ורמ"א

# סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527651911

## קובץ שופר הזוהר

כרך יב  
ובו ארבעה ספרים  
נפתחים (278 עמודים):  
זהר ה'שיבה \ זהר  
הצדיקים \ למ הזהר ח"ג  
עלון אור זהר \ 53 סוד  
שיח שרפי קודש



## קובץ שופר הזוהר

כרך יא  
ובו שלשה ספרים  
נפתחים (248 עמודים):  
זהר חצות (ובו שלשה ספרים)  
זהר התעוררות חצות הרשב"י  
אי (וב) \ זהר תהלים \  
גדולי ישראל וזהר



## קובץ שופר הזוהר

כרך יג  
ובו חמשה ספרים  
נפתחים (276 עמודים):  
זכותא דבר יוחאי  
נשמת הרשב"י זהר ארץ  
ישראל א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,  
חאור הזהר 38



## קובץ שופר הזוהר

כרך יד  
ובו חמשה ספרים  
נפתחים (276 עמודים):  
לקוטי זהר תהלות  
דוד בראשית \ מאמרי  
הרשב"י ברכות יומא \  
מאמרי הרשב"י ספה  
חגיגה- מאמרי הרשב"י  
יבמות קדושין \ משניות  
זהר ברכות



## קובץ שופר הזוהר

כרך טו  
ובו ארבעה ספרים  
נפתחים (252 עמודים):  
זהר השבת המלקא \  
תקון מח \ תקון מג \  
קובץ שופר הזוהר



בהאי חבורא דילך דאיהו  
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא  
עלאה תשובה. באלין לא  
צריך נסיון, ובגין דעתידין  
ישראל למטעם מאילנא דחיי,  
דאיהו האי ספר הזהר, יפקון  
ביה מן גלותא ברחמי.



## סימן קכח - מחבר זרמ"א

**דיני נשיאת כפים ואיזה דברים הפוסלים בבהן,  
ובו מ"ה סעיפים**

א. אין נשיאת כפים בפחות מי' והכהנים מהמנין (ואין לזר לישא כפיו אפילו עם כהנים אחרים) (נפרק ב' דמטויות, דזר עובר נעשה. ותוספות פרק כל כתבי, לא ידע ר"י מה איסור יש צזר העולה, ולאפשר עם כהנים אחרים שרי, ולריך עיון):

ב. כל כהן שאין בו אחד מהדברים המעכבים אם אינו עולה לדוכן אף על פי שביטל מצות עשה אחת הרי זה כעובר בג' עשה אם היה בבית הכנסת כשקראו כהנים או אם אמרו לו לעלות או ליטול ידיו:

ג. אם עלה פעם אחת ביום זה שוב אינו עובר אפילו אמרו לו עלה:

ד. כשהכהנים אינם רוצים לעלות לדוכן אינם צריכים לשהות חוץ מבית הכנסת אלא בשעה שקורא החזן כהנים אבל כדי שלא יאמרו שהם פגומים נהגו שלא ליכנס לבית הכנסת עד שיגמרו ברכת כהנים:

ה. לא יעלו הכהנים לדוכן במנעלים אבל בבתי שוקים שרי. ויש מחמירין אם הם של עזר (אגודה פרק הקורא את המגילה), (ונהגו להקל בקלמ מקומות):

ו. אף על פי שנמלו הכהנים ידיהם שחרית חוזרים ונוטלים ידיהם עד הפרק שהוא חבור היד והזרוע והלוי יוצק מים על ידיהם וקודם לכן

יטול הלוי ידיו. ולא נהגו הלויים ליטול ידיהם תחלה רק סמכו על  
נמילתן שחרית:

ז. אם נטל הכהן ידיו שחרית וברך על נמילת ידים לא יחזור לברך  
כשנוטל ידיו לנשיאת כפים:

ח. כשמתחיל שליח ציבור רצה כל כהן שבבית הכנסת נעקר ממקומו  
לעלות לדוכן ואף אם לא יגיע שם עד שיסיים שליח ציבור רצה  
שפיר דמי אבל אם לא עקר רגליו ברצה שוב לא יעלה:

ט. כשעוקרים (רש"י ומסופות ור"ן כתבו ללא יאמר אותו עד עמדו לפני המיצה,  
וכן כתב הצי"ת יוסף) כהנים רגליהם לעלות לדוכן אומרים יהי רצון  
מלפניך ה' אלהינו שתהא ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל  
ברכה שלמה ולא יהא בה מכשול ועון מעתה ועד עולם ומאריכים  
בתפלה זו עד שיכלה אמן של הודאה מפי הציבור:

י. עומדים בדוכן פניהם כלפי ההיכל ואחוריהם כלפי העם  
ואצבעותיהם כפופים לתוך כפיהם עד ששליח ציבור מסיים  
מודים ואז אם הם שנים קורא להם (השליח ציבור) כהנים. הגה: ולא  
יאמר אלהינו ואלהי וכו' ויש אומרים שאומרים אותו בלחש עד מלת  
כהנים ואז יאמרו בקול רם (טור גסס ר"י ור"מ מרוטנבורג) וחוזר ואומר  
עם קדושך כאמור בלחש (וכן נוהגין צמדינות אלו). ומחזירים פניהם כלפי  
העם ואם הוא אחד אינו קורא לו אלא הוא מעצמו מחזיר פניו:

יא. כשמחזירין פניהם כלפי העם מברכין אשר קדשנו בקדושתו של  
אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה:

יב. מגביהים ידיהם כנגד כתפותיהם ומגביהים יד ימנית קצת למעלה  
מהשמאלית ופושטים ידיהם וחולקים אצבעותיהם ומכוונים  
לעשות ה' אורים בין ב' אצבעות לב' אצבעות אור אחד ובין אצבע  
לגודל ובין גודל לגודל ופורשים כפיהם כדי שיהא תוך כפיהם כנגד  
הארץ ואחורי ידיהם כנגד השמים:



יג. מתחילין הכהנים לומר יברכה. הגה: ויש אומרים שגם מלת יברכה יקרא אותו שליח ציבור תחלה (טור ור"ן פרק הקולא והגהות מיימוני) וכן נוהגים בכל מדינות אלו. ואחר כך מקרא אותם שליח ציבור מלה במלה והם עונים אחריו על כל מלה עד שיסיימו פסוק ראשון ואז עונים הציבור אמן וכן אחר פסוק ב' וכן אחר פסוק ג':

יד. אין מברכין אלא בלשון הקודש ובעמידה ובנשיאת כפים ובקול רם:

פו. ואחר כך מתחיל שליח ציבור שים שלום ואז כהנים מחזירים פניהם להיכל ואומרים רבון העולמים עשינו מה שגזרת עלינו עשה אתה מה שהבטחתנו השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל. הגה: ויאריכו בתפלה זו עד שיסיים שליח ציבור שים שלום ושיענו הציבור אמן על שניהם ואם אינם יכולים להאריך כל כך יאמרו אדיר במרום וכו' כדלקמן סימן ק"ל (רש"י פרק אלו נאמרין והגהות מיימוני):

פז. אין הכהנים רשאים להחזיר פניהם עד שיתחיל שליח ציבור שים שלום ואינם רשאים לכוף אצבעותיהם עד שיחזירו פניהם ועומדים שם ואינם רשאים לעקור משם עד שיסיים שליח ציבור שים שלום ויש מי שאומר שצריכין להמתין עד שיסיימו הציבור לענות אמן אחר ברכת שים שלום (וכן המנהג):

יז. כשמחזירין פניהם בין בתחלה בין בסוף לא יחזירו אלא דרך ימין. הגה: כשיורדין מן הדוכן לא יגעו במנעליהם המטונפים ואם נוגעים יטלו ידיהם לתפלה שיתפללו אחר כך (אגודה פרק היה קורא):

יח. אין המקרא שקורא כהנים רשאי לקרות כהנים עד שיכלה מפי הציבור אמן שעונים אחר ברכת מודים ואין הכהנים רשאים להתחיל ברכת אשר קדשנו בקדושתו של אהרן עד שיכלה דיבור קריאת כהנים מפי הקורא ואחר שברכו הכהנים אשר קדשנו

בקדושתו של אהרן אינם רשאים להתחיל יברכך עד שיכלה מפי כל הצבור אמן שעונים אחר ברכת אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וכן אינם רשאים להתחיל בתיבה עד שתכלה התיבה מפי המקרא ואין הצבור עונין אמן עד שתכלה ברכה מפי הכהנים. הגה: ולא יתחילו הכהנים רבון העולמים כו' עד שיכלה אמן מפי הצבור (צ"ת יוסף):

**יז.** אין שליח ציבור רשאי לענות אמן אחר ברכה של כהנים:

**כ.** אם שליח ציבור כהן אם יש שם כהנים אחרים לא ישא את כפיו. (ולא יאמרו לו לעלות או ליטול ידיו אבל אם אמרו לו כריך לעלות דהוא עובר צעקה

אם אינו עולה) (מרדכי פרק הקורא עומד והגהות מיימוני פרק ט"ו דתפלה ואגור).

ואפילו אין שם כהן אלא הוא לא ישא את כפיו אלא אם כן מובטח לו שיחזור לתפלתו בלא טירוף דעת שאם הוא מובטח בכך כיון שאין שם כהן אלא הוא ישא את כפיו כדי שלא תתבטל נשיאות כפים וכיצד יעשה יעקור רגליו מעט בעבודה ויאמר עד ולך נאה להודות ויעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים ויקרא לו אחר ומסיים החזן שים שלום ואם המקרא כוון לתפלת שליח ציבור מתחלה ועד סוף עדיף טפי שיסיים המקרא שים שלום:

**כא.** אין הכהנים רשאים לנגן בברכת כהנים שנים או שלשה נגונים משום דאיכא למיחש לטירוף הדעת ואין לנגן אלא נגון אחד מתחלה ועד סוף:

**כב.** משתדלין שיהא המקרא ישראל וכשהחזן כהן יעמוד ישראל אצלו ויקרא כהנים ויקרא אותם והחזן עומד ושותק:

**כג.** בשעה שהכהנים מברכים העם לא יביטו ולא יסיחו דעתם אלא יהיו עיניהם כלפי מטה כמו שעומד בתפלה והעם יכוונו לברכה ויהיו פניהם כנגד פני הכהנים ולא יסתכלו בהם. הגה: וגם הכהנים לא יסתכלו בידיהם על כן נהגו לשלשל הטלית על פניהם וידיהם חוץ לטלית. ויש מקומות שנהגו שידיהם בפנים מן הטלית שלא יסתכלו העם בהם (צ"ת יוסף):

**בד.** עם שאחורי הכהנים אינם בכלל ברכה אבל מלפניהם ובצדיהם אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת ולאחריהם נמי אם הם אנוסים כגון עם שבשדות שהם טרודים במלאכתן ואינם יכולים לבוא הם בכלל הברכה:

**בה.** בית הכנסת שכולה כהנים אם אין שם אלא י' כולם עולים לדוכן למי מברכין לאחיהם שבשדות ומי עונה אחריהם אמן הנשים והטף ואם יש שם יותר מעשרה היתרים מעשרה יעלו ויברכו והעשרה עונים אחריהם אמן:

**בו.** בשעה שמברכין אין לומר שום פסוק אלא ישתקו ויכוונו לברכה. הגה: ומכל מקום עכשיו שהכהנים מאריכין הרבה בנגונים נהגו גם כן לומר פסוקים וכמו שנתבאר לעיל סימן נ"ז לענין ברכו אך יותר טוב שלא לאמרם (דברי עזמנו):

**בז.** כהן אינו רשאי להוסיף מדעתו יותר על השלשה פסוקים של ברכת כהנים ואם הוסיף עובר על כל תוסיף:

**בח.** כהן שנשא כפיו ואחר כך הלך לבית הכנסת אחר ומצא צבור שלא הגיעו לברכת כהנים יכול לישא את כפיו פעם אחרת:

**בט.** כהן שלא התפלל עדיין ומצא צבור מתפללין נושא כפיו ואין התפלה מעכבתו:

**ל.** מי שיש לו מום בפניו או בידיו כגון שהם בוהקניות או עקומות או עקושות (בוהקניות פירוש מין נגע לזן ורש"י פירש לניטלי"ש צלע"ז. עקומות כפופות. עקושות לצדדיהן. והר"ן פירש עקומות שנתעקמה ידו אחרונית, עקושות שאינו יכול לחלק אצבעותיו) לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו והוא הדין למי שיש מומין ברגליו במקום שעולים לדוכן בלא בתי שוקים וכן מי שריריו יורד על זקנו או שעניו זולפות דמעה וכן סומא באחד מעיניו לא ישא את כפיו ואם היה דש בעירו דהיינו שהם הגילים בו ומכירים הכל שיש בו אותו מום ישא כפיו ואפילו הוא

סומא בשתי עיניו וכל ששהה בעיר ל' יום מקרי דש בעירו ודוקא בעירו אבל אם הולך באקראי לעיר אחרת ושהה שם ל' יום לא ואפילו לא בא לדור שם להיות מבני העיר אלא בא להיות שם מלמד או סופר או משרת שנה או חצי שנה חשוב דש בעירו בל' יום:

לא. אם מנהג המקום לשלשל הכהנים טלית על פניהם אפילו יש בפניו ובידיו כמה מומין ישא את כפיו. הגה: ודוקא אם היו ידיו בפנים מן הטלית אבל אם הם מבחוץ לא מהני הטלית לידיו:

לב. היו ידיו צבועות אסמים ופואה (אסטריס ופואה פירוש מיני לצעים) לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בהם ואם רוב העיר מלאכתן בכך ישא את כפיו וכן אם הוא דש בעירו ישא את כפיו:

לג. מי שאינו יודע לחתוך האותיות כגון שאומר לאלפין עיינין ולעיינין אלפיין וכיוצא בזה לא ישא את כפיו:

לד. קמן שלא הביא שתי שערות אינו נושא את כפיו בפני עצמו כלל אבל עם כהנים שהם גדולים נושא ללמוד ולהתחנך ומי שהביא שתי שערות נושא את כפיו אפילו בפני עצמו ומיהו דוקא באקראי בעלמא ולא בקביעות עד שיתמלא זקנו שאז יכול לישא כפיו אפילו יחידי בקבע וכל שהגיע לשנים שראוי להתמלאות זקנו אף על פי שלא נתמלא קרינן ביה נתמלא זקנו (ועיין לעיל סימן כ"ג סעיף ח')

לה. כהן שהרג את הנפש אפילו בשוגג לא ישא את כפיו אפילו עשה תשובה. הגה: ויש אומרים דאם עשה תשובה נושא כפיו ויש להקל על בעלי תשובה שלא לנעול דלת בפניהם והכי נהוג (דברי עזמנו, דלג גרע ממשומד) (טור ורש"י והרצ"ה פוסקים אגור וצ"ח יוסף):

לו. מל תינוק ומת נושא את כפיו ואם העם מרננים אחריו שהוא שופך דמים כיון שלא נתברר הדבר ישא את כפיו:

לז. מומר לעבודת אלילים לא ישא את כפיו ויש אומרים שאם עשה תשובה נושא כפיו (וכן עיקר). ואם נאנס לדברי הכל נושא כפיו:

לח. שתה רביעית יין בבת אחת לא ישא את כפיו שתאו בשני פעמים או שנתן לתוכו מעט מים מותר ואם שתה יותר מרביעית אף על פי שהוא מזוג ואפילו שתאו בכמה פעמים לא ישא את כפיו עד שיסיר יינו מעליו:

לט. לא היו בו מהדברים המונעים נשיאת כפים אף על פי שאינו מדקדק במצות וכל העם מרננים אחריו נושא את כפיו (שאין שאל עזירות מונעין נשיאת כפים):

מ. כהן שנשא גרושה לא ישא כפיו ואין נוהגין בו קדושה אפילו לקרות בתורה ראשון ואפילו גירשה או מתה פסול עד שידור הנאה על דעת רבים מהנשים שהוא אסור בהם:

מא. נטמא למת שאינו משבעה מתי מצוה פסול מן הדוכן וכל מעלות הכהונה עד שישוב ויקבל שלא יטמא עוד למתים. (ויש אומרים דמי שיש לו צמ שהמירה לעזרת כוכצים או שזנתה אין מחייבין עוד לקדשו כי אציה היא מחללת) (מרדכי פרק נגמר הדין):

מב. החלל אינו נושא את כפיו:

מג. אחר שבעת ימי אבלות נושא כפיו ובתוך שבעת ימי אבלות יצא מבית הכנסת בשעה שקורא כהנים. הגה: ויש אומרים דכל זמן האבלות אפילו עד י"ב חדש על אביו ועל אמו אינו נושא את כפיו (מרדכי סוף פרק הקורא עומד והגהות מיימוני) וכן נוהגין במדינות אלו:

מד. כהן אף על פי שהוא פנוי נושא את כפיו. הגה: ויש אומרים דאינו נושא כפיו דהשרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה והמברך יש לו להיות בשמחה (מרדכי פרק הקורא עומד). ונהגו שנושא כפיו אף על פי שאינו נשוי ומכל מקום הרוצה שלא לישא כפיו אין מוחין בידו רק שלא יהא בבית הכנסת בשעה שקורין כהנים או אומרים להם ליטול ידיהם. נהגו בכל מדינות אלו שאין נושאים כפים אלא ביום טוב משום שאז שרויים בשמחת יום טוב וטוב לב הוא יברך מה שאין

כן בשאר ימים אפילו בשבתות השנה שטרודים בהרהורים על מחייתם ועל ביטול מלאכתם ואפילו ביום טוב אין נושאים כפים אלא בתפלת מוסף שיוצאים אז מבית הכנסת וישמחו בשמחת יום טוב (דצ"י ע"מ). וכל שחרית ומוסף שאין נושאים בו כפים אומר השליח ציבור אלהינו ואלהי אבותינו וכו' כדלעיל סוף סימן קכ"ו ויום הכפורים נושאים בו כפים כמו ביום טוב ויש מקומות שנושאים בו כפים בנעילה ויש מקומות אפילו בשחרית:

מה. אלו תיבות שהכהנים הופכים בהם לדרום ולצפון יברכך וישמרך אליך לך שלום. הגה: ונוהגין שמאריכין בניגון אלו תיבות כי כל אחת מהן הוא סוף ברכה בפני עצמה ואומרים רבון כמו שמפורש בסימן ק"ל ובשעה שמאריכין בניגון התיבות שבסוף הפסוקים דהיינו וישמרך ויחנך שלום והמקרא לא יאמר רבון וכו' (משנת מהר"ל סימן קמ"ט). אסור להשתמש בכהן אפילו בזמן הזה דהוי כמועל בהקדש אם לא מחל על כך (מרדכי צהגהות דגיטין):

### סימן קכ"ז - באיזה תפלות נושאים כפים ובו ב' סעיפים

א. אין נשיאת כפים אלא בשחרית ומוסף ובנעילה ביום שיש בו נעילה כמו ביום הכיפורים אבל לא במנחה משום דשכיחא שכרות באותה שעה שמא יהא הכהן שכור וגזרו במנחה של תענית אטו מנחת שאר ימים אבל בתענית שאין בו נעילה הואיל ותפלת מנחה סמוך לשקיעת החמה היא דומה לתפלת נעילה ואינה מתחלפת במנחה של שאר ימים הלכך יש בה נשיאת כפים. (והמנהג שלנו כבר נתבאר לעיל סימן קכ"ט):

ב. כהן שעבר ועלה לדוכן ביום הכיפורים במנחה כיון שהדבר ידוע שאין שם שכרות הרי זה נושא את כפיו ואין מורידין אותו מפני החשד שלא יאמרו פסול הוא ולכך הורידוהו. הגה: ולכן אומרים

במנחה ביום כפורים אלהינו ואלהי אבותינו אף על גב דאין ראוי  
 לנשיאת כפים מכל מקום הואיל ואם עלה לא ירד מיקרי קצת ראוי  
 (הגהות מיימוני), וכן נוהגין במדינות אלו אף על פי שיש נוהגין במדינות  
 אלו אף על פי שיש חולקים:

**סימן קל - רבוש"ע שאומרים בשעת נשיאת כפים,  
 ובו סעיף אחד**

א. מאן דחזא חלמא ולא ידע מאי חזא ניקום קמיה כהני בשעה  
 שעולים לדוכן ונימא הכי רבונו של עולם אני שלך וחלומותי שלך  
 וכו' ויכוין דליסיים גם בהדי כהני דעני צבורא אמן ואי לא לימא הכי  
 אדיר במרום שוכן בגבורה אתה שלום ושמך שלום יהי רצון שתשים  
 עלינו שלום. הגה: ובמקום שאין עולין לדוכן יאמר כל זה בשעה  
 שהשליח צבור אומר שים שלום ויסיים בהדי שליח צבור שיענו הקהל  
 אמן (הר"י פרק הנוסח):





# קיצור שולחן ערוך הלכות נשיאת כפיים

סימן ק - הלכות נשיאת כפים  
ובו כ"ב סעיפים:

הכפורים, שאפלו חל בשבת, נושאין כפיהם. ויש מקומות שנוהגין שבכל יום טוב, אפלו חל בשבת, נושאין כפיהם, וכן נכון יותר.

**אין** נשיאת כפים אלא בעשירה, סעיף ב והכהנים מן המניין, לפי שגם הם בכלל הברכה, שנאמר ואני אברכם.

**קדם** נשיאת כפים, לא ישתה הכהן סעיף ג לא יין ולא שאר משקה ממשקים המשכרין. ואם לבו חלוש ורוצה לאכול פת כיסנין קדם מוסף, ישמע קדוש מאחר (ע"ו לעיל סימן ע"ז סעיף ט"ו).

**קדם** הדוכן, צריך הפהן לטול ידיו סעיף ד עד הפרק, שהוא חבור היד עם הזרוע, כדרך שהיו מקדשין את ידיהם במקדש לעבודה, שנאמר, שאו ידיכם קדש וברכו את ה'. ויש ספק אם צריכין לברך על נטילה זו או אין צריכין לברך, כיון שברך על נטילת ידים בקומו ממטתו. ומספקא

**מזנות** עשה מן התורה על הכהנים סעיף א' שיברכו את העם, שנאמר, כה תברכו את בני ישראל. וכל כהן שאין בו מדברים המעכבים אותו ואינו עולה לדוכן, עובר בעשה. ואינו עובר אלא כשקוראין אותו, שנאמר, אמור להם ותרגם אונקלוס, כד תימרון להון, (וע"ו לקטו סעיף ח'). והמנהג במדינותינו, שאין נשיאת כפים אלא ביום טוב, משום דאז שרויים בשמחת יום טוב, וביום הכפורים יש בו שמחת מחילה וסליחה, וטוב לב הוא יברך (וע"ו לעיל סימן מ"ה סעיף ה'), מה שאין כן בשאר ימים, אפלו בשבתות השנה, שטורדים בהרהורים על מחיתם ועל בטול מלאכתם. ואפלו ביום טוב אין נושאין כפיהם אלא בתפלת מוסף, שיוצאין אחר כך מבית הכנסת וישמחו בשמחת יום טוב (וע"ו לקטו סימן קל"ח סעיף ח'). עוד נוהגין במדינותינו, שביום טוב שחל להיות בשבת, אין נשיאת כפים, אלא ביום



כְּשֶׁעָלוּ לְדוֹכֵן, עוֹמְדִים וּפְנִיָהּם סעיף ח'  
 כְּנֶגֶד אַרְוֶן הַקֹּדֶשׁ  
 שְׁבַמְזֵרַח, וְאוֹמְרִים מוֹדִים דְּרַבְּנָן עִם  
 הַצְּבוּר, וְאַחַר כֵּךְ אוֹמְרִים: יְהִי רְצוֹן  
 מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵינוּ אַבּוֹתֵינוּ  
 שֶׁתְּהֵא בְּרָכָה זוֹ שְׁצוֹיִתְנוּ לְבָרֶךְ אֶת  
 עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְלֹא  
 יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מִכְּשׁוֹל וְעוֹן מֵעַתָּה  
 וְעַד עוֹלָם. וּמֵאַרְיִכִין בַּתְּפִלָּה זוֹ עַד  
 שְׁיִכְלֶה שְׁלִיחַ הַצְּבוּר וְלֶךְ נֶאֱדָה  
 לַהֲוֹדוֹת, כְּדִי שְׁיַעֲנוּ הַצְּבוּר אֲמֵן גַּם  
 עַל תְּפִלָּה זֹאת. הַשְּׁלִיחַ צְבוּר אוֹמֵר  
 אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵינוּ אַבּוֹתֵינוּ, בְּרַכְנוּ  
 בְּבְרָכָה וְכוּ' בְּלַחֲשׁ, וְתִיבַת כְּהֵנִים  
 אוֹמֵר בְּקוֹל רֹם, וּבְזָה הוּא קוֹרֵא אֶת  
 הַכְּהֵנִים שְׂיִבְרְכוּ. וְשׁוֹב אוֹמֵר  
 בְּלַחֲשׁ, עִם קְדוּשַׁת פְּאֵמוֹר. וְלֵאחֶר  
 שְׁקָרָא שְׁלִיחַ הַצְּבוּר כְּהֵנִים,  
 מִתְּחִילִים וּמִבְּרַכִּים כָּלֵם בְּיַחַד,  
 בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,  
 אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן,  
 וְהוֹפְכִין פְּנֵיהֶם כָּלִפֵּי הָעַם, וּמְסִימִים  
 אֶת הַבְּרָכָה, וְצוּנּוּ לְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ  
 יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה. וְעוֹנִין הַצְּבוּר אֲמֵן.  
 אֲבָל שְׁלִיחַ הַצְּבוּר לֹא יַעֲנֶה אֲמֵן,  
 מִשׁוּם דִּהוּי הַפֶּסֶק. מֵה שְׁאוּמְרִים  
 בְּאַהֲבָה, הוּא לְאַפּוֹקֵי שְׁאֵם הַצְּבוּר  
 שׁוֹנְאִים אֶת הַפֶּה אוֹ הַפֶּהן שׁוֹנֵא  
 אֶת הַצְּבוּר, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו,  
 וְסִכְנָה הוּא לִכְהֵן אִם יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו,  
 וְעַל כֵּן, יֵשׁ לוֹ לְצִאֵת מִבֵּית הַכְּנֶסֶת.  
 אִם אֵין בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֱלֹא כְּהֵן אַחַד,  
 אֵינוֹ אוֹמֵר שְׁלִיחַ הַצְּבוּר כְּהֵנִים

נֹוהֲגִין שְׁלֹא יִכְרֹךְ. וְאִם נִגַּע בִּינְתִים  
 בְּמִקּוּם מְטֻנֵּף, הָיָה רְאוּי לְבָרֶךְ עַל  
 נְטִילָה זוֹ, אֲלֹא שְׁלֹא נִהְגוּ. וְרְאוּי  
 לְכָל כְּהֵן יִרְא שְׁמַיִם, לְשִׁמּוֹר הֵיטֵב  
 יָדָיו מִנְטִילַת יָדַיִם שְׁחֵרִית, שְׁלֹא לִגַּע  
 בְּמִקּוּם הַמְּלַכְלֶךְ, כְּדִי שְׁלֹא יִצְטָרֵךְ  
 לְבָרֶךְ שְׁנִית.

סעיף ה' הַלְוִי יוֹצֵק אֶת הַמַּיִם עַל יָדֵי  
 הַכְּהֵנִים, עַל שֵׁם שְׁנֵאֲמַר,  
 וְגַם אֶת אַחִיף מְטָה לוֹי וְגו' הַקֶּרֶב  
 אַתָּךְ וְלָוִי עֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ. וְאִם אֵין  
 שֵׁם לוֹי, יִצּוֹק בְּכוּר פֶּטֶר רַחֵם  
 שֶׁהוּא קְדוּשׁ, עַל יָדוֹ. וְאִם גַּם בְּכוּר  
 אֵינוֹ, מוּטָב שֶׁהַכְּהֵן בְּעֵצְמוֹ יִצֵּק,  
 וְלֹא יִצֵּק יִשְׂרָאֵל. הַלְוִי אוֹ הַבְּכוּר  
 אֲשֶׁר יִצֵּק מַיִם עַל יָדֵי הַכְּהֵנִים, אִם  
 אֵין יָדָיו נְקִיּוֹת, יֵשׁ לוֹ לְרַחוּץ יָדָיו  
 תַּחֲלָה.

סעיף ו' אֲסוּר לְעַלֵּת לְדוֹכֵן בְּמִנְעָעִלִים. וַיַּחֲלֵץ  
 הַמִּנְעָעִלִים קֹדֶם נְטִילַת יָדַיִם,  
 וְטוֹב לְזַהֵר לְהַצְנִיעַ הַמִּנְעָעִלִים תַּחַת  
 הַסַּפְסָפִלִים, שְׁלֹא יִהְיוּ מְגֻלִין וְנִרְאוּ,  
 מִפְּנֵי כְבוֹד הַצְּבוּר.

סעיף ז' כְּשֶׁשְׁלִיחַ הַצְּבוּר מִתְּחִיל רִצָּה,  
 צְרִיכִין כָּל הַכְּהֵנִים  
 לְעַקֵּר מִמְּקוֹמוֹתֵיהֶם לְעֵלוֹת לְדוֹכֵן.  
 וְעַל כֵּן יֵטְלוּ אֶת יָדֵיהֶם קֹדֶם לְכֵן,  
 כְּדִי שְׁכַּשְׂיֵאמַר שְׁלִיחַ הַצְּבוּר רִצָּה,  
 יַעֲקְרוּ מִמְּקוֹמָם לְעֵלוֹת לְדוֹכֵן עִם  
 יָדַיִם רְאוּיוֹת לְבָרְכָה. וּבְדִיעֵבֵד גַּם  
 אִם נְטְלוּ יָדֵיהֶם אַחַר כֵּךְ, שְׁפִיר דְּמִי.

אָנוּסִים. אֲבָל הָעַם שָׁמֵן הַצְּדָדִים  
 לַפְּנֵיהֶם, הֵמָּה בְּכָלֵל הַבְּרָכָה.  
 וּבִמְקוֹם שְׁאוֹרֵן הַקֹּדֶשׁ בּוֹלֵט מִן  
 הַכֶּתֶל, אִם כֵּן הָאֲנָשִׁים שְׁעוּמְדִין  
 אֲצֵל הַכֶּתֶל הַמְּזוֹרְחִי, הֵמָּה מִן  
 הַצְּדָדִין שְׁאֲחֹרֵי הַכֶּהֱנִים, צְרִיכִין  
 לְלַכֵּת מִשָּׁם וְלַעֲמוֹד בְּמָקוֹם שִׁיְהִי  
 לְכָל הַפְּחוֹת מִן הַצְּדָדִין שְׁלַפְנֵי  
 הַכֶּהֱנִים. וְאִם אֵי אֶפְשָׁר, הֲרִי הֵן כְּמוֹ  
 אָנוּסִים, וְהֵם בְּכָלֵל הַבְּרָכָה.

**שְׁלִיחַ** הַצְּבוּר מִקְרָא אוֹתָם בְּרַבְת  
 כֶּהֱנִים מְלָה בְּמִלָּה, וְהֵם  
 אוֹמְרִים אַחֲרָיו כָּל מְלָה, עַד  
 שְׁמַסִּימִים פְּסוּק רֵאשׁוֹן, וְעוֹנִין  
 הַצְּבוּר אִמֵּן, וְכֵן אַחַר הַפְּסוּק הַשְּׁנִי  
 וְאַחַר הַפְּסוּק הַשְּׁלִישִׁי. לֹא יִקְרָא  
 שְׁלִיחַ הַצְּבוּר בְּעַל פִּה, אֲלֹא מִתּוֹךְ  
 הַסְּדוּר, שְׁלֹא יִתְבַּלְבֵּל. וְיִכּוֹל לוֹמַר  
 גַּם הוּא הָאֲמִנִים שְׁלֹא אַחַר הַפְּסוּקִים  
 וְלֹא הוּי הַפְּסוּק, שְׁזֵהוּ צֶרֶךְ תְּפִלָּה.  
 אֵלוּ תְבוֹת שֶׁהַכֶּהֱנִים הוֹפְכִים בְּהֵן  
 לְדָרוֹם וְלַצָּפוֹן, יִבְרַכֶּךָ, וְיִשְׁמְרֶךָ,  
 אֱלֹהֶיךָ, וְיַחַדְךָ, אֱלֹהֶיךָ, לְךָ מִשׁוֹם דְּתְבוֹת  
 אֵלוּ הֵן לְנִכְחַת, לְכֵן הוֹפְכִין אֶת עֲצָמָם  
 גַּם לַצְּדָדִין, כְּדִי לְבָרֵךְ אֶת כָּלָם. וְכֵן  
 הוֹפְכִין גַּם בְּתַבַּת שְׁלוֹם, לְפִי שֶׁהִיא  
 סִיּוּם הַבְּרָכוֹת. וּבִשְׁעָה שְׁמֵאֲרִיכִין  
 בְּנִגּוּן שֶׁל הַתְּבוֹת שֶׁבְּסוֹף הַפְּסוּקִים,  
 דְּהֵינּוּ, וְיִשְׁמְרֶךָ, וְיַחַדְךָ, שְׁלוֹם,  
 אוֹמְרִים הַצְּבוּר רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם וְכוּ'.  
 וְהַמְקַרָּא, אֶפְלוּ אֵינוֹ שְׁלִיחַ הַצְּבוּר,  
 לֹא יֹאמֶר, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מִפְּנֵי  
 הַטְּרוּף. וּמְכַל שֶׁכֵּן שְׂאֵם הוּא שְׁלִיחַ

בְּקוֹל רֶם, אֲלֹא הוּא מַעֲצָמוֹ מַחֲזִיר  
 אֶת פָּנָיו.

**מִגְבִּיהִים** אֶת יְדֵיהֶם נֶגֶד כְּתֻפֵיהֶם,  
 וּפּוֹשְׁטִים אוֹתָן, וְחוֹלְקִין  
 אֲצַבְעוֹתֵיהֶם שִׁיְהִי בִינְיָהֵן חֲמִשָּׁה  
 אֹוִירִים, דְּהֵינּוּ בֵּין שְׁתֵּי אֲצַבְעוֹת  
 לְשְׁתֵּי אֲצַבְעוֹת אֹוִיר אֶחָד, וּבֵין שְׁתֵּי  
 אֲצַבְעוֹת לְאֶגּוּדֵל גַּם כֵּן אֹוִיר אֶחָד,  
 וְכֵן בֵּיד הַשְּׁנֵיָה, הֲרִי אַרְבָּעָה אֹוִירִים.  
 וּבֵין אֶגּוּדֵל לְאֶגּוּדֵל גַּם כֵּן אֹוִיר  
 אֶחָד, הֲרִי חֲמִשָּׁה אֹוִירִים. וְצְרִיךְ  
 לַעֲשׂוֹת כֵּן, מִשׁוֹם דְּכִתִּיב, מִצִּיץ מִן  
 הַחֲרָכִים, ה' חֲרָכִים. וְצְרִיךְ לְזַהַר  
 מְאֹד, שְׁלֹא יִגְעוּ רֵאשֵׁי הָאֶגּוּדֵלִין זֶה  
 בְּזֶה, שְׁלֹא יִתְקַלְקַל הַחֲלוֹן. וְצְרִיךְ  
 לְהַגְבִּיחַ אֶת הַיָּד הַיְמָנִית קֶצֶת  
 לְמַעַלָּה מִהַשְּׂמְאֵלִית, וְיִהְיֶה אֶגּוּדֵל  
 יְמִין עַל אֶגּוּדֵל שְׂמָאל, (עֵינֵי מִגּוֹ אֲבָרָהֶם  
 וּלְבוּשֵׁי שַׂדְדוֹ). וּפּוֹרְשִׁין כְּפֵיהֶם, שִׁיְהִיָּה  
 תּוֹךְ כְּפֵיהֶם כְּנֶגֶד הָאָרֶץ, וְאַחֲרָי  
 יְדֵיהֶם כְּנֶגֶד הַשָּׁמַיִם.

**בִּשְׁעָה** שֶׁהַכֶּהֱנִים מְבָרְכִים אֶת הָעַם,  
 לֹא יִבִּיטוּ וְלֹא יִסִּיחוּ דַעְתָּם,  
 אֲלֹא יִהְיוּ עֵינֵיהֶם כְּלָפֵי מַטָּה, כְּמוֹ  
 בְּתַפְלָה, וְהָעַם יִכְוֹנוּ לְבְרָכָה, וְיִהְיוּ  
 פְּנֵיהֶם נֶגֶד פְּנֵי הַכֶּהֱנִים, אֲבָל לֹא  
 יִסְתַּכְּלוּ בָהֶם. וְגַם הַכֶּהֱנִים בְּעֲצָמָם  
 לֹא יִסְתַּכְּלוּ בִּידֵיהֶם. וְנִהְיֶה לְשִׁלְשֵׁל  
 אֶת הַטְּלִית עַל פְּנֵיהֶם, וּיְדִיָּהֶם חוּץ  
 לְטְלִית. וְגַם הַצְּבוּר מְשַׁלְשֵׁלִין אֶת  
 הַטְּלִיתִים עַל פְּנֵיהֶם שְׁלֹא יִסְתַּכְּלוּ.

**הָעַם** שְׁאֲחֹרֵי הַכֶּהֱנִים, אֵינָם בְּכָלֵל  
 הַבְּרָכָה, אֲלֹא אִם כֵּן הִיוּ

סעיה י"ב

סעיה ט'

סעיה י'

סעיה י"א

לְאַחַר שְׂיכְלָה אָמֵן מִפִּי כָּל הַצְּבוּר.  
וְכֵן בְּאָמֵן שְׁעוֹנִים אַחַר וַיִּשְׁמְרָךְ,  
וַיַּחַדְךָ, שְׁלוֹם, יִמְתִּין הַמַּקְרָא וְלֹא  
יִתְחִיל יָאֵר, יִשָּׂא, שִׁים שְׁלוֹם, עַד  
לְאַחַר שְׂיכְלָה אָמֵן מִפִּי כָּל הַצְּבוּר.  
וְאִין הַפְּהֵגִים רְשָׁאִים לְהַחְזִיר פְּנֵיהֶם  
מִן הַצְּבוּר לְהִיכָל, עַד שְׂיִתְחִיל שְׁלִיחַ  
הַצְּבוּר שִׁים שְׁלוֹם. וְאִינֵם רְשָׁאִים  
לְכַף אֲצַבְעוֹתֵיהֶן מִפְּשִׁיטָתָן, עַד  
שְׂיִחְזִירוּ פְּנֵיהֶם מִן הַצְּבוּר. וְאִינֵם  
רְשָׁאִים לְעַבֹּר מִן הַדּוּכָן, עַד  
שְׂיִסְיָמוּ הַצְּבוּר אָמֵן, לְאַחַר הַמַּבְרָךְ  
אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם.

הַצְּבוּר, שְׁלֹא יֵאמְרוּ מִפְּנֵי הַפֶּסֶק  
בְּתַפְלָה. וְלֹא יִגְנְנוּ הַפְּהֵגִים אֶלָּא נִגְוִן  
הַמִּיחָד, מִפְּנֵי טְרוּף הַדַּעַת.

**בְּשַׁעָה** <sup>סעיף י"ג</sup> שֶׁהַפְּהֵגִים אוֹמְרִים אֶת  
הַתְּבוֹת, אֵין לְצְבוּר לוֹמֵר  
שׁוֹם פֶּסוּק, רַק יִשְׁמְעוּ הֵיטֵב בְּכוֹנָה  
אֶת הַתְּבוֹת מִפִּי הַפְּהֵגִים, כִּי כְּלוּם יִשׁ  
עֶבֶד שְׁמֻבְרָכִים אוֹתוֹ וְאִינוּ מְאֻזִּין  
וּמְכוּן לְבָרְכָה. וְאִם אוֹמְרִים  
הַפֶּסוּקִים, אִינֵם יְכוּלִים לְכוּן לְבָרְכָה.  
אֲךָ קֶצֶת, נוֹהֲגִים לוֹמֵר פֶּסוּקִים.  
וַיִּזְהָרוּ שְׁלֹא לְאִמְרֵם אֶלָּא בְּשַׁעָה  
שְׁשִׁלִיחַ הַצְּבוּר אוֹ הַפְּהֵגִים מִנְּגַנְגִים,  
וְלֹא בְּשַׁעָה שְׁאוֹמְרִים אֶת הַתְּבוֹת.

**בְּשִׁמְחֻזְרִין** <sup>סעיף ט"ז</sup> הַפְּהֵגִים אֶת פְּנֵיהֶם, בֵּין  
בְּתַחֲלָה בֵּין בְּסוּף, לֹא  
יִחְזִירוּ אֶלָּא דְרָךְ יָמִין. לְכֵן בְּתַחֲלָה  
כְּשֶׁעוֹמְדִים וּפְנֵיהֶם לְמִזְרַח, יִפְנוּ  
לְדָרוֹם וְאַחַר כֵּךְ לְמַעְרָב. וְאַחַר  
הַדּוּכָן כְּשֶׁהוֹפְכִין פְּנֵיהֶם לְמִזְרַח,  
פּוֹנִים דְרָךְ צְפוֹן. וְכִשְׁהֵם יוֹרְדִין מִן  
הַדּוּכָן, יִהְיֶה פְּנֵיהֶם קֶצֶת לְנֶגֶד אַרְוֹן  
הַקֶּדֶשׁ, וַיִּפְסְעוּ לְאַחֲרֵיהֶם כְּתַלְמִיד  
הַנֶּפֶטָר מִלְּפָנֵי רַבּוֹ. כְּשֶׁנוֹעֲלִין  
הַמְּנַעְלִים, לֹא יִגְעוּ בָהֶם. וְאִם נִגְעוּ,  
צָרִיכִין לְטוֹל יְדֵיהֶם.

**אַחַר** <sup>סעיף י"ד</sup> כֵּךְ מִתְחִיל שְׁלִיחַ הַצְּבוּר שִׁים  
שְׁלוֹם, וְאֵז הַפְּהֵגִים מְחֻזְרִים  
אֶת פְּנֵיהֶם כְּלָפֵי אַרְוֹן הַקֶּדֶשׁ  
שְׁבַמְזֻרְחָ, וְאוֹמְרִים, רַבּוֹן הָעוֹלָמִים  
וְכוֹי, וַיֵּאָרִיכוּ בְּתַפְלָה זֹו עַד שְׂיִסְיָם  
שְׁלִיחַ הַצְּבוּר, הַמַּבְרָךְ אֶת עַמּוֹ  
יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם, כְּדִי שְׂיַעֲנוּ הַצְּבוּר  
אָמֵן גַּם עַל תְּפִלָּתָם. וְאִם אִינֵם  
יְכוּלִים לְהֵאָרִיךְ כָּל כֵּךְ יֵאמְרוּ עוֹד,  
אֲדִיר בְּמָרוֹם וְכוֹי, וּבְרָאֵשׁ הַשָּׁנָה  
וַיּוֹם הַפְּפוּרִים שְׁמַנְגָנִים הַיּוֹם  
תְּאֲמַצְנוּ וְכוֹי, לֹא יִתְחִילוּ הַפְּהֵגִים  
רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְכוֹי, עַד קְרוֹב לְסוּף,  
כְּדִי שְׂיִסְיָמוּ בְּשׁוּהָ עִם שְׁלִיחַ הַצְּבוּר.

**מִשְׁתַּדְּלִים** <sup>סעיף י"ז</sup> שְׁשִׁלִיחַ הַצְּבוּר לֹא יִהְיֶה  
כְּהֵן. וְאִם הוּא כְּהֵן, לֹא  
יַעֲלֶה לְדּוּכָן, וְגַם לֹא יִקְרָא לְפָנֵי  
הַפְּהֵגִים, אֶלָּא אִישׁ אַחַר יַעֲמֵד אֲצִלוֹ  
שְׂיִקְרָא כְּהֵנִים, וְגַם יִקְרָא לְפָנֵיהֶם  
אֶת הַתְּבוֹת יְבָרְכֶךָ וְגוֹי, וּשְׁלִיחַ  
הַצְּבוּר עוֹמֵד וְשׁוֹתֵק עַד שִׁים שְׁלוֹם.

**אֵין** <sup>סעיף ט"ו</sup> הַפְּהֵגִים רְשָׁאִים לְהִתְחִיל בְּרַכַּת  
אֲשֶׁר קֶדְשָׁנוּ וְכוֹי, עַד שְׂתַכְלָה  
לְגַמְרֵי תַבַּת כְּהֵנִים מִפִּי הַמַּקְרָא. וְאִין  
הַמַּקְרָא רְשָׁאִי לְהִתְחִיל יְבָרְכֶךָ, עַד

מְשַׁלְשָׁלִים אֶת הַטְּלִיתִים עַל פְּנֵיהֶם, מֵתָר לְשֵׂא אֶת כַּפָּיו. אָבֵל מִי שֵׁישׁ לוֹ מוֹם בְּיָדוֹ, כְּגוֹן שֶׁהָן בַּהֲקִנְיֹת (פרוש מ"ו נג ע לבו), או מְנַמְרוֹת בְּנִקְדוֹת דְּקוֹת, או שֶׁהָן עֲקָמוֹת, או שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְחַלֵּק אֶת אֲצָבְעוֹתָיו, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו מִפְּנֵי שֶׁהָעַם יִסְתַּכְּלוּ בּוֹ וְיִסְיַחוּ דַעְתָּם. וְאִם הוּא רָגִיל בְּעִירוֹ, שֶׁכָּבַר שָׁהָה שֵׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְכִירִים אוֹתוֹ, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. הָיוּ יָדָיו צְבוּעוֹת, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, מִפְּנֵי שֶׁהָעַם מִסְתַּכְּלִין בָּהֶם. וְאִם רַב הָעִיר מְלֹאכְתָן בְּכָךְ, יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו. מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְחַתֵּךְ הָאוֹתִיּוֹת הַיֵּטֵב וְקוֹרֵא שִׁי"ן יְמִנִית כְּמוֹ שְׁמַאֲלִית, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, אִם לֹא שָׁכַל הַקְּהָל קוֹרֵין כֵּן. וְכָל כֹּהֵן שֶׁאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו, יֵצֵא קֹדֶם רְצָה מִבֵּית הַכִּנְסֹת לַחוּץ, עַד שִׁגְמְרוּ נְשִׂיאת כַּפָּים.

וְאֵינוֹ עוֹבֵר בְּמָה שֶׁאֵינוֹ עוֹלָה לְדוֹכֵן, אִף שֶׁזֶה קָרָא כֹהֲנִים בְּקוֹל, כִּי אֵין הַכּוֹנֵה אֲלָא עַל מִי שֶׁאֵינוֹ עוֹמֵד בַּתְּפִלָּה וְעָקַר רִגְלָיו בְּרְצָה. וְאִם אֵין שֵׁם כֹּהֵן אַחֵר אֲלָא הוּא, אֲזִי כְּדִי שֶׁלֹא תִתְבַטֵּל מִצְוֹת נְשִׂיאת כַּפָּים, יַעֲלֶה הוּא לְדוֹכֵן וְסוֹמֵךְ עַל נְטִילַת יָדַיִם שֶׁל שַׁחֲרִית. כִּיצַד עוֹשֶׂה. עוֹקֵר רִגְלָיו קֶצֶת כְּשֹׂאמֵר רְצָה, וְאוֹמֵר עַד וּלְךָ נִאֶה לְהוֹדוֹת, וְאַחֵר אוֹמֵר, אֲלֵקִינוּ וְאֲלֵקֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַכְנוּ בְּבִרְכָה וְכוּ', וְשִׁלַּיִח הַצְּבוּר עוֹלָה לְדוֹכֵן, וְזֶה הָאֲחֵר מְקָרָא לוֹ, וְחֹזֵר שִׁלַּיִח הַצְּבוּר וְאוֹמֵר שִׁים שְׁלוֹם, וְלֹא יֹאמֵר רַבּוֹן הַעוֹלָמִים וְכוּ', עַד לְאַחֵר הַקְּדִישׁ. וְאִם לֹא עָקַר רִגְלָיו בְּרְצָה, אֵינוֹ רְשָׁאי לַעֲלוֹת.

סעיף י"ח צבור שְׁכָלָם כֹהֲנִים, אִם אֵין שֵׁם אֲלָא עֲשָׂרָה, כָּלָם עוֹלִים לְדוֹכֵן. לְמִי מְבָרְכִין. לְאַחִיהֶם שְׁבִשְׂדוֹת. וּמִי עוֹנֶה אַחֲרֵיהֶם אֲמֵן. נְשִׁים וְטָף. וְאֶפְלוּ אֵין נְשִׁים וְטָף, עֲנִית אֲמֵן אֵינָה מְעַכְבֶּת. וְאִם יֵשׁ יוֹתֵר מִעֲשָׂרָה, הֵיטְרִים מִעֲשָׂרָה יַעֲלוּ לְדוֹכֵן, וְעֲשָׂרָה יִשְׁאָרוּ לַעֲנוֹת אֲמֵן.

סעיף י"ט כֹּהֵן שֶׁנִּשְׂאָ אֶת כַּפָּיו וְאַחֵר כֹּךְ הֵלֵךְ לְבֵית הַכִּנְסֹת אַחֵר, אִם רוּצָה, יָכוֹל לַעֲלוֹת לְדוֹכֵן גַּם כֵּאֵן. וְאִם אֵינוֹ רוּצָה, אִף שֶׁשׁוֹמֵעַ קוֹרְאִין כֹהֲנִים אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲלוֹת כִּינּוֹן שֶׁכָּבַר עָלָה.

סעיף כ' מִי שֵׁישׁ לוֹ מוֹם בְּפָנָיו, בְּמִדֵּינוֹתֵינוּ שְׁנוּהֲגִים שְׁכָל הַכֹהֲנִים

סעיף כ"א הָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּמִזִּיד, אֶפְלוּ עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְאִם הָרַג בְּשִׂגְגָה וְעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְכֵן מוֹמֵר שֶׁעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. נִשְׂא גְרוּשָׁה אוֹ חִלוּצָה אוֹ שֶׁנִּשְׂמָא לְמַת שֶׁאֲסוּר לוֹ לְטַמֵּא אֵלָיו, לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפָּיו, עַד שִׁיעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה עַל פִּי תַלְמִיד חֶכֶם. וְשֶׁאֵר עֲבֵרוֹת, אֵינָן מוֹנְעוֹת מִנְשִׂיאת כַּפָּים. חָלַל, אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו.

סעיף כ"ב אוֹנֵן אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְאָבֵל תוֹךְ שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ עַל אָבִיו וְאָמוֹ אוֹ תוֹךְ שְׁלֹשִׁים עַל שֶׁאֵר קְרוֹבִים,

אָביו וְאָמוֹ וְתוֹךְ שְׁלֹשִׁים עַל שְׁאָר  
קְרוֹבִים. אַבְל תוֹךְ שִׁבְעָה, כְּגוֹן  
הַקּוֹבֵר מֵתוֹ בְּרַגְלָא, אִפְלוּ אִם אֵין שָׁם  
שְׁנֵי כַּהֲנִים אַחֲרָיִם, אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת  
כַּפָּיו (קכ"ח).

אֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו, וְצָרִיךְ לְצִאת  
מִבֵּית הַכִּנְסֵת קֵדָם רְצָה עַד אַחַר  
נְשִׂיאת כַּפָּיִם. וְאִם אֵין בְּבֵית הַכִּנְסֵת  
שְׁנֵי כַּהֲנִים אַחֲרָיִם, מִתָּר לְאַבְל לְשֵׂא  
אֶת כַּפָּיו תוֹךְ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ עַל



## ברכת כהנים

הכהנים מברכים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ  
בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ  
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׁמְרֶךָ:

והצבור עונים: אָמֵן:

יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנְךָ:

והצבור עונים: אָמֵן:

יֵשֵׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

והצבור עונים: אָמֵן:

הקהל אומרים:

אֲדִיר בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן בְּגִבּוֹרָה אַתָּה שְׁלוֹם וַיִּשְׁמְךָ שְׁלוֹם.  
יְהִי רְצוֹן שְׁתֵּשִׁים עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית  
יִשְׂרָאֵל. חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם:





האדמו"ר מהאלמין  
רבי שלום יהודה גראס שליט"א  
חיבר למעלה מאתיים ספרים על כל מקצועות התורה

# אבן הפינה

אור הזוהר 187 ★ אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911



## אבן הפינה הופכת לאלפי בנינים זוהרים

הזמן קצר, ובידינו הדבר! לנצל עוד ועוד, זוהר הקדוש ללמד וללמוד. מצויים אנו עתה בעידן של פעמי משיח, בדור הגאולה, ואין לנו זמן לעסוק בחיצוניות בלבד.

### פסק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

כל עלון שאין בו פינה לדברי זוהר  
מקומו בגניזה!

כיון שגוזל מזמן הציבור

לעסוק בדברי הזוהר הקדוש

אנא, התעוררו התעוררו כי בא 'אורך'!

מעניקים לכם את היהלום שבכתר - הזוהר הקדוש! אל תשליכו את היהלום האמיתי - כאבני חצץ.

הכירו בערך העצום של כל רגע למוד זוהר ובשמים מצפה לכם מגדל אור שכולו טוב.

ידוע שהתלמוד והגמרא הם מעטה חיצוני לתורת הסוד, והאמת שהיא פנימיות התורה וסודותיה מה תהא עליה?

העיסוק בחיצוניות בלבד, הוא כאחד הנוטל כוס מים ובמקום לשתות את המים, מתעסק עם הכוס בלבד, הכוס מחזיקה את המים אך אין היא העיקר. בדורינו, דור המבול והבלבול כשחושך על פני תהום. סכנות ברוחניות ובגשמיות אורבות בכל פינה, ומי יודע מה ילד יום? נלמד זוהר ונחיש ורוח אלוקים מרחפת על פני המים

## רשב"י שלח לנו את "תיבת הנח" הזוהר הקדוש להציל אותנו, לרומם את נשמתינו, להעלותינו מעל כל החפצים להטביענו במים הזידונים.

**כי רק בזכות הזוהר, נצא מן הגלות ברחמים!**

כהבטחת הרעיא מהימנא "בְּסִפְרָא דְּאֵי יִפְקֹון מְגַלּוּתָא בְּרַחֲמֵי".  
ובכך שנכניס פינה לזוהר הקדוש בעלוננו,  
ונחדיר פינה של זוהר הקדוש בלבנו,  
נזכה לאלפי בנינים וזהרים ויהא שבעתיים כאור החמה מאירים.  
הזמן קצר! וכידינו הדבר! ללמוד וללמד, להפיץ זוהר ולעודד

## בכל עלון נקדיש לזוהר פינה, ונזכה שמשיח יבוא ברינה



**הקב"ה שלח לנו תיבת נח של הרשב"י**  
**שהוא "הזוהר הקדוש"**  
**להצילנו מהמבול הנורא!**

הקמטשילים ויהיו כזה דקיע  
אליו אטון דקא משגדליו ביהר  
דא, דאקרי ספר הזוהר, דאדרי  
קתיבת נח, דמתבנשין בה שנים  
מעור, ושבוע מולכותא. ולזמנין  
אחר מעור, ושנים ממשפחה.  
דמיון ותמים (שמות א) כל הפן  
הילוד תאורה תשלימות. (דא  
אורי דספרא דא.  
(זר חלק ג דף ק"ג: ע"א מדינא)  
(יעי"ע סקני זר ח"ג דף ק"ב עמוד  
ד, וסקני"ט עמודא לאור חמני זר  
מג"א"א, וז' דברי רבנו רמ"ק קרב משה,  
קורבנות, דע את אליק אב"ק, "א").

המבול... ויהיו כזה דקיע אליו אטון דקא משגדליו ביהר דא, דאקרי ספר הזוהר, דאדרי קתיבת נח, דמתבנשין בה שנים מעור, ושבוע מולכותא. ולזמנין אחר מעור, ושנים ממשפחה. דמיון ותמים (שמות א) כל הפן הילוד תאורה תשלימות. (דא אורי דספרא דא. (זר חלק ג דף ק"ג: ע"א מדינא) (יעי"ע סקני זר ח"ג דף ק"ב עמוד ד, וסקני"ט עמודא לאור חמני זר מג"א"א, וז' דברי רבנו רמ"ק קרב משה, קורבנות, דע את אליק אב"ק, "א").

## הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלקה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

לכבוד בנק \_\_\_\_\_  
 סניף \_\_\_\_\_  
 כתובת הסניף \_\_\_\_\_

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה																		
4	7	6	9	5																

אני/הח"מ (ש בעלי החשבון כסופים בספרי הבנק) מס' זהות \_\_\_\_\_  
 רחוב \_\_\_\_\_ עיר \_\_\_\_\_ מיקוד \_\_\_\_\_ טלפון \_\_\_\_\_

- נותנים/ים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו הרגיל בסניפיכם, בגון תרומה בסכומים ובמועדים שיופצאו לכם מדי פעם כפעם באמצעי מנגנון, ע"י "גן עדן התחנות" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".
- ידוע לי/לנו כי:
  - א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק וליגון עדן התחנות' שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.
  - ב. אהיה/נהיה רשאי/ם לבעל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
  - ג. אהיה/נהיה רשאי/ם לבעל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב או אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.
  - ד. ידוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ופילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.
  - ה. ידוע לי/לנו, כי סכומי החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה.
  - ו. הבנק יפצל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
  - ז. הבנק רשאי להוציא/ני/ן מהסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
  - ח. נא לאשר ליגון עדן התחנות' בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי הרשאה מספר פעמים מתאריך עד תאריך \_\_\_\_\_

## חתימת בעלי החשבון

קוד מסלקה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

אישור הבנק  
 לכבוד "גן עדן התחנות" (עפ"י זוהר פ' לך 67)  
 רח' נחשון 10 בית שמש 29099  
 בית שמש

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה																		
4	7	6	9	5																

קבלנו הוראות מ \_\_\_\_\_ לכבוד חייבים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מנגנון שתצוינו לנו מידי פעם כפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם על עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעלי/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/ בעלי החשבון מן ההסדר. אישור זה לא יפגע בתחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,

בנק \_\_\_\_\_  
 סניף \_\_\_\_\_  
 חתימה וחותמת הסניף \_\_\_\_\_

תאריך \_\_\_\_\_